

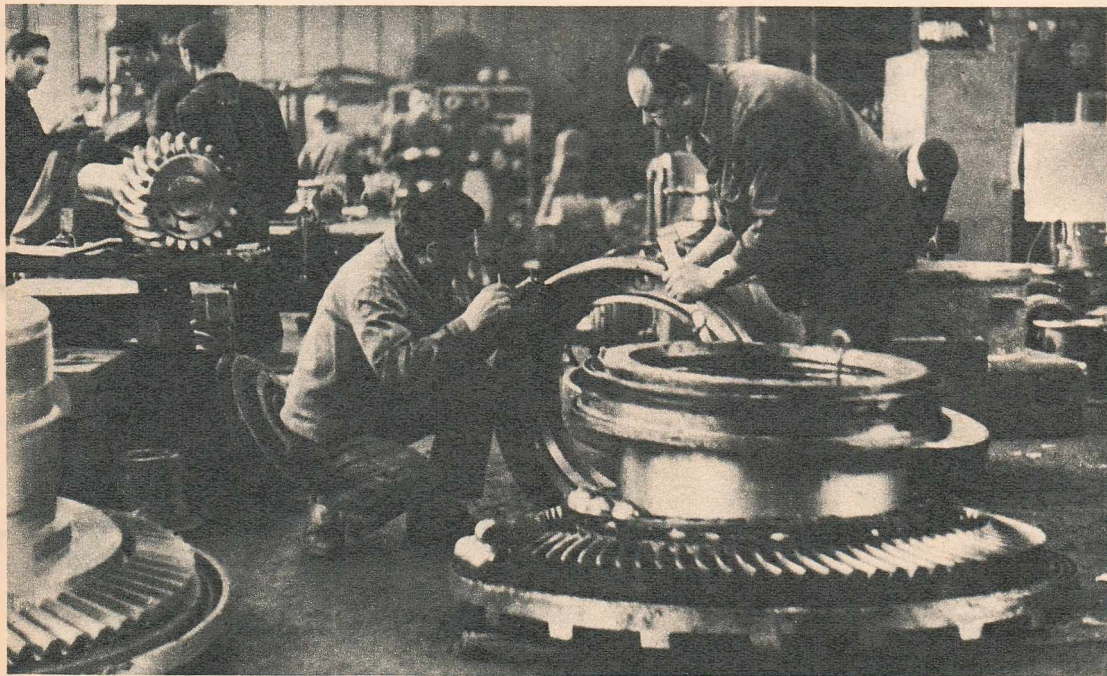
5
71

FLACARA

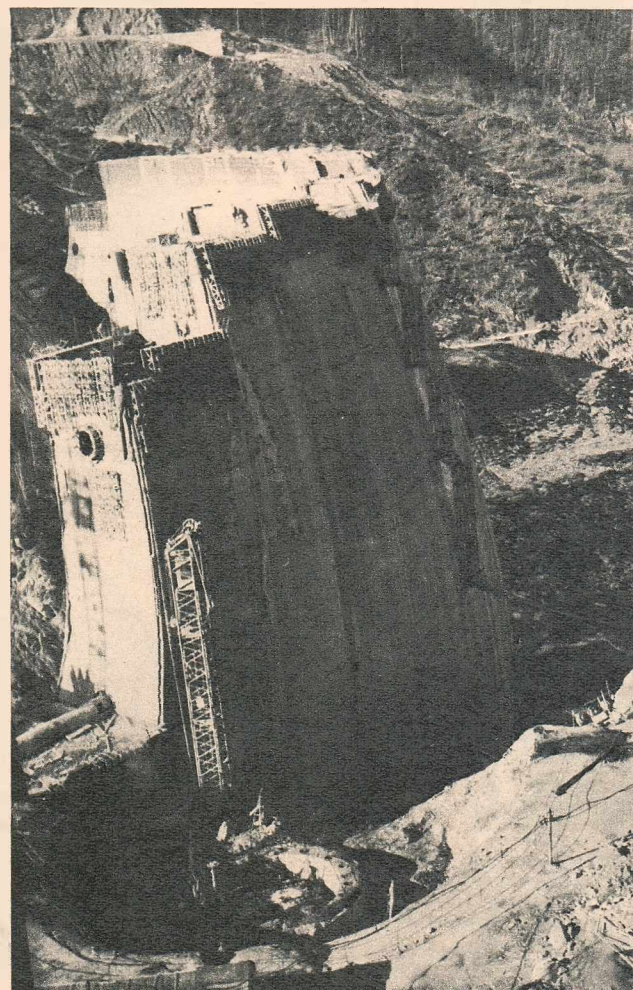
ANUL XX
NR. 817
30 IANUARIE 1971

SAPTE ZILE ÎN IMAGINI

▲ La uzinele de utilaj petrolier «1 Mai» din Ploiești s-a trecut la fabricația de serie a unor noi instalații de foraj pentru mare adâncime. Realizate după o concepție a proiectanților uzinei în colaborare cu I.P.C.U.P.-București, noile instalații prezintă importante avantaje, printre care: reducerea consumurilor specifice de metal cu 15%; creșterea puterii de forare. Din complexul proces de producție al uzinei am ales pentru dv. o imagine din timpul montării rotorului la o nouă instalație de foraj.

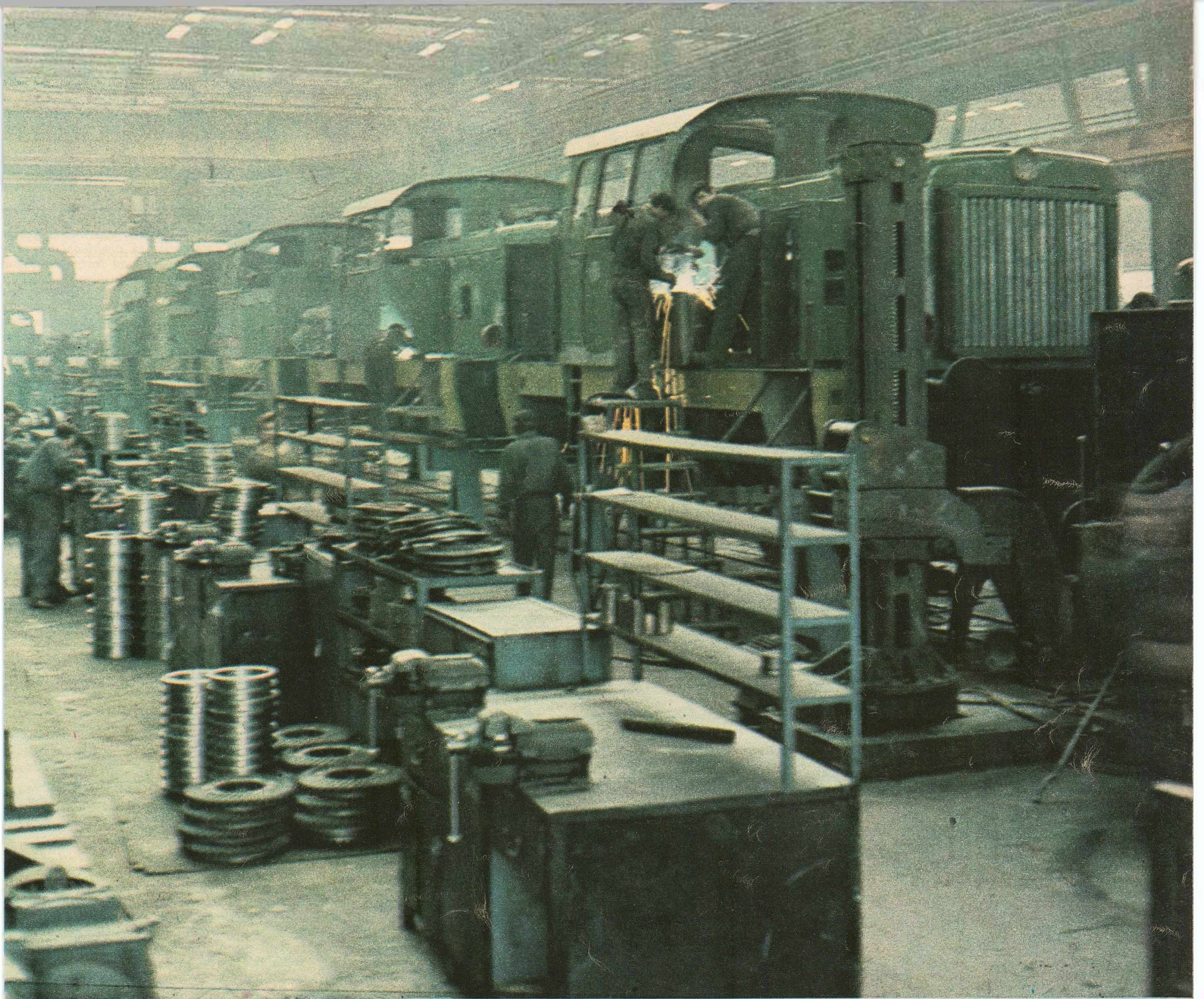
▲ Acest impresionant baraj, cu o înălțime de 108 metri, nu înseamnă doar promovarea unui examen dificil impus de condițiile speciale de lucru. Lacul de acumulare format, cu o capacitate de 55 milioane mc, va rezolva problema alimentării cu apă a platformei industriale Ploiești-Brazi. Totodată deschide largi perspective zonelor agricole din județ, datorită posibilităților de irigare.

La poalele barajului s-a amenajat o centrală electrică de 40 MW, care va fi conectată sistemului energetic național. La sfârșitul cincinalului trecut barajul a fost dat parțial în folosință, execuția lucrărilor înaintând într-un ritm susținut, astfel încât la sfârșitul trimestrului II al anului curent nivelul lacului de acumulare să atingă cota 600 deasupra Mării Negre. Fotografia noastră reprezintă stadiul de edificare a barajului Paltinul, în a doua decadă a lunii ianuarie.

▲ Traulerele sub pavilion românesc desfășoară în prezent o intensă activitate în diferite regiuni ale Oceanului Atlantic. Iată câteva spicuri din radiogramele transmise de echipajele acestor nave. La mii de mile depărtare de țară, în zona Walwis Bay — coastele Africii de vest, în calele navei «Galați» au fost depozitate peste 600 tone de sardine, tai și mercurius, iar peste puțin timp urmează să sosească tot aici, pentru același scop, și cea mai nouă navă a flotei noastre: «Mureș». În apele Labradorului și Newfoundlandului, vasele «Sinoe», «Delta Dunării» și «Ceahlăul» au inaugurat sezonul codului, iar «Razel», «Marea Neagră» și «Negoiu» se întorc în țară dintr-un lung drum, cu o bogată încărcătură, de la George's Bank, sudul Africii, Marea Barentș și insulele Spitzberg. «Constanța» a și ancorat la Tulcea cu o încărcătură de 1 000 tone pește.

Potrivit unor preliminări, la sfârșitul actualului cincinal volumul activității de pescuit oceanic va crește de peste opt ori în comparație cu realizările din anul 1970. Acest spor se va obține îndeosebi prin dotarea flotei noastre de pescuit oceanic cu încă 20 traulere și 6 nave colectoare, prin îmbunătățirea proceselor de prelucrare și conservare a peștelui, precum și datorită organizării mai judicioase a întregii activități din acest sector al industriei alimentare.

O dată cu începutul anului, uzinele «23 August» din Capitală au lansat în producție locomotiva diesel-hidraulică de 250 CP.

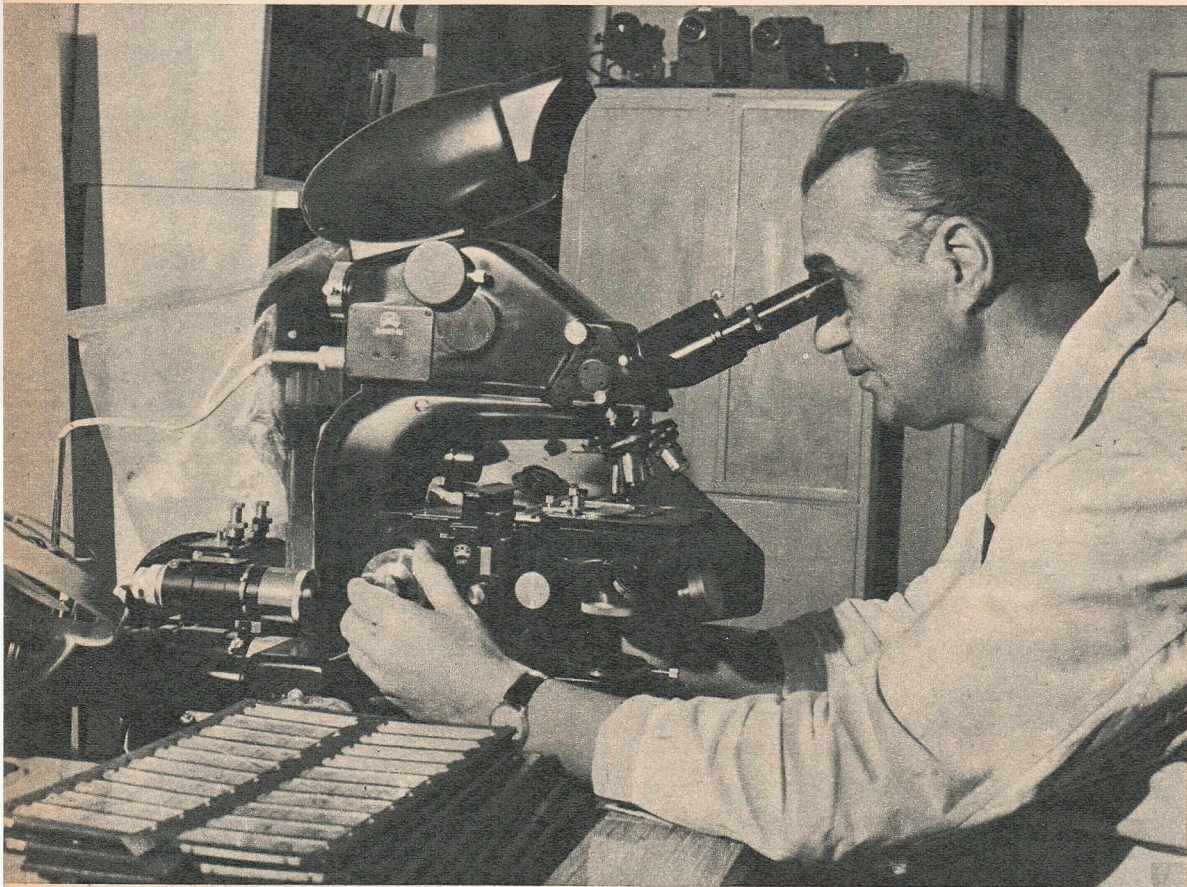
Noul produs intrat pe liniile de montaj este al șaptelea dintr-o gamă de locomotive ce se extinde între 250 și 1 250 CP. Ca și celelalte tipuri fabricate la uzina bucureșteană, locomotiva de 250 CP este un produs de prestigiu al industriei noastre și are chiar de la început șanse frumoase de a face carieră internațională, fiind de pe acum cerută la export.

Pentru realizarea unui plan sporit de locomotive se află în fază înaintată de execuție o nouă hală de montaj pentru locomotive mari.

La 15 ianuarie, când am vizitat uzina, de pe liniile de montaj porniseră în cursă de rodaj primele șapte locomotive ale anului acestuia.

ȘAPTE ZILE ÎN IMAGINI

Studii originale referitoare la mecanismele care duc la apariția bolilor cronice degenerative (ateroscleroza, hipertensiunea arterială, emfizemul pulmonar, cirozele etc.) au fost efectuate în cadrul Institutului de medicină internă al Academiei de științe medicale din București, de către dr. C. Velican și colaboratorii săi. Editura «Interscience» din New York a invitat pe dr. C. Velican să scrie un capitol cu tehnicile utilizate pentru studiul membranelor bazale — capitol ce va fi cuprins într-o mare lucrare despre metodele biofizice și biochimice aplicate în cercetările de morfologie. Volumul, elaborat de un colectiv de specialiști din întreaga lume, se află în prezent în curs de apariție.

Ofărindu-ne premiera piesei lui Lucian Blaga «Zamolxe» în regia și versiunea scenică a proaspătului absolvent al I.A.T.C. — Alexandru Tatos, Teatrul de stat din Sibiu își concretizează ambiția de înviat. S-ar putea spune că atenția regizorului față de descrierea sensurilor celor mai profunde ale acestei speciale piese (poetică, filozofică, dar și politică în măsura în care ni se dezvăluie «mecanismul istoriei») a fost aproape rituală în grija față de crearea atmosferei și realizarea scenică a unor simboluri. Remarcăm scenele de grup, în general bine ritmate, din care vă prezentăm un moment. Decorurile: Helmut Stürmer. Costumele: Miruna Borzescu.

RITMURILE TINERETII

Comitetul municipal-București al U.T.C. organizează «În cinstea celui de-al IX-lea Congres al U.T.C.», pentru elevii din școlile profesionale și tehnice, olimpiade pe meserii, schimburi de experiență, demonstrații practice, cercuri de specialitate care atrag tinerii în procesul de policalificare și reciclare a cunoștințelor tehnice și economice. În același timp, pentru absolvenții școlilor generale care s-au remarcat în cercurile de îndelniciri practice pionierești sunt înființate în aceste zile cabinete de orientare școlară și profesională. Menționăm, de asemenea, inițierea concursului «Tehnicus», la care sunt prezentate cele mai bune lucrări realizate de elevi în cercurile tehnico-aplicative și de creație.

Tot în cinstea celui de-al IX-lea Congres al U.T.C., în întreaga țară se vor desfășura «Săptămâna filmului pentru tineret» și «Decada cărții pentru tineret». Sunt prevăzute și apariția unei monografii intitulată «U.T.C., organizația revoluționară a tineretului din România» — în limbile română, franceză, engleză, rusă, germană și spaniolă — a unei culegeri de cintece de masă, în colaborare cu Casa centrală a creației, precum și a 5 000 de insigne «Congresul al IX-lea al U.T.C.».

În timpul lucrărilor, care vor începe în a doua jumătate a lunii februarie, participanții vor avea posibilitatea să vizioneze fotoexpoziția «Din viața și activitatea tineretului», precum și Expoziția cu lucrări tehnico-aplicative executate de tineretul din toate județele țării. Se vor vizita, de asemenea, obiective industriale, social-culturale și științifice bucureștene, vor avea loc întâlniri cu veterani, vechi militanți ai mișcării de tineret. În final «Carnavalul primăverii» se va desfășura la pavilionul central al expoziției din Piața Scintei.

Dana și Valeriu Florea, un cuplu tânăr de talenți dansatori ai Operetei, care au putut fi aplauzați în «Contesa Maritza», «Tara surisului», «Sînge vienez» și în recenta premieră, «Soarele Londrei».

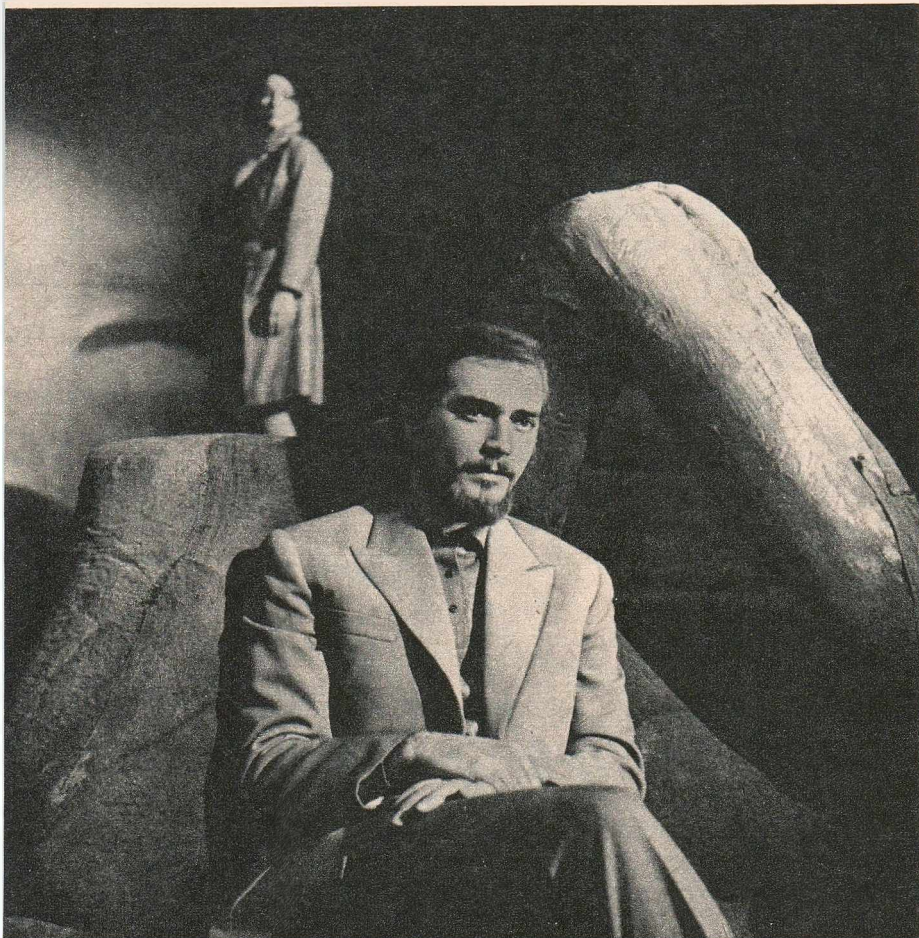

Actorul TOMA CARAGIU, omul (cu care ride (m).

Fotografie de Elena GHERA

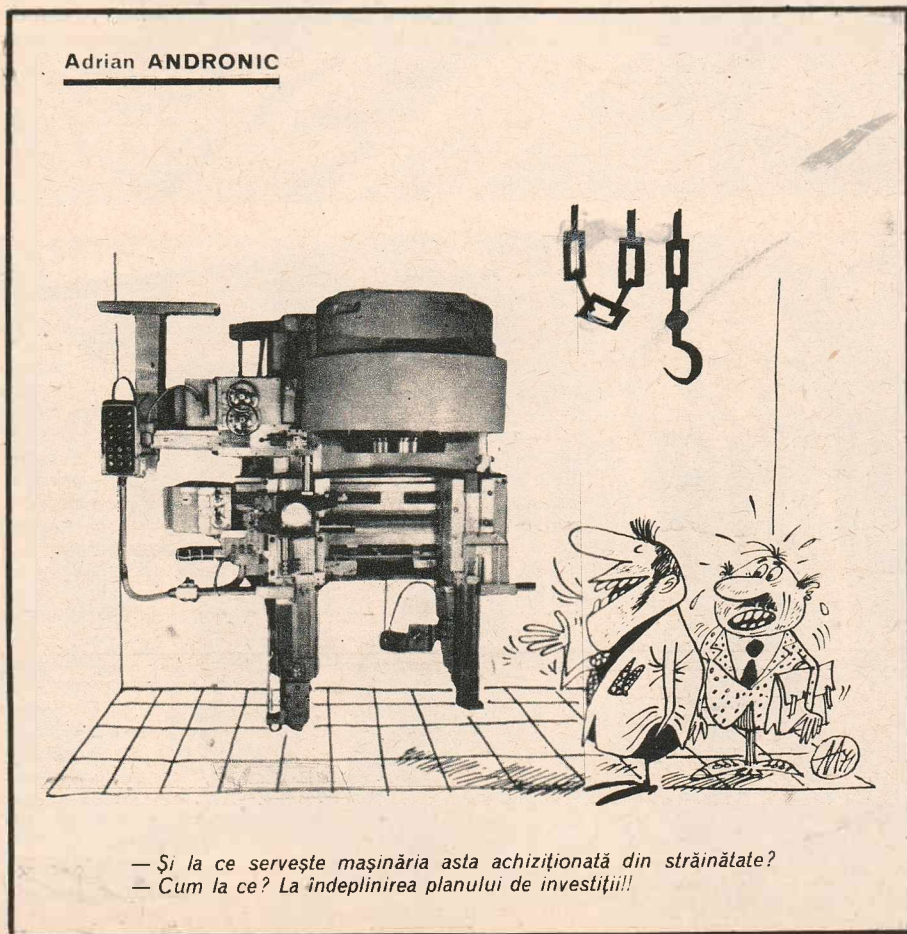
Prezentarea artistică:
Alexandru FRANCISC

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Științei 1, Sectorul 1. Căsuța poștală 41*12. Of. 33. Telefon 17.60.10 — int. 1744. TIPARUL executat la Combinatul poligrafic «Casa Științei».

Dramaturgia lui Horia Lovinescu, purificată și înălțată într-un text de voită și, uneori, înșelătoare tensiune, glosind cu mare noblețe și seninătate asupra morții. Spectacolul lui Dan Nasta cu această frumoasă piesă, «Și eu am fost în Arcadia», lansează cu forță un actor cunoscut prea puțin până acum, un actor de o frumusețe romantică și o sensibilitate discretă: Alexandru Repan (în fotografie).

Fotografie de N. SVAICO

— Și la ce servește mașinaria asta achiziționată din străinătate?
— Cum la ce? La îndeplinirea planului de investiții!!!

NOUȚĂȚI ÎN INDUSTRIA MOBILEI

Ce noutăți vom consemna în industria mobilei în 1971 și în anii imediat următori? În primul rând — baza de producție va crește, prin construcția unor noi fabrici de mobilă la Toplița, Caransebeș, Bistrița, Miercurea Ciuc, Nehoiu, Botoșani și Curtea de Argeș. Concomitent, vor fi reutilate, pentru rațiuni de modernizare, întreprinderile existente.

Combinatele și fabricile noastre de exploatare și industrializare a lemnului promit că își vor concentra preocupările în vederea realizării unei mobile multifuncționale, suple, elegante, finisate pe baza celor mai noi tehnologii. Folosirea cu precădere a luciului-oglină și a celui mat, înlocuirea arcurilor clasice cu materiale noi, caracterizate printr-o mai mare comoditate, lărgirea nomenclaturii de accesorii din material plastic sînt alte intenții pe care le așteptăm cât mai repede materializate. Principalul obiectiv al tuturor acestor proiecte este asigurarea necesarului pieței interne. Contracte recente asigură și exportul produselor industriei noastre de prelucrare a lemnului în peste 70 de țări.

CRONICA JUDICIARĂ

DE CE S-AU LĂSAT DUȘI CU PREȘUL MAI MARI SECTIEI DE COVOARE ?

Acum trei ani, conducerea Întreprinderii de industrie locală-Făgăraș a hotărât să înființeze un atelier de covoare. Foarte frumos! Activitatea fiind cu totul nouă, s-au angajat muncitoare din împrejurimi, care să fie calificate la locul de muncă. Din nou — foarte frumos! Tainele țesătoriei urmau să le fie împărtășite de Emilia Pop, care își «recicla» specializarea în a doua parte a vieții. Pînă aici — toate bune.

Nu mai că, o dată cu începerea activității productive și cu încadrarea specialistei ca responsabilă de atelier, aceștia i s-au încredințat și atribuții de gestionar de fapt. Probabil că cititorul a și prins clienții: Emilia Pop nu a fost verificată dacă are sau nu antecedente penale. Ei bine, nici nu era nevoie de această formalitate! De ce? Pentru că însuși certificatul de calificare în meseria de țesătoare de covoare emana de la... colonia în care E.P. ispășise destui ani de închisoare pentru DELAPIDARE.

Vrem să fim bine înțeleși. Pledăm pentru încadrarea în muncă a oricărui om, indiferent de trecutul lui, ba chiar — cu atât mai mult — în continuarea unui proces de reeducare. Putea să fie Emilia Pop de zece ori șefă de atelier, cu o singură condiție: să nu administreze valorile. Pentru că e riscant, pentru că practica arată... pentru că, pentru că E NELEGAL!

Abia a început activitatea, și E.P. s-a întâlnit cu o veche cunoștință de prin locurile de detenție: escroaca Victoria Oprea. Revederea lor a fost — după cum plastic se exprimă procurorul Mihai Tunaru în rechizitoriul întocmit — cordială. Cele două femei s-au îmbrățișat în fața muncitoarelor, s-au declarat rude, iar V.O. a ținut să anunțe martorelor regăsirii că «are suficienți bani să le cumpere și pe ele».

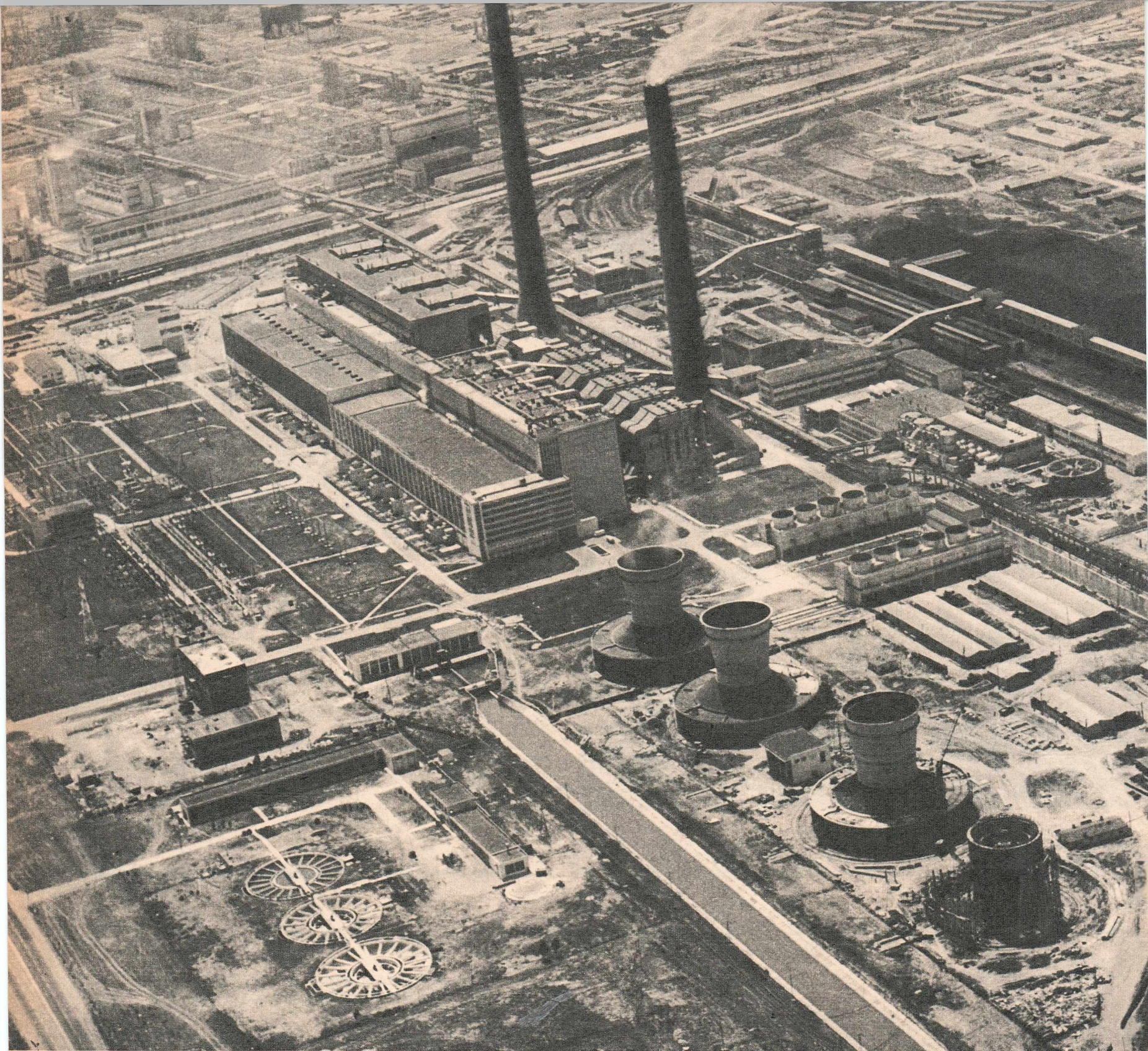
De fapt avea suficienți bani de restituit numeroaselor persoane escrocate sub diferite pretexte.

Din ziua aceea șefei de atelier au început să nu-i mai placă minunile țesute de fete, cerindu-le să lase pe masă carpetele «cu defecte» ca să le «ajusteze» ea, evidențierea materialelor și manoperei a devenit haotică, încît «nici cel mai exigent control nu s-ar fi putut descurca», iar întreprinderile beneficiare au început să reclame că suprafața covoarelor se micșorează în mod suspect pe parcurs. Tot din acea zi, Victoria Oprea a început să apară pe la ușile a diverse persoane cu covoare de vinzare.

N-a trecut mult și infracțiunea a fost descoperită. Nu prin grija conducerii întreprinderii, nu prin supravegherea gestionarei, nu prin punerea în ordine a evidențelor, ci prin sesizarea făcută organelor de miliție de o cumpărătoare ce nu s-a lăsat amăgită de justificările Victoriei Oprea, cea care desfăcea produsele sustrate.

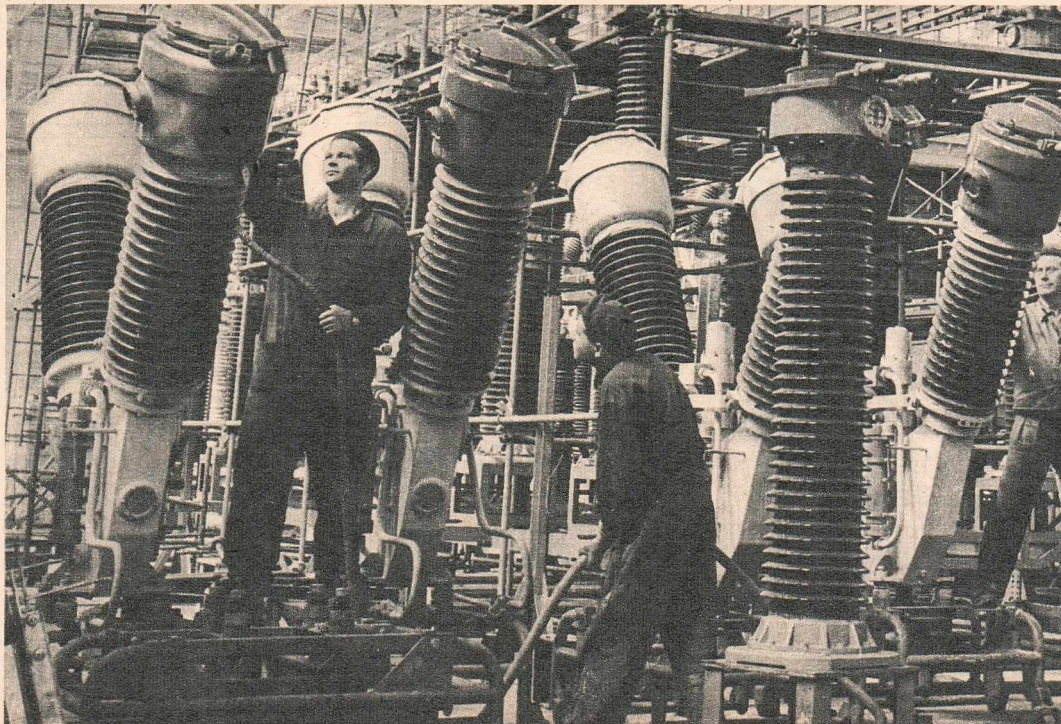
În fața «surprizei», directorul întreprinderii — Traian Lincaru — și contabilul șef — Ion Puchin — și-au amintit că Emilia Pop are antecedente penale și au dat o decizie prin care atribuțiile de gestionar erau transferate lui Ioan Dan. Măsura a fost atît de formală încît așa-zisul gestionar i-a lăsat delapidatoarei pînă și cheile atelierului, ea continuînd să se ocupe atît de problemele tehnice, cit și de administrarea valorilor. Consecința? Pînă să se termine urmărirea penală, efectuată fără arestarea vinovatelor, cele două inculpate au reușit să rotunjească prejudiciul la douăzeci și opt de mii un leu. Și 64 de ani.

Sergiu ANDON

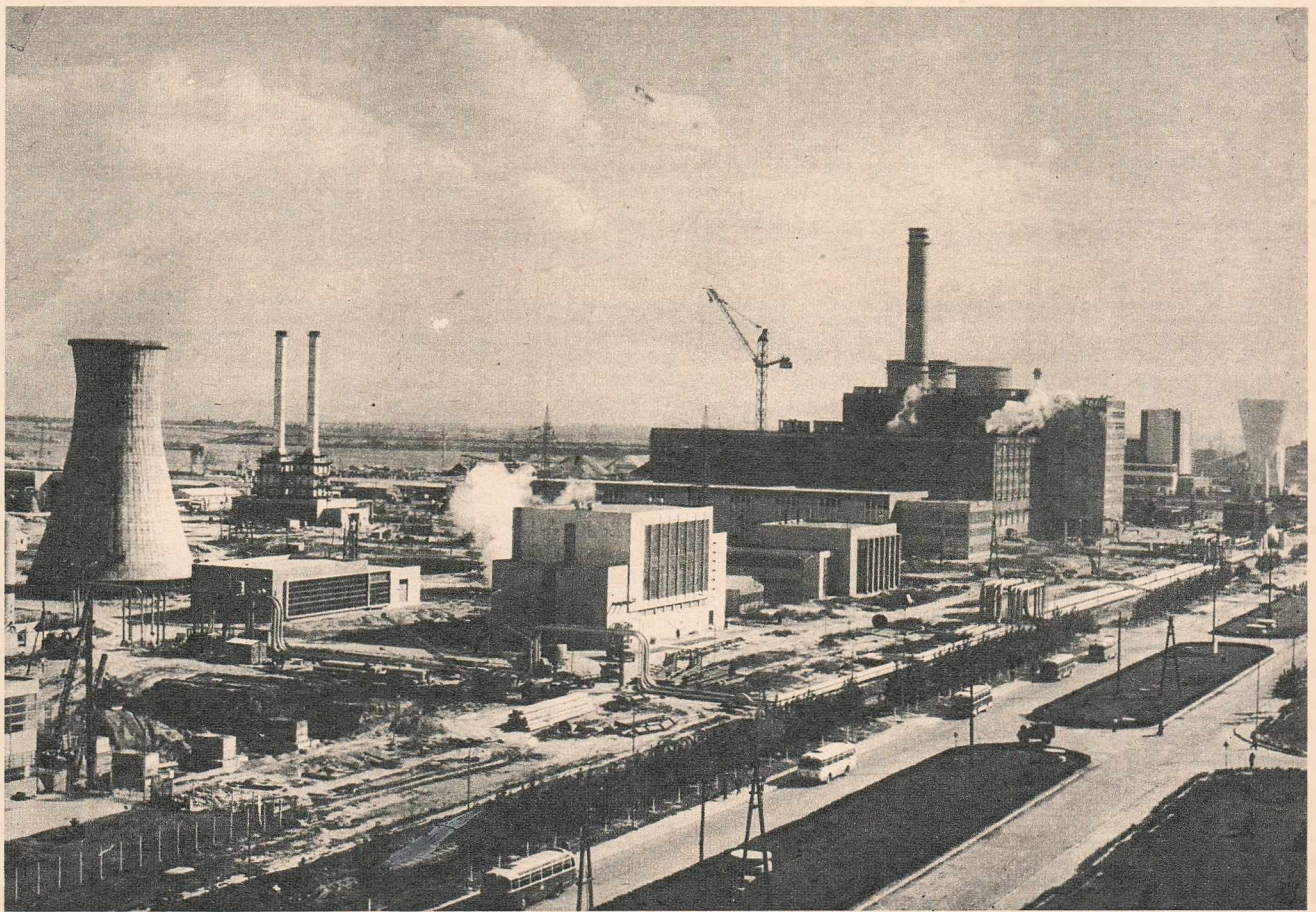
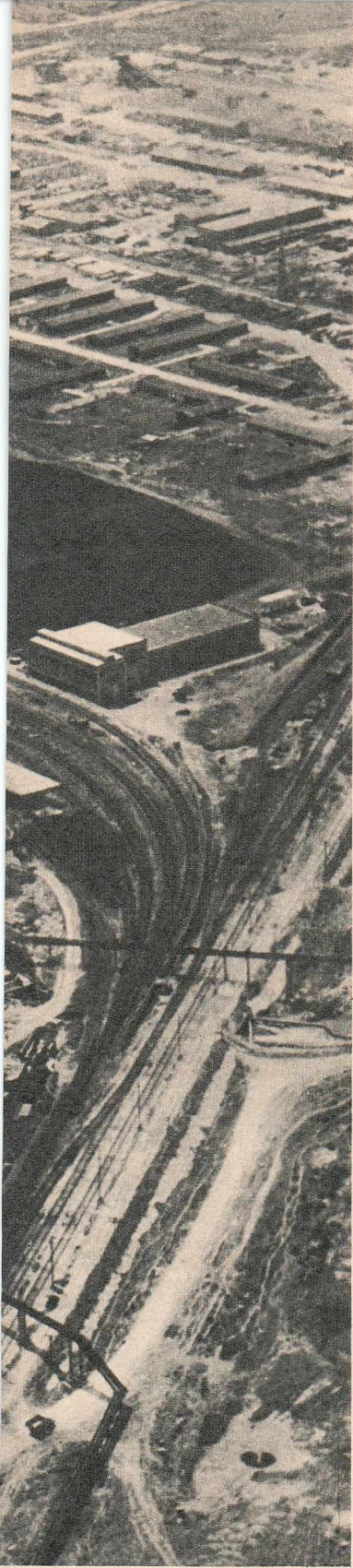
Civilizația — o noțiune fascinantă, un cuvânt la modă pe buzele tuturor — își schimbă mereu de câteva decenii sensurile intrinsece și noi dominante îi determină profilul. Factorii economici și științifici se impun din ce în ce mai mult și mai autoritar, ei dând noul profil al noțiunii de civilizație. Și etaloanele de comparație s-au schimbat. Cine mai crede că o națiune care are o industrie cu productivitate scăzută mai poate fi aliniată printre țările înaintate? Acest sfârșit de secol a impus drept etaloane de măsură a puterii economice producția de oțel și cea de energie electrică, numărul calculatoarelor electronice și cel al cercetătorilor. Dar în primul rând energia. Ea înseamnă posibilitatea promovării tehnicii avansate, extinderea mecanizării și automatizării producției, înseamnă oțel electric și aluminiu, înseamnă dezvoltarea transporturilor și a irigațiilor, înseamnă cultură. Nu e deci de mirare că printre ramurile-cheie care au dominat net dinamica industrială mondială, energia se află pe primul plan. După cum relevă statisticile O.N.U. (vezi: United

▲
Opera
de industrializare,
accentuata
modernizare
a tuturor
ramurilor
economiei
solicită
un consum
tot mai mare
de energie
electrică.
În actualul
cincinal
producția
de energie
electrică
va crește
de la 34.8
miliarde kWh
(în 1970)
la 55-57
miliarde kWh
(în 1975).
În fotografie:
vedere
panoramică
a Termocentralei
de la Craiova.

CINCI ANI
DE MUNCĂ
ȘI DE SUCESE
PRESTIGIOASE

ÎN PRIMUL RÎND ENERGIA

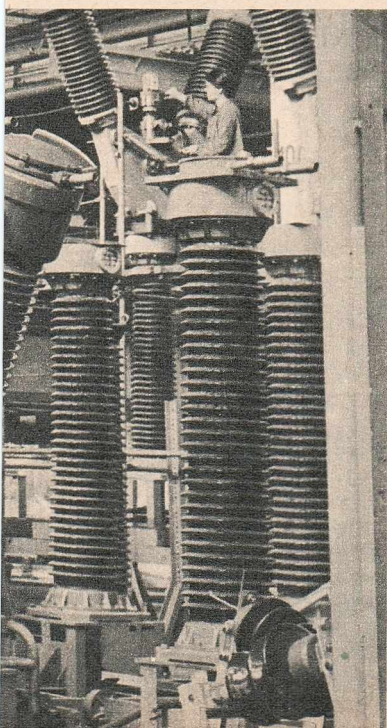
Producerea combinată de energie electrică și termică prezintă avantaje economice însemnate. În perioada 1971-1980, cel puțin 35 la sută din puterea nouă ce se instalează în centralele termoelectrice se va realiza cu agregate de termoficare.

Nations, Monthly Bulletin of Statistics, novem. 1970) energetica a înregistrat pe plan mondial, într-un deceniu, sporuri substanțiale, contribuind hotărâtor la dezvoltarea industriei și chiar a întregii economii mondiale. Iată câteva repere în evoluția ei (energie electrică, în miliarde de kWh): 1960: 2 245, 1965: 3 306, 1969: 4 505.

Ideea dezvoltării prioritare a energiei a fost aplicată în țara noastră ca parte integrantă a programului de industrializare socialistă, vădind capacitatea de orientare creatoare a partidului. În ultimul deceniu România se afla în fața unor opțiuni hotărâtoare pentru viitorul și destinul ei: ori să se integreze în plutonul națiunilor avansate, și aceasta însemna o industrializare accentuată, o dezvoltare multilaterală a societății, ori să se supună unor ritmuri tradiționale, și aceasta ar fi însemnat rămânerea pe mai departe în rîndurile țărilor subdezvoltate. Că națiunea a optat pentru prima din variante, e un fapt notoriu. Și dezvoltarea prioritară a industriei energetice e un argument. Primul plan decenal

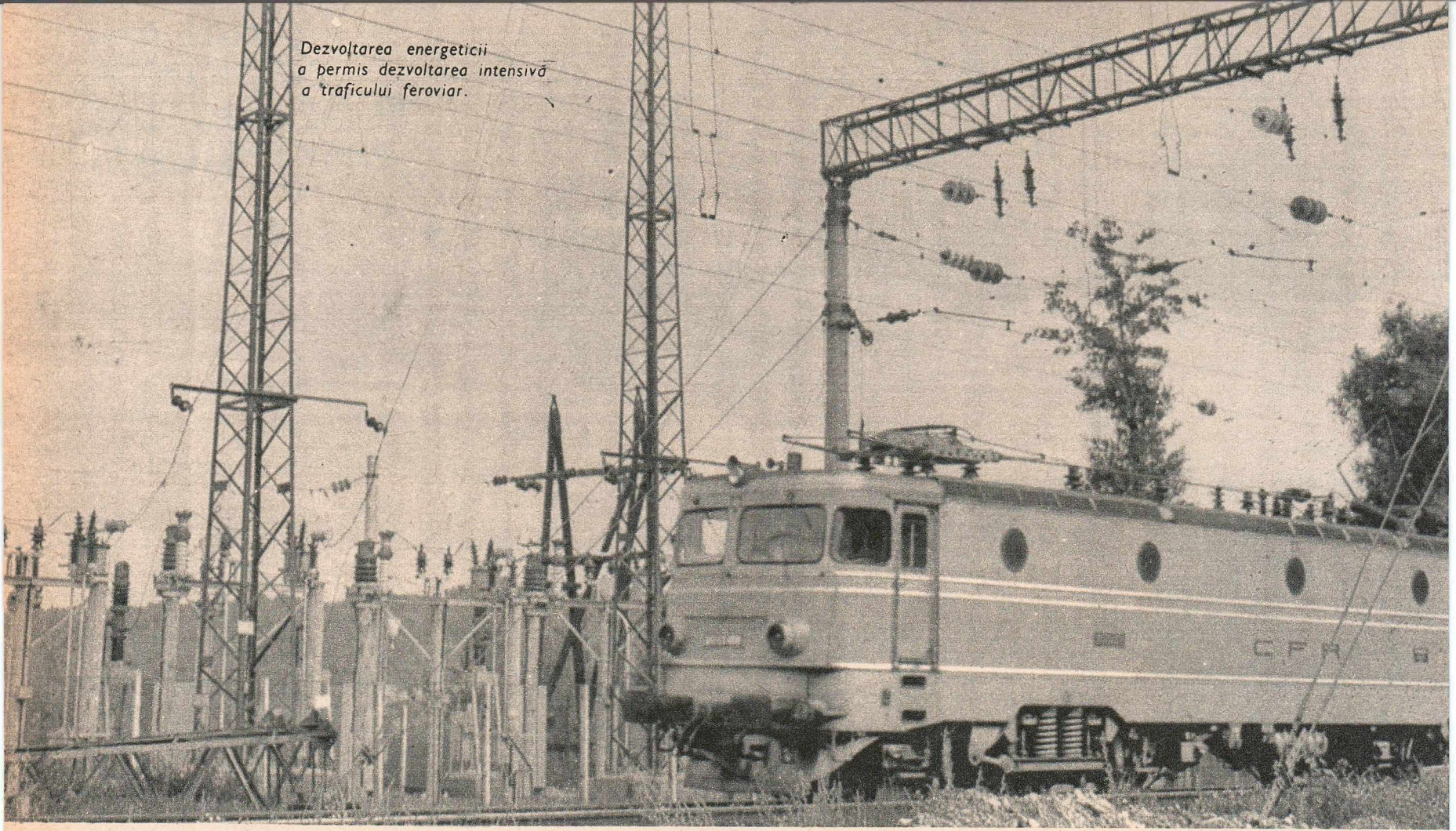
de electrificare a țării a permis României o dezvoltare apreciabilă a economiei. Dar realitățile ne demonstrează că eram încă departe de realizarea unui potențial energetic care să permită națiunii să-și desfășoare toate forțele intensiv. Statisticile demonstrau fără drept de tăgadă că dacă în România, în 1964, producția de energie electrică era pe cap de locuitor de 732 kWh, în Austria — de exemplu — aceasta era de 2 829 kWh, în R.D. Germană de 3 000 kWh, în Suedia de 5 905 kWh.

Noul plan decenal de electrificare a țării, care corespundea cu lansarea cincinalului 1966-1970, avea să solicite energiei românești ritmuri mai accelerate și noi coordonate de dezvoltare. Se impunea deci descoperirea de noi rezerve de combustibil, creșterea producției de energie primară care să țină seama de rezervele geologice, valorificarea imensului potențial al resurselor hidroenergetice ale Dunării și, mai ales, ale râurilor interioare. Trebuia schimbată astfel mecanica milenară a bătrînelor noastre ape și captate în turbine milioanele de kilo-

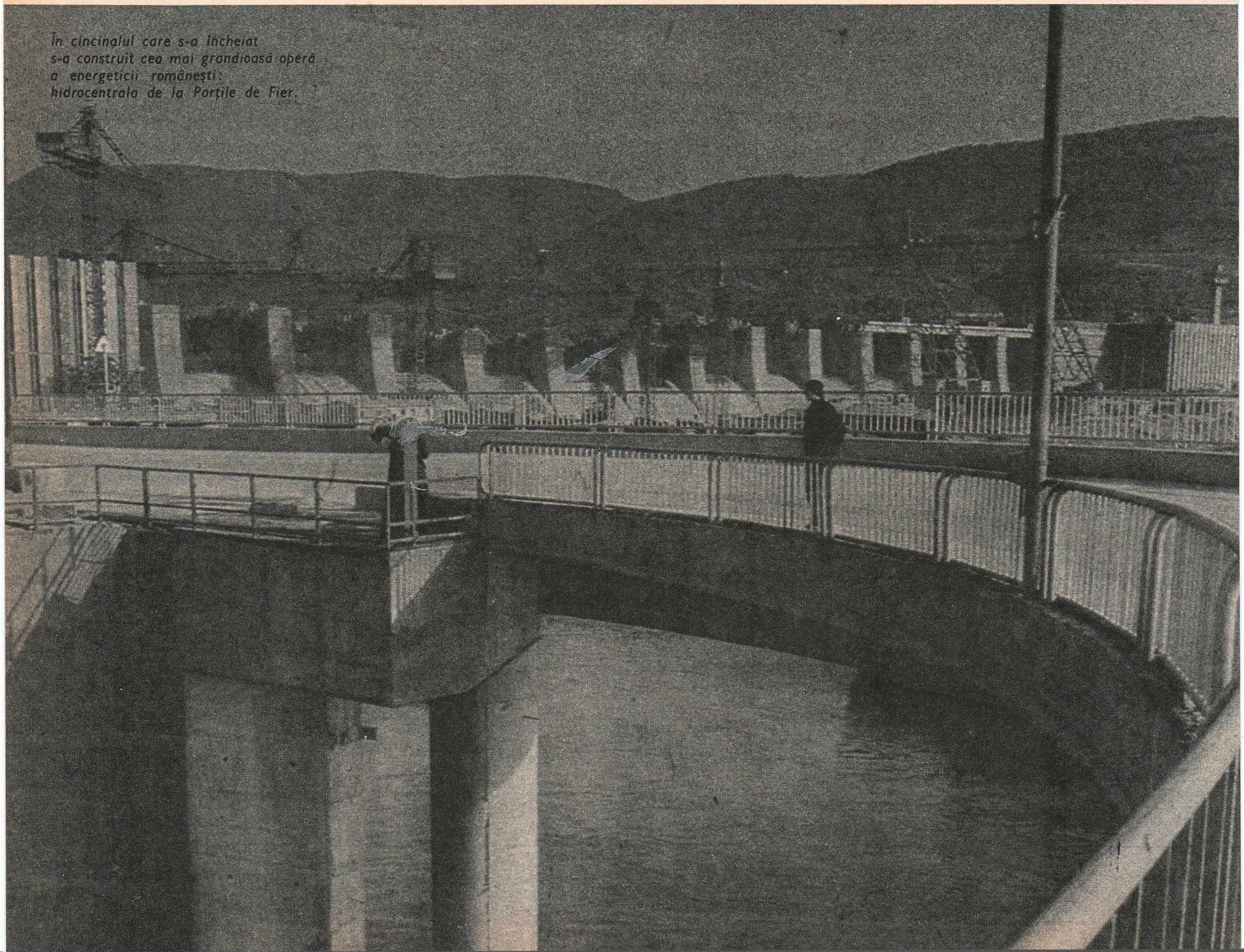

◀ *Colectivele uzinelor «Electroputere» din Craiova, una din uzinele care au o pondere importantă în electrificarea țării, au pășit în primul an al noului cincinal cu realizări remarcabile. La fabrica de transformatoare a intrat în probe funcționale cel mai mare produs electrotehnic realizat aici: autotransformatorul de 400 MVA.*

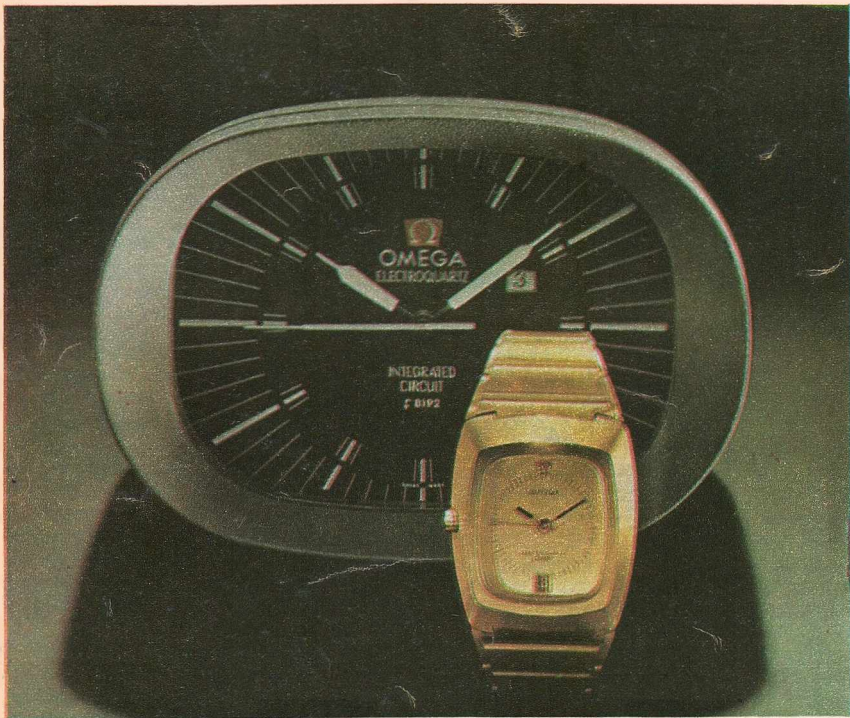
Dezvoltarea energiei
a permis dezvoltarea intensivă
a traficului feroviar.

În cincinalul care s-a încheiat
s-a construit cea mai grandioasă operă
a energiei românești:
hidrocentrala de la Porțile de Fier.

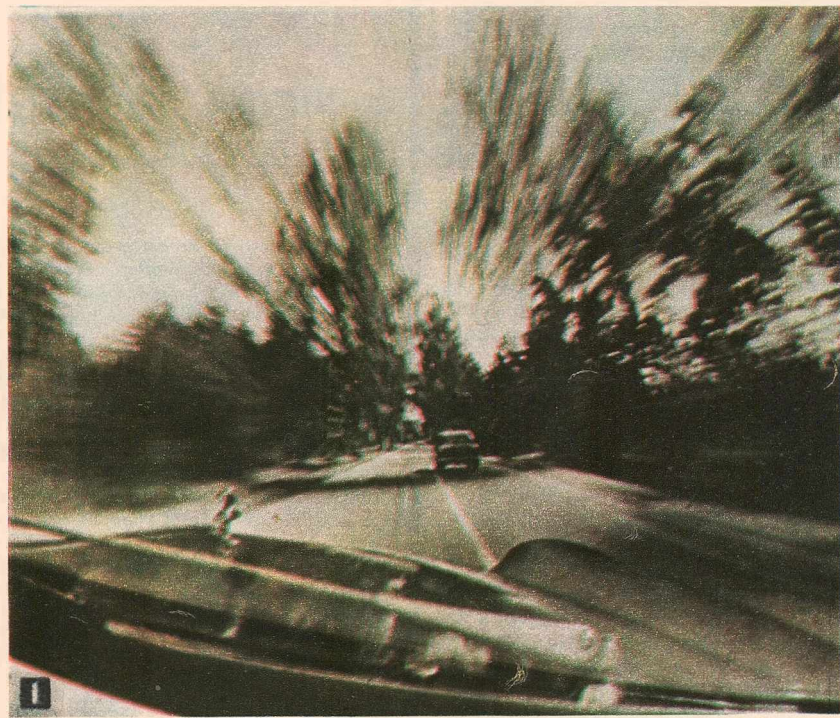

reflector **F** științific

- *niciodată nu e prea târziu... să fii exact*

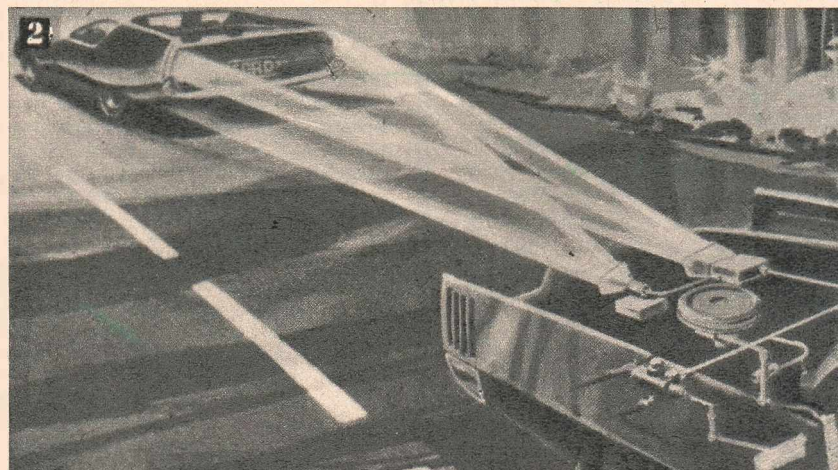
O întârziere cu cinci secunde pe lună nu este, la drept vorbind, o mare nenorocire! Și cam acesta este ordinul de toleranță al ceasurilor cu electrocuarț și circuite integrate care și-au făcut apariția recent pe piața elvețiană. Fabricanții promit că în curând vor fi puse în vânzare Megacuarțuri cu toleranțe de o secundă pe lună. Bazate pe un principiu cu totul diferit de cel al ceasurilor obișnuite, aceste instrumente de mare precizie nu au arcuri și resorturi, ci «traduc» în cifre și în poziții ale acelor indicatoare oscilații ale cristalelor de cuarț (fotografia de jos). Ele oglindesc o idee de mult recunoscută: exactitatea mereu sporită a măsurării timpului este ea însăși o «măsură» a dezvoltării civilizației.

- *180 km pe oră...*

O viteză care, desigur, n-o recomandăm nici unui automobilist, dar care, vrînd nevrînd, se «împune» pe marile autostrăzi (fotografia 1 a fost făcută la această viteză, pe o nouă autostradă care leagă Riga de împrejurimile ei).

La o asemenea «alură» problema securității călătorilor capătă noi și dramatice dimensiuni. Una din rezolvările pe care le dă electronica acestei probleme spinoase o constituie un patent al companiei Ford (fotografia 2): proiectorul lansează raze invizibile care se reflectă de automobilul din față. Razele reflectate acționează un microcalculator electronic care modifică automat accelerația sau, la caz de nevoie, oprește brusc vehiculul. Sigur, e foarte sigur, dar parcă mai sigur e mersul pe jos. Firește, nu pe autostradă.

- *koala în sanctuar*

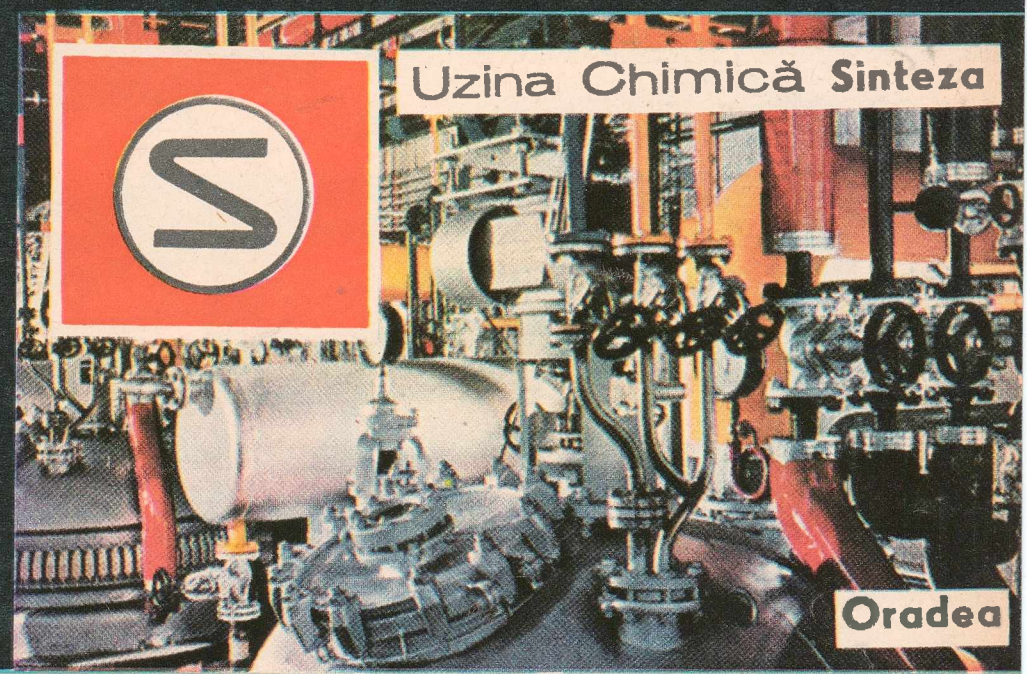
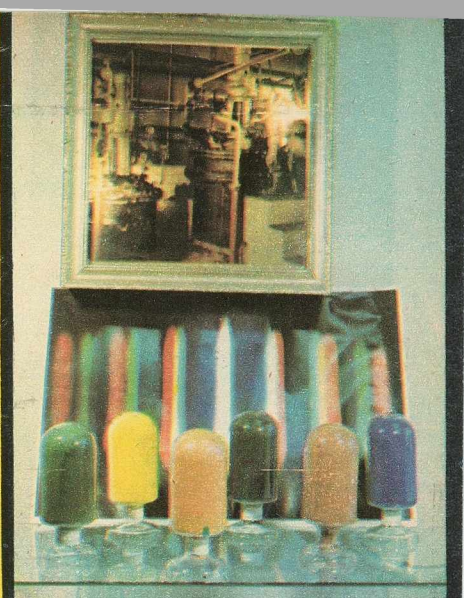

Acest titlu cam eliptic — o recunoaștem — redă fidel «situația». Marsupialul Koala din Australia era în pericol de a fi exterminat de vînători, foarte amatori de blana lui. Într-un târziu au fost adoptate legi severe de protecție. Iată pe acest grațios animal într-o rezervație. Este o fotografie rară.

Koala înseamnă în limba unor băștinași australieni «mu beaw». Oricît ar părea de curios, eroul fotografiei noastre nu bea apă (era să spunem: «ca toți oamenii»), ci extrage lichidele conținute în hrana solidă pe care o consumă sau le sugă de pe frunzele eucaliptilor. O curiozitate a naturii.

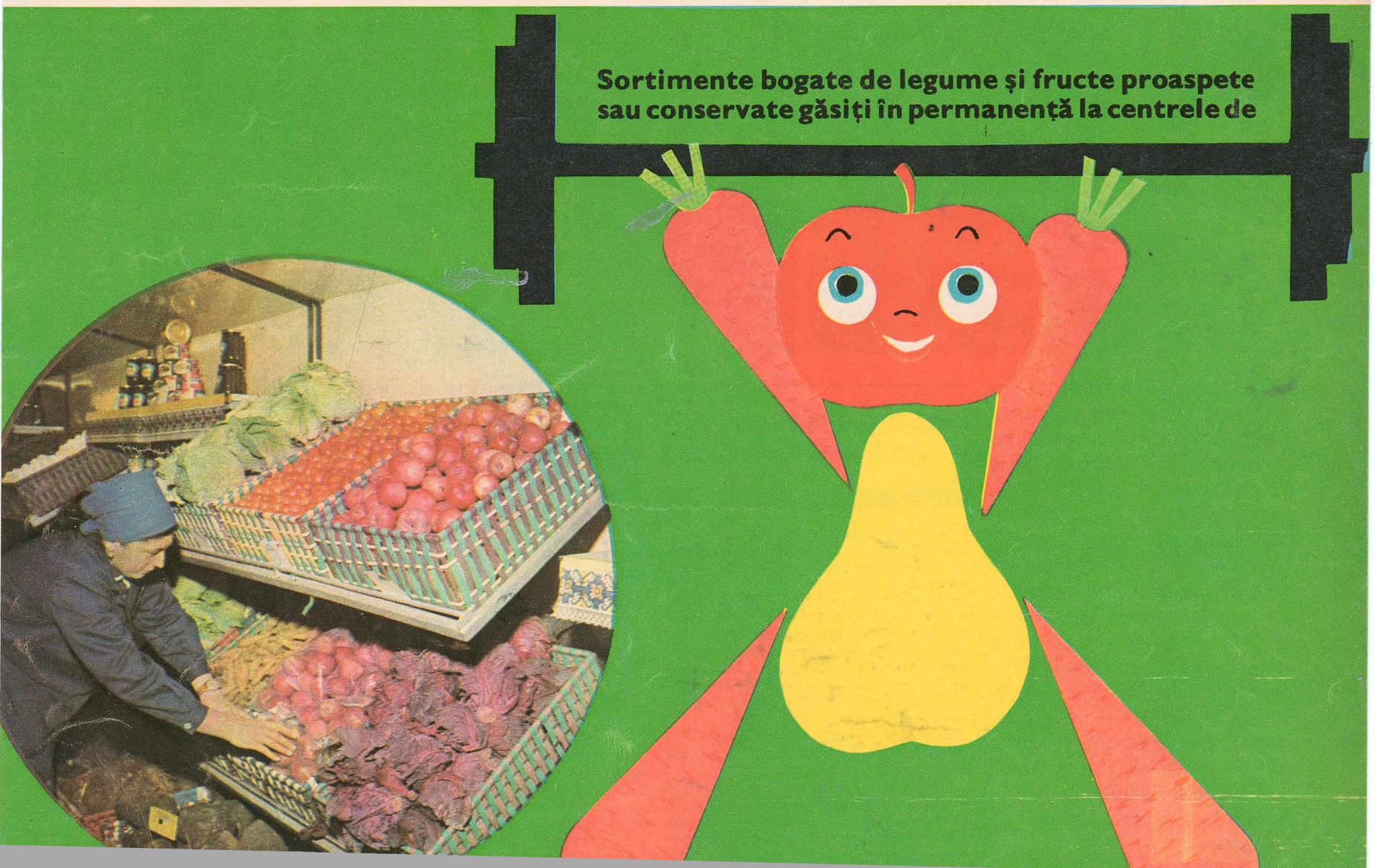

PRODUSE FARMACEUTICE:
Acid salicilic, Acid benzoic, Benzoat de sodiu, Acid acetilsalicilic.
INSECTICIDE ORGANOFOSFORICE:
Carbotox 37%, Fosfatox R 35%, Sintox 25%, Cimexan.
LACURI ȘI VOPSELE:
Linoxin, Durool, Inol, Ideal, Deruginol, Durax.
PIGMENTI ANTIORGANICI SI MATERIALE DE UMPLUTURĂ:
Galben de crom, Verde de crom, Albastru de fier, Oxid roșu de fier Al, Silicocromat bazic de plumb.

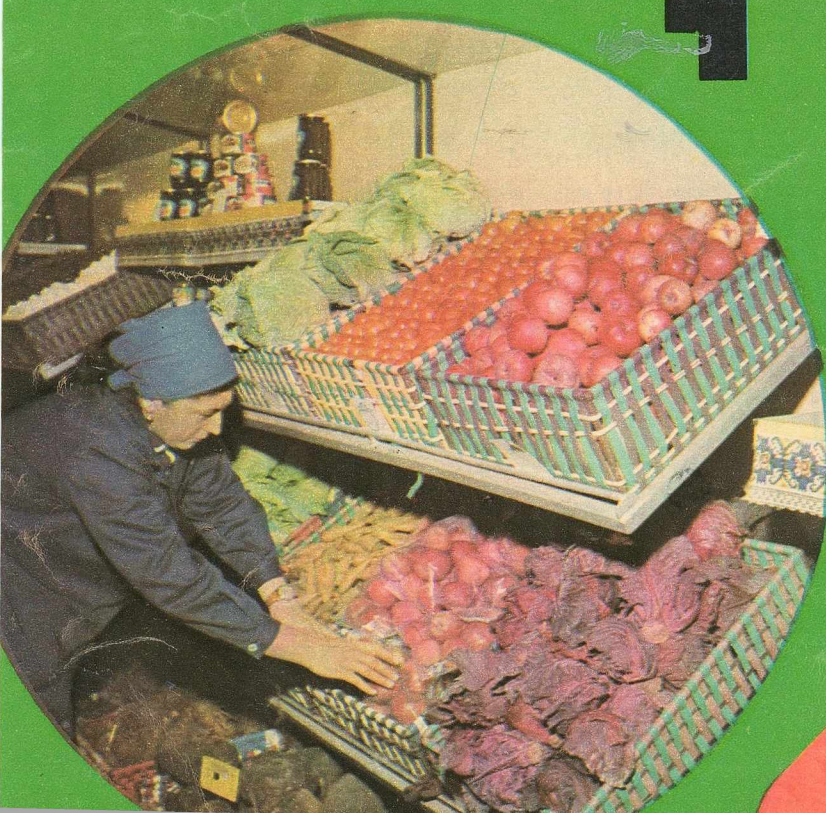

Uzina Chimică Sinteza

Oradea

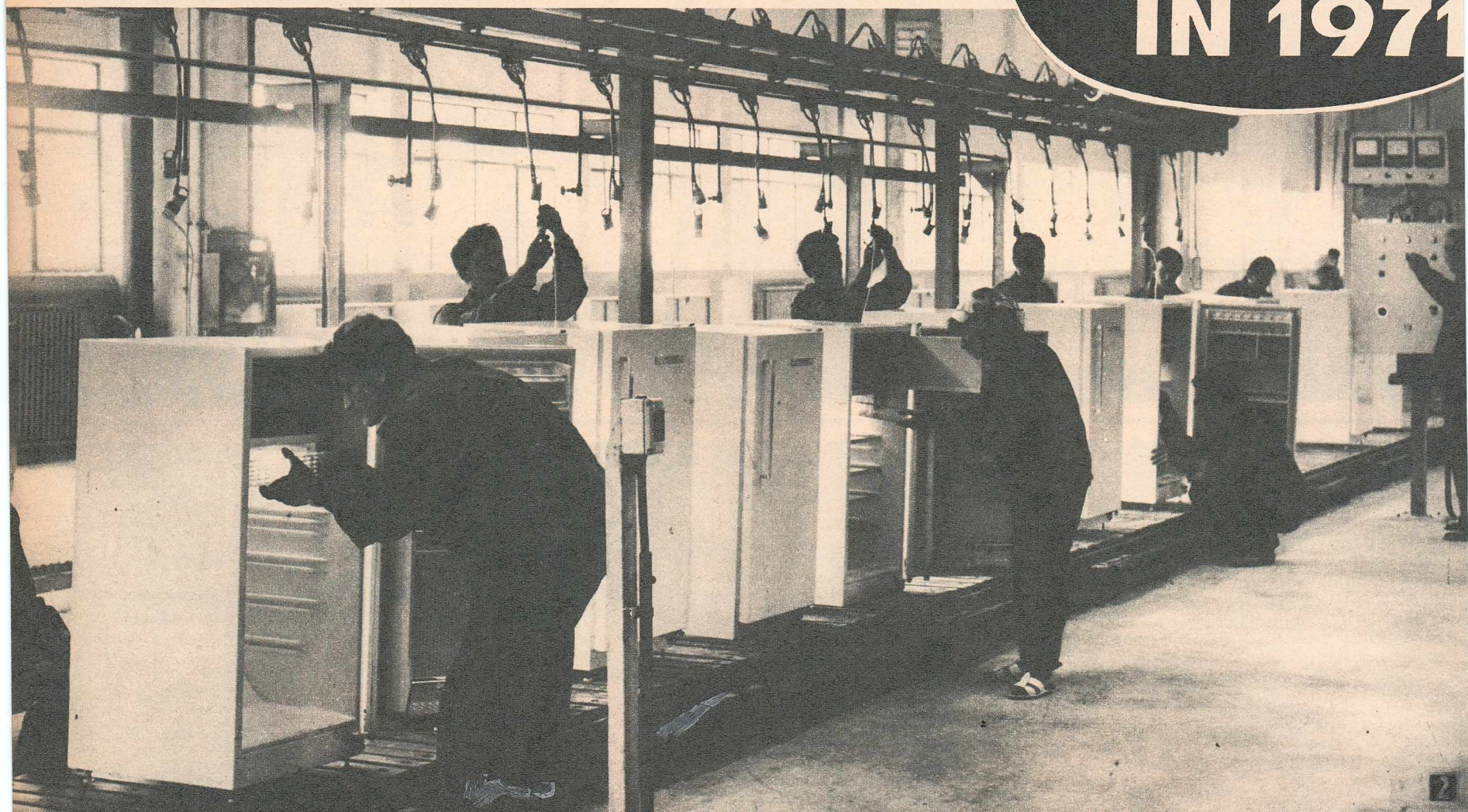

Sortimente bogate de legume și fructe proaspete sau conservate găsiți în permanență la centrele de

**CE VEȚI
REALIZA
ÎN 1971**

Cu această întrebare ne-am adresat citorva conducători de întreprinderi. Stadiul actual de dezvoltare a economiei noastre socialiste, sarcinile și activitățile extrem de complexe ale colectivelor care lucrează în producția materială pot ocupa în acest început de cincinal tomuri întregi. În contextul efortului general cu care am pășit cu toții în anul 1971, chiar și enunțarea succintă, în aceste pagini, a citorva preocupări este suficient de edificatoare pentru a ilustra direcția dinamică, mobilizatoare, îndreptată spre prosperitate și civilizație.

NOILE FRIGIDERE IAU STARTUL!

În ultimele zile ale lui decembrie '70 a fost pus în vânzare un lot de frigidere de un tip cu totul nou — prima «sarjă» de frigidere electrice cu compresor, realizate la noua și modernă fabrică de frigidere de la Găești. A fost — cum se spune — un lot de sondaj. S-au vândut cât ai bate din palme. Creație a cincinalului încheiat de curînd, noua unitate industrială de la Găești urmează să devină în curînd un mare furnizor de frigidere moderne atît pentru piața internă cît și pentru export.

Care sînt măsurile principale ce vor fi întreprinse de fabrică în vederea realizării cu succes a sarcinilor pe anul 1971?

Răspunsul la întrebarea de mai sus ni-l dă inginerul **Hero AREȘTEANU**, directorul de fabricație al Centralei industriale de mașini și materiale electrotehnice, centrală de care depinde fabrica de la Găești.

Primele frigidere cu compresor, din cele

puse deja în vânzare — ne spune d-sa — fac parte dintr-un tip mijlociu, așa-numitul tip cabinet, cu capacitate utilă de 180 litri, căruia i s-a dat denumirea de «Frigero Super». Încă în acest an, respectiv în trimestrul al II-lea, fabrica de la Găești va începe să livreze un al doilea tip de frigider cu compresor (model masă), avînd o capacitate utilă de 140 litri, urmînd ca pînă la sfîrșitul anului să iasă pe poarta fabricii un al treilea tip: «Frigero Lux» (model cabinet), cu o capacitate utilă de 240 litri. Vom fabrica, așadar, încă în acest an — continuă interlocutorul nostru — trei tipuri de frigidere, fiecare din aceste tipuri reprezentînd cea mai modernă concepție în domeniul fabricării frigiderelor. Fabrica de la Găești a intrat deocamdată parțial în funcțiune. În final (1973) ea va produce anual nu mai puțin de 200 000 frigidere cu compresor. Și, desigur, după cum se speră, și noi tipuri, printre care se vor număra și refrigeratoarele. Merită să ne oprim și asupra citorva caracteristici tehnice ale frigiderelor fabricate la Găești. În primul rînd, agregatul frigorific cu care este echipat frigiderul este conceput și executat la nivelul tehnic cel mai ridicat. Are de pildă un motor-compresor ermetic care funcționează cu 3 000 rot/minut, reglajul temperaturilor

fiind asigurat printr-un termostat, care la modelele «Super» și «Lux» asigură dezghețarea semiautomată. În afară de faptul că sînt încăpătoare, noile frigidere electrice cu compresor au și calități izolante superioare. În plus — și aceasta ne interesează în cea ce privește consumul de energie electrică. Un frigider model cabinet (tip mijlociu), cu o capacitate de 180 litri, așezat într-o încăpere în care temperatura nu-i mai mare de 25 grade Celsius, consumă 0,8 kWh în 24 ore, ceea ce reprezintă un consum lunar de curent electric care nu depășește costul de 7,50 sau 8 lei.

F. URSEANU

DIVERSIFICARE ȘI EXIGENȚĂ

Principala noastră preocupare în anul 1971 se îndreaptă către lărgirea gamei produselor uzinei. În vederea diversificării și îmbunătă-

tăririi prezentării produselor, în acest an vom pune la dispoziția beneficiarilor o serie de noi tipuri și variante de radioreceptoare și televizoare. Concomitent cu aceste noi produse vom continua fabricarea unor aparate proiectate și intrate în producție în 1970.

Astfel, paralel cu continuarea fabricației produselor din luna decembrie, în 1971 va fi reluată fabricația radioreceptoarelor «Sinaia» și «Mangalia», care au fost bine primite de cumpărători. De asemenea vom asimila radioreceptorul «Cora», receptorul «Maestro» și radioreceptorul «Select T-70».

«Cora» este un radioreceptor de buzunar cu o singură lungime de undă, de dimensiuni foarte mici (67 x 37 x 110 mm), prevăzut cu 7 transistoare și prezentat în 10 variante coloristice. Radioreceptorul «Maestro» are sunet stereofonic și două difuzoare detașabile, care se pot muta în orice loc din încăpere. Complet transistorizat, acest aparat deschide seria radioreceptoarelor stereo.

La televizoare gama produselor se va îmbunătăți cu noile variante «Olimp», «Diana», televizorul portabil transistorizat și televizorul «Hibrid», destinate exportului, paralel cu începerea echipării acestora cu receptoare cu acord continuu, în locul rotoarelor.

O noutate o constituie cele două televizoare «Hibrid» și televizorul portabil. Televizorul «Hibrid» va avea selector de canale pentru acord continuu, cinescop auto protejat, echipat parțial cu transistori, iar schema electrică va beneficia de comenzi automatizate.

Televizorul portabil, de dimensiuni mici, cu cinescop auto protejat de 28 cm, are antenă telescopică, bornă pentru audiere la cască și este complet transistorizat. Totodată va avea și posibilități de alimentare la rețea sau acumulatori.

Fabricația produselor noastre va crește în 1971 cu 25 000 radioreceptoare și 25 000 televizoare.

În vederea realizării unui ritm înalt de creștere a productivității muncii vom aplica o serie de măsuri tehnico-organizatorice, printre care: punerea în funcțiune a unei benzi-pilot pentru execuția seriilor zero la noile produse, introducerea lipirii în undă staționară a cablajelor imprimate, echiparea televizoarelor cu cinescoape moderne, ceea ce va permite eliminarea măștii frontale. Paralel cu aceasta ne vom preocupa și de creșterea nivelului profesional al muncitorilor și tehnicienilor. În acest scop vom încadra în producție un număr de 1 250 absolvenți ai diverselor forme de calificare, ceea ce va contribui atât la creșterea productivității muncii cât și la îmbunătățirea calității execuției produselor.

Aceste măsuri vor permite ca în 1971 peste 93% din sporul de producție să fie realizat pe seama creșterii productivității muncii.

Avem convingerea că în primul an al noului cincinal ne vom îndeplini în întregime sarcinile pe care ni le-am propus și vom da pieței produse de cea mai bună calitate, conform cerințelor actuale ale pieței interne și externe.

Ing. Constantin FAUR
director general
al uzinelor «Electronica»

CALITATEA, CALITATEA ȘI IAR CALITATEA

Etichete strălucitoare, culori pastel, efluvii de parfumi. Pe biroul directorului fabricii de săpun «Stela», tov. ing. Cezar NISTOR, s-a acumulat o mare varietate de mostre de săpunuri. Era răspunsul prompt și material la întrebarea noastră. Câteva detalii tehnice veneau să ne convingă și mai mult despre preocuparea principală ce animă colectivul fabricii în actualul an.

— Ea poate fi sintetizată într-un singur cuvânt: calitate — ne spune tov. Cezar Nistor. Ne continuăm efortul început încă din anul precedent de a obține săpunuri de toaletă, de semitoaletă, de menaj, de o calitate net superioară celor produse până acum. Ne-o cer cumpărătorii, mereu mai exigenți, ne-o cere, cu alte cuvinte, stadiul de civilizație atins de cetățenii României anulului 1971. Pentru a satisface aceste exi-

gențe, ne-am propus să obținem, am și obținut deja, noi sortimente de săpunuri cu calități mult îmbunătățite, cu parfumi mai subtile, superior ambalate, în culori plăcute, de bun-gust. Aș menționa în această ordine de idei săpunurile de toaletă «Sabina», «I.M.P.», «lasmin», care vor apărea în peste mult timp în vitrinele drogheriilor și care — sperăm noi — vor întruni sufragiile unanime. Ne preocupă de asemenea îmbunătățirea substanțială a calității săpunurilor de semitoaletă și de menaj. În curând, săpunurile «Cheia», «Palmier» nu vor mai fi de recunoscut, în așa măsură le vom îmbunătăți calitățile tehnice cât și aspectul exterior. Vom livra apoi noi sortimente de săpunuri de menaj cum ar fi «Tigrul», săpun cu conținut de substanță activă, mult superior celor aflate în prezent în comerț, un alt săpun de menaj transparent, în sfârșit, un săpun în formă de «ace», care va fi livrat în pungă și care are avantajul de a se dizolva foarte repede în apă, ușurând și îmbunătățind calitatea spălării. Ar fi încă multe, foarte multe de spus. Avem multe proiecte, cercetătorii noștri caută să realizeze noi formule de săpunuri, cu indici calitativi și mai înalți. Ne-o cere, încă o dată, exigentul client al anului 1971, pentru care micile «amănunte» ale traiului cotidian au început să conteze enorm de mult.

M. H.

DISCIPLINA CONTRACTUALĂ, PE PRIMUL PLAN

În anul 1970 sectorul economic de care mă ocup a întâmpinat unele greutăți în ceea ce privește disciplina contractuală. Cauzele au fost determinate atât de unele utilaje străine instalate și aflate încă în garanție, cât și de primirea cu întârziere a extraselor de program, care au dus la schimbări dese de furnizori. Din acest motiv, ne-am propus ca în 1971 să rezolvăm definitiv această deficiență care ne-a creat dificultăți în activitatea de producție. Ca urmare, conducerea uzinei a trecut la reorganizarea serviciilor desfacere-producție. Programarea producției va fi făcută de serviciul desfacere în funcție de termenele de contractare. În felul acesta a fost schimbată metodologia urmăririi contractelor. Acest lucru are ca rezultat reducerea unui mare volum de muncă, deoarece toți ceilalți factori din uzină care erau antrenați până acum în urmărirea contractelor au căpătat alte întrebuințări. Altfel spus, începând cu acest an producția își vede de producție și nu de altceva, serviciul desfacere fiind cel care se ocupă de încadrarea în timp și de înregistrarea producției. Totodată însă a crescut răspunderea tuturor factorilor din uzină antrenați în realizarea sarcinilor de plan.

Scopul urmărit este asigurarea disciplinei contractuale, livrarea la timp și la dimensiunile cerute a laminatelor, scoaterea pe poarta uzinei a unei producții de calitate.

Trebuie să menționez că datorită dezvoltării într-un ritm rapid a uzinei și a măririi producției a fost nevoie de o extindere corespunzătoare a spațiilor. De aceea am hotărât construirea unui depozit care va asigura locul de stocare a laminatelor finite și eliberarea la timp a spațiilor de producție.

Având, la sfârșitul anului trecut, o situație financiară bună, s-au creat toate premisele reducerii substanțiale a stocurilor supranormative, în prezent înregistrându-se o reducere de 50%. De asemenea, anul 1971 a fost început cu zero în ceea ce privește creditele imobilizate, ceea ce înseamnă noi posibilități de plată pentru uzină, în relațiile cu furnizorii și beneficiarii.

Ing. Mihai SĂLĂJEAN
director comercial
al uzinei «Republica»

1 000 000 DE PASAGERI ANUAL

Anul 1971 va fi marcat de aviația civilă a țării noastre printr-o îmbunătățire substan-

țială a activității sale atât din punct de vedere a volumului, cât și a calității serviciilor. Eforturile întregului nostru personal navigant și de la sol — piloți, radiotelegrași și mecanici, ingineri, economiști, tehnicieni, însoțitori de bord, dispeceri — se axează anul acesta în direcția creșterii cu 20 la sută a volumului transporturilor aeriene față de anul precedent. Procesul acesta exprimă un fapt de o deosebită semnificație: traficul aerian va atinge în 1971 cifra de un milion de pasageri. În vederea realizării acestui obiectiv va trebui să creștem condițiile materiale necesare. Iată câteva dintre ele:

În primul rând, ne propunem să dezvoltăm rețeaua liniilor aeriene externe prin deschiderea unor trasee directe care să lege Capitala României cu Teheranul și Algerul. Vom lua de asemenea măsurile corespunzătoare pentru elaborarea unor orare care să satisfacă cât mai multe solicitări primite din partea pasagerilor noștri din întreaga lume. În acest context avem în vedere traseele Atena și Roma. Vom extinde de asemenea colaborarea cu firme turistice din străinătate, efectuând astfel, în cooperare cu Ministerul Turismului, mai multe zboruri speciale sau de croazieră în Asia, Africa și America. Aceste prime măsuri urmăresc ca începând din acest an rețeaua liniilor aeriene interne și externe să sporească cu 30 000 km,

mai ales prin deschiderea unor rute directe de la București spre Bombay, Addis-Abeba, Recife, Rio de Janeiro, Detroit și New York. Nu va fi neglijat, desigur, nici transportul internațional de mărfuri.

O atenție deosebită o vom acorda traficului aerian intern. Modernizarea în ultimii ani a numeroase aeroporturi, printre care Cluj, Baia Mare, Constanța, Oradea, Suceava și Timișoara, mărirea parcului de avioane care efectuează curse interne au dus la o îmbunătățire substanțială a călătoriilor. În cursul lui 1971 vom deschide noua linie directă București-Sibiu-Cluj, iar pe alte rute, cele mai solicitate, va spori numărul de curse zilnice. Avem în vedere și alte măsuri, pe care le vom anunța la timp. Printre ele menționăm: achiziționarea de noi turbopropulsoare cu capacitate și viteză sporită, pe care le vom folosi cu preponderență pe liniile interne; modernizarea aeroporturilor Tulcea și Deva; îmbunătățirea deservirii la bordul avioanelor a tuturor pasagerilor, inclusiv a celor care călătoresc pe itinerarele interne.

Constantin ȘENDREA
director general al Direcției generale
a aviației civile
din Ministerul Transporturilor

- 1 Inginerul Mihai Sălăjean: «Obiectivul numărul unu al anului 1971 îl constituie întărirea disciplinei contractuale».
- 2 Primele noi tipuri de frigider românești pe bancul de montare al fabricii din Găești.
- 3 «Ne continuăm efortul început încă în anul precedent» — ne spune inginerul Cezar Nistor, directorul fabricii de săpun «Stela».

de Teodor MAZILU

MÎNCĂUL

X e într-adevăr un mîncău, fără să fie un gurmănd. În ceea ce privește nutriția, se mulțumește cu un ceai și puțin unt. În loc să înghită fripturi în singe, cum ar fi firesc, înghite distracții, filme, idei, oameni. X crede că există o mare performanță culturală în faptul că «mîncău» cinematograful pe pîine... De fapt X nu vede film, ci-l înghite în întregime. Un singur film nu e de ajuns pentru un stomac atît de cultural, X bate cinematografele cu desperare, de atîta peliculă înghițită îl dor ochii...

Ca să fim drepti, trebuie să precizăm că X înghite și cărți, cu subiect cu tot, cu coperte cu tot, cu personaje cu tot, bineînțeles, cărți politiste, dar totuși cărți. Cum vede o carte polițistă, X se repede asupra ei și pînă n-o termină nu se lasă... Nu se satură niciodată, oricît ar citi, tot ar mai citi; pofta vine mîncînd. Dar X nu citește cărțile, ci doar le înghite, de aceea nu ține minte niciodată subiectul, ci numai gustul de cerneală tipografică... El și-a transformat capul în stomac, și aruncă acolo tot ce găsește.

X își mîncă și prietenii. Nu îi vizitează, îi mîncă pur și simplu — de aceea îi și schimbă atît de des. Evident, un prieten mîncat pînă la ultimul osior nu mai poate fi folosit... Obține tot ce vrea de la un om, și cînd a terminat de ronțait, caută o altă amicitie... X își caută prietenii cu desperarea cu care animalele sălbatice își caută hrana... Caută prietenia ca să aibă ce devora.

X mîncă tot ce vede în cale. Cărți, filme, oameni, flori... În jurul lui, iarba nu mai crește... La nevoie, X înghite și abstracțiuni, nu se dă în lături de la nimic... Desigur — abstracțiile nu sînt mîncarea lui preferată, dar ce să-i faci, omul nu face numai ce-i place!

In așteptarea poștalionului de Iași.

PARADA TIMPULUI PIERDUT

Stăm și așteptăm tramvaiul, cocîrjați de frig, zoriți din urmă de scurgerea implacabilă a timpului.

Facem coadă în fața caselor de bilete, urmărind ca într-un coșmar mișcările lente, ireale de încete, ale omului postat în spatele ghișeului.

Trecem pragul I.L.L. înarmați cu un geamantan de acte; zîmbim sfioși, peste zeci de capete, domnului notar, aferat și iritat din motive personale; ne luăm concediu fără plată și poposim zile bune în incinta «Spațiului locativ»; așteptăm crispați în cabinetele dentare; ne burdușim buzunarele cu bonuri de ordine și întocmim liste interminabile în sălile de audiență.

Vreme pierdută, oboseală, consum nervos. Și logică strîmbă: de ce să fie simplu cînd poate fi complicat? De ce, cu alte cuvinte, să pretindem acestor oameni să ne ofere serviciile în chip civilizat, cu promptitudine și prin metode moderne un lucru, cînd e mai simplu să pui cetățeanul pe drumuri, să-i îneci viața în hirtii și hirtiuțe, să-i furi sănătatea omorîndu-i ore scumpe?

La capătul acestui drum sinuos, dătător de astenii, omul nostru, sărmanul, nu-și poate oferi decît o singură explicație: proasta organizare. Iar în spatele dezordinii și birocrăției, tot o singură cauză: indolența, nepăsarea, lucrul făcut de mintuală.

În rîndurile care urmează vă prezentăm prin text și fotografii cîteva mostre devenite clasice. Din păcate nici singurele, nici ultimele. Redacția noastră își propune să inventarieze în continuare această paradă a timpului pierdut, solicitînd concursul dumneavoastră, al cititorilor. Cine și în ce fel vă obligă să vă pierdeți timpul în mod inutil, unde și în ce ocazie v-ați izbit de nepăsarea, tembelismul și reaua-credință a celui în-sărcinat să vă servească cu oportunitate și în chip civilizat? Ce observații, propuneri și sugestii aveți în această privință? Paginile «Flacării» vă stau la dispoziție.

S-A ÎNTORS ȘI ION GHICA DE LA IAȘI

Ne-a fost prezentată o scrisoare inedită a lui Ion Ghica către Vasile Alecsandri. Nu garantăm autenticitatea documentului, în schimb garantăm veridicitatea celor descrise cu privire la condițiile unei călătorii de la Iași la București, făcută în decembrie 1970—ianuarie 1971, după 139 de ani de la hazardatul voiaj al boierului muntean spre fosta capitală a fostului principat al Moldovei. Iată «documentul»:

IUBITE AMICE,

În scrisoarea mea trecută, cea din 1881, nu ți-am zis nici o slovă despre întoarcerea la București. Aceasta pentru că, drept să-ți spun, am întîrziat cam mult pe îmbălsămatele maluri ale Bahuluiului. Nu m-am mai săturat să ascult frumoasa romanță irlandeză *Late rose of summer* cîntată de grațioasa domnișoară Bishop și de marele harpist Boza. Dar, mai ales, m-am bucurat să prînzesc zi de zi cu Mihai-vodă Sturdza la vila sa de la Socola, nu atît de fericirea bucatelor, cît din nădejdea că li voi schimba credința sa că «acel care răspunde înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor de soarta unui norod datorește să fie prudent». Mare lucru n-am reușit și am purces la întoarcere.

Cu multă ușurință am renunțat la drumul Sîm—Rîmnicului, alegînd șleaul mai nou prin Tecuci—Făurei. Am luat poștalionul 6002, ori, cum i se mai zice, trenul de persoane Iași—București. Era pe la sfîrșitul lui decembrie 1970. Îmi scosesem podorojną pentru clasa întâi, amintindu-mi cît de bine am călătorit pe vremea cînd trenurile plecau din Ghergani. Numai, ce să vezi, pînă dincoace de Birlad am dus-o cum am dus-o, dară într-o stație numită Ghidigeni s-au urcat niște români cu mulți curcani vii, pe care i-au cocoțat în plasele de bagaje. Paserile, de cînd e lumea, se simt bine cățurate cît mai sus, așa că și curcanii, de bine ce s-or fi simțit, au început să sloboade ce nu le mai trebuia pe hainele mele. Văzînd eu că nu apare nici un om de-al otcupciului, ori altcineva care să-i întrebe de marfă, a trebuit să cobor la Făurei și să aștept poștalionul accelerat dinspre Galați.

Mare ispravă n-am făcut, deoarece el a sosit cu o oră întîrziere. Ceilalți călători se sfădeau din această pricină. Unii ziceau că s-au obișnuit cu întîrzierile, alții că nu sînt firești, deoarece au citit ei că undeva, prin Japonia, într-un an în care toate trenurile au însumat 8 minute de întîrziere, ministrul transporturilor a trebuit să-și ceară scuze la televizor. Eu nu m-am putut pronunța în nici un chip, deoarece pînă în Japonia nici măcar Milescu spătarul nu a ajuns.

În schimb am coborît să înnoptez în urbea Urziceniilor, pe unde mai fusesem, după cum ți-am mai scris. Am trecut pe la isprăvnicie, pe la agie, pe la casa poștei și

am aflat că a doua zi «Iași»-ul n-o să vină la amiază, ci abia seara, ceea ce s-a și întîmplat. Mare amărăciune pe mine și pe toți călătorii, încît logofeții stației s-au îndurat să vorbească pe sîrme cu mai marii lor, care au poruncit să se formeze un alt tren, chiar de aici, din fosta capitală a județului Ialomița. Acestea se întîmplat pe 21 decembrie. Noul tren, înlocuitor al vestitului 6002, a pornit din Urziceni la timp, adică la ora 13,44. Dar numai ce a pornit și a început a zăbovi în fiecare stație. Se vede că n-aveau cai de schimb. Cînd am văzut că trenul prinde 80 de minute de întîrziere pe numai 70 de kilometri, am coborît în tîrg la Fierbinți, cu gîndul să mai las să treacă o zi.

M-a îndemnat inima să fug pînă la poșta Movilitei, ca să-mi văd vechile cunoștințe. Muriseră atît căpitanul politicos, cît și căpităneasa, cea care dormea cu pruncul la țîță. Pînă m-am întors la Fierbinți s-a făcut 30 decembrie. Iarăși toată nădejdea mea a rămas în personalul 6002, și iarăși el a întîrziat blestematele de 80 de minute. Cred că e drumul rău, calcă prin cîte un peș și își rupe osia. Altfel, cum?

Trosc, pleosc, am ajuns, de bine, de rău, pînă la Bariera din afară, numită și gara Mogoșoaia, unde ne-a ieșit în cale un impiegat cu guler roșu și cu spangă și ne-a făcut semn să oprim. Nu știu ce se întîmplase, dar am auzit că unul dintre surugii a deshămat repede șăoașul și a pornit călare spre București să ceară voie ca să pornim mai departe. Eu n-aveam de gînd să mă apuce anul nou prin cușete, deci am coborît în Mogoșoaia, m-am interesat dacă există vreun han de-al lui Petrea Bacalu și am tras pînă la urmă la un logofețel de la streajă, așteptînd să treacă sărbătorile.

Stam la gura sobei și citeam în Foale pentru minte, minimă și registratură ca departamentul căilor ferate va mări grozav numărul vagoanelor de sărbători. M-am înființat și eu cu bagajele pe peronul gării Mogoșoaia în ziua de 4 ianuarie. Lung și greu tren trebuie să fi fost compus, îmi ziceam, dacă trecuseră cele 80 de minute de întîrziere și trenul tot nu sosea. Cînd s-au împlinit două ceasuri în cap, a apărut și locomotiva șasemidoiului, fluierînd de zor și trăgînd viteaz 4 vagoane! Nici chip să mă urc, măcar la a-nțlia. M-am uitat după surugii. Stăteau incuiiați într-un compartiment cu plus. Le-am cerut ajutor, dar mi-au răspuns prin geam că de la Iași pînă aici au dat amenzi de trei sute de lei și mai mult n-au ce face.

Pînă la urmă am ajuns în București pe jos. Dar mi-am făcut un obicei: merg în fiecare zi la Gara de Nord și notez cu cît întîrzie trenul meu, 6002.

Iată cele observate:
marți 5 ianuarie — 80 de minute
miercuri 6 — 80 de minute
vineri 8 — 80 de minute
sîmbătă 9 — 95 de minute.

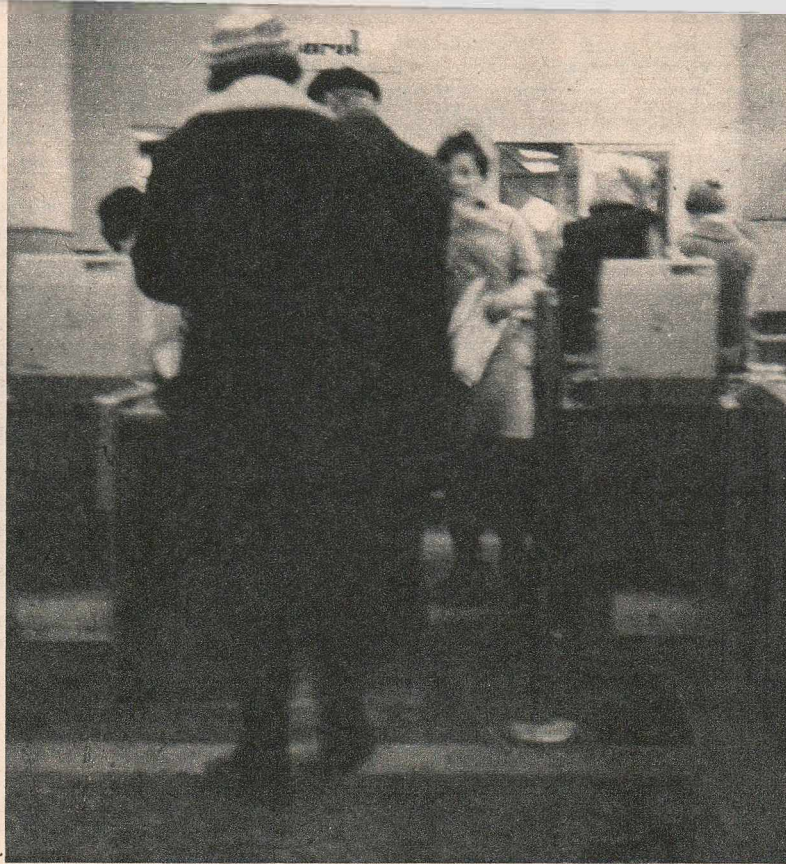
Duminică, 10, ți-am scris eu această epistolă. Nu doresc decît dacă s-o rătăci să ajungă la cei care au urechi de auzit. Că dacă se vor face că n-aud, eu m-apuc să chiui. Am învățat de la surugii, cîtă vreme am stat pe drum.

Pl. conf. Sergiu ANDON

de Valeriu CRISTEA

BEETHOVEN VĂZUT DE CONTEMPORANI

Spre sfârșitul anului trecut, ca pentru a marca printr-o coincidență de calendar tipografic data bicentenarului nașterii Titanului de la Bonn: 16 decembrie 1970, în «Editura muzicală a Uniunii compozitorilor» a apărut lucrarea *Beethoven văzut de contemporani* (Scrisori, memorii etc., reunite și adnotate de J. G. Prod' Homme. Traducere din limba franceză și prefață de Theodor Bălan). Să sperăm că această admirabilă inițiativă a colegilor de la editura ce are ca emblemă lira orfică va constitui un exemplu și un imbold și pentru alte edituri în cazul altor mari aniversări. Căci, cu toate că ideea de a disloca imaginea unitar simbolică a unui mare artist într-o fărâmițare anecdotică poate părea discutabilă, ea corespunde unei nevoi lăuntrice adînc înrădăcinate, a sufletului nostru, de a regăsi tiparul material și omelesc al acelor fapte excepționale care prin creație și spirit lasă impresia de a se fi degajat întru totul din el. E ca și cum am căuta să ne convingem — sorbind detaliile dintr-o dată vizibile ale unor biografii ce păreau în întregime sublimite în artă — că acești oameni mari, care ne depășesc într-atît, au existat cu adevărat. Chipul lui Beethoven, văzut de contemporani din unghiuri și de pe înălțimi diferite (alături de un Goethe, de un Liszt, un Weber, mai comunică amintiri și fapte o serie de personaje obscure sau care au devenit cu timpul astfel), se concentrează în cîteva atitudini definitorii; conștiința demnității artistului, mizantropia agresivă cedînd locul unor bruște înșenări, dezordinea exterioară a existenței sale etc. Ca într-un vis (în care sentimentul realului este adesea foarte ascuțit), peretele opac al existenței compozitorului se desface pentru cîteva fracțiuni de secundă într-o succesiune de pîrtii luminoase: iată-l pe Beethoven croindu-și cu indiferență drumul prin mijlocul unui grup select de altețe imperiale, în vreme ce Goethe, retras respectuos într-o parte, salută ceremonios; iată derutîndu-i pe oamenii ordinii publice prin înfățișarea sa teribilă dintr-o clipă de inspirație, și arestat în plină stradă; iată-l pe compozitor, după o repriză infernală de fugoase improvizatii, izbucnind în hohote triumfătoare de ris în fața unui auditoriu impresionat pînă la lacrimi; improvizatii risipite în eter din nepăsarea unui talent prea îmbelșugat, și în legătură cu care unul dintre memorialiști afirmă că întreceau în strălucire creația scrisă. Cu toate că există în aceste pagini și unele pasaje fade și convenționale, mai ales atunci cînd autorii lor încearcă să-și exprime admirația și entuziasmul provocat de muzica lui Beethoven (fiind pedepsiți parcă pentru «păcatul» de a fi voit să exprime ceea ce e de neexprimat), ele reușesc să transmită în ansamblu acel sentiment de aderență strînsă la real, de participare directă care promovează evenimentele și întâmplările trecutului în planul unui prezent iradiant. «Făcărăm după aceea o plimbare în frumosul Helenenthal — își amintește cu o delicată peniță senină una dintre contemporanele compozitorului; noi, fetele, mergeam înainte; Beethoven mergea în urmă, cu tata...» Concretul unei clipe oarecare — dar de neprețuit pentru noi — în care «Beethoven mergea în urmă, cu tata», resuscită dintr-o dată cu întreaga sa putere de convingere și farmec indicibil în actual. Iar această capacitate de a ne actualiza în trecut este principala trăsătură a oricărei evocări eficace.

DE LA „1001 DE ARTICOLE“ LA „FORTUNA“

Două imagini de la casele de plată ale unor magazine. Prima este făcută la parterul magazinului «1 001 de articole» din Bd. 848. Aici vin să-și facă târgurile un număr de cumpărători ce depășeste, zilnic, de cîteva ori numărul articolelor de pe firmă. Miile de cumpărători ce au trecut în dimineața de 15 ianuarie prin acest magazin au trebuit să reziste la cozi imense și enervante, în fața singurei case aflate în funcțiune. Alături se mai afla o casă, dar... fără casierită. «E în concediu» — ne-a spus

o vânzătoare. «Numai după-amiaza sînt necesare două case» — ne-a spus responsabilul.

O fotografie asemănătoare am fi putut obține și la cunoscutul magazin «Fortuna» din Calea Victoriei: la cele două case situate în apropierea ușii de intrare în magazin «coada» imensă anulează tot timpul pe care l-ai cîștigat prin autoservire. Am preferat însă să fotografiem alte două case: cele plasate în partea din fund a magazinului și care, deși îndeplinesc același rol

cu cele din față, totuși... șomează. De ce? Cumpărătorii preferă să se aglomereze în față din simpla pasiune de a ieși prin ușa cea mare? Poate. Dar poate și pentru că personalul magazinului nu se gîndește că ar putea face ceva pentru a descongestia casele din față: lămurindu-i pe cetățeni că la celelalte case nu vor plăti nici cu 5 bani în plus, dar că vor scăpa, în schimb, mult mai repede.

V. SAVIN

EXPEDITORI ȘI DESTINATARI

«Folosiți la expedierea obiectelor de mesagerii ambalaje tip PTTR». Folosiți-le, am putea subscrie noi la această invitație, cu încredere, dar să nu care cumva să transformați recomandarea într-un adevăr absolut. Însuși fotoreporterul nostru a comis un asemenea «păcat» sperînd că fixarea pe peliculă a ambalajului oferit pentru vânzare de către o fermecătoare funcționară a PTTR poate constitui, în sfîrșit, un test exclusiv pozitiv. Lucrurile însă nu prea stau așa cum apar la «vedere». Ambalaje, ca acesta din fotografie, se găsesc pretutindeni la oficiile poștale din Capitală, fapt cu totul îmbucurător dacă ne amintim «vremurile de restriște» — cum ar spune un expeditor poet. Numai că inițiativa Poștei s-a oprit aici. Închipuiți-vă, de pildă, că sînteți un expeditor de colete aflat «în mers»; intri într-un magazin, îrguiești un obiect mărunt — o pereche de mănuși, un fular sau o batistă (de ce nu?) — pentru care te-ai angajat cuiva în provincie. Ei bine, speră că, trecînd vizavi, la oficiul de peste drum, trebușoara cea mai incomodă — expedierea — se va rezolva fără nici o bătaie de cap. Iluzii, simple iluzii. Pentru batista pe care o așteaptă colecționarul din provincie (în trecut spus, nu vă sfătuiam să vă deprindeți cu această pasiune lipsită de perspective) nu veți găsi «ambalaje tip (adică potrivite) PTTR». Singurele ambalaje sînt, în ceea ce privește dimensiunile, două surori siameze (5,50 lei și 6,50 lei bucata). Soluția? Cumpărați unul din ele, purtați-l sub braț pînă la domiciliul dv. (plimbările lungi sînt plăcute), introduceți în el batista cu pricina și, respectînd, la împachetare, instrucțiunile în vigoare, îl predați, contra recipisă, celui mai apropiat oficiu PTTR din cartierul dvs.

Napoleon IANCU

NOTA BENE! Se întîmplă totuși ca oficiul la care vă adresați să fie mai puțin aglomerat iar funcționarele atît de amabile încît să vă servească prompt. De regulă, pentru un obiect mărunt vi se face, cum este și firesc, un simplu pachetel. Personal, ne-am bucurat de acest avantaj și, în consecință, îl apreciem recomandîndu-vi-l călduros. Dar se poate întîmpla și altfel...

Pe cînd deci formula: «Folosiți la expedierea obiectelor de mesagerii ambalaje de toate tipurile oferite de PTTR»?

O denumire greoaie, dar o nouă speranță pentru medicină. După descoperirea hormonilor și a antibioticilor, o nouă «revoluție» se conturează la orizont: se speră că substanțe nu de mult misterioase, azi sintetizate în laborator, vor da posibilitatea medicilor de a acționa nu «global», ci în intimitatea țesuturilor, la nivelul celulei.

Prostaglandine? Firește că nu ați auzit de această denumire. De altfel, chiar în rândurile specialiștilor sînt relativ puțini aceia care s-au familiarizat cu aceste misterioase prostaglandine. De fapt este vorba de substanțe naturale care se găsesc în majoritatea țesuturilor umane și animale. Sînt solubile în apă și administrarea lor nu ridică nici un fel de probleme. În plus, ele sînt deosebit de active, deoarece s-a constatat că organismul reacționează la doze de ordinul milionimii de gram! Toamna trecută Academia de științe din New York a convocat o reuniune la care au participat 500 de biologi și medici din lumea întreagă pentru a trage primele concluzii asupra cercetărilor desfășurate în acest domeniu. Și ei au căzut de acord că descoperirea prostaglandinelor reprezintă un pas înainte, poate tot atît de important ca descoperirea hormonilor și antibioticilor.

Se poate vorbi astăzi de o adevărată goană după prostaglandine — afirmă revista «L'Express» din 24 ianuarie a.c., din care împrumutăm majoritatea datelor din acest articol. Pînă în prezent în presa de specialitate, și în special în ultimii doi ani, au apărut mai mult de o mie de articole în această problemă. Revista «Medical World News» consideră că la ora actuală se publică cam două articole pe zi. Aproximativ 500 de echipe de cercetători din Statele Unite, Suedia, Marea Britanie lucrează numai în acest domeniu. De altfel, una din echipe, sub direcția doctorului Alejandro Zaffaroni, în S.U.A., a hotărît să formeze o societate privată, «Alza Corporation», la Palo Alto, în California, pentru a exploata comercial noul produs. În ceea ce privește marile laboratoare farmaceutice internaționale, îndeosebi «Ciba», «Lilly», «Merck», «Roche», «Parle», «Squibb», ele consacră azi forțe importante pentru studiul prostaglandinelor și al derivatelor lor.

O DESCOPERIRE FOARTE NOUĂ... CARE DATEAZĂ DE 40 DE ANI

Cel mai curios fapt în toată această afacere este următorul: descoperirea de bază, observația inițială care a declanșat totată agitația de astăzi datează de vreo 40 de ani. Într-adevăr, în 1930, doi ginecologi din New York, Raphael Kursok și C.C. Lieb, au constatat că injectarea spermei proaspete în uter cauzează contracții violente.

Doi ani mai tîrziu, doi biologi, englezul M.W. Goldblatt și suedezul Ulaf von Euler, reușeau, fiecare lucrînd separat, să izoleze în lichidul seminal substanța corespunzătoare pentru aceste contracții. Ea acționa nu numai asupra fibrelor mușchiului uterin, ci părea capabilă să determine scăderea tensiunii arteriale. Dr. von Euler, presupunînd că substanța în studiu era produsă de prostată, a botezat-o prostaglandină.

Dr. Goldblatt a decedat nu mult după descoperirea sa, însă pînă la război dr. von Euler și asistentul său, dr. Sune Bergström, au continuat cercetările asupra straniei substanțe la Institutul Karolinska din Stockholm. Fără însă prea mare succes. Ceasul revoluției prostaglandinelor nu bătuse încă, deoarece lipseau, pe atunci, metode perfecționate de analiză chimică. Iată de ce, în 1940, dr. von Euler a părăsit această «pistă» pentru a se consacra studiului «mediatorilor» chimici ai sistemului nervos — cercetări recompensate ulterior cu Premiul Nobel.

În 1956 dr. Bergström reia studiul asupra acestei chestiuni și descoperă că se poate extrage prostaglandină (la acea epocă nu se cunoștea decît un singur tip) din glandele

de miel supracongelate. Dar pentru a-și procura mieii necesari medicul suedez avea nevoie de credite și în acest scop el s-a adresat unui vechi coleg de facultate, dr. David I. Weisblat, care deținea pe atunci funcția de vicepreședinte al companiei farmaceutice americane «Upjohn», una dintre cele mai puternice din lume.

UN MISTER ELUCIDAT

Din acel moment ritmul cercetărilor, cel puțin pe plan chimic, s-a accelerat considerabil. Dr. Bergström izolează și analizează o serie de prostaglandine, iar în laboratoarele «Upjohn» se reușește, în 1966, să se sintetizeze aceste substanțe. În adevăr, este vorba de o întreagă familie. La ora actuală se cunosc nu mai puțin de 16. Șase dintre ele par să existe în organism în stare naturală, celelalte se crede că sînt metaboliți, adică produși de descompunere rezultați din diverse reacții chimice.

Aceste substanțe sînt acizi grași cu lanțuri lungi, cuprinzînd 20 de atomi de carbon. Formula lor este deci destul de asemănătoare cu cea a hormonilor, însă mai simplă. Prin-

cipala diferență constă în aceea că hormonii sînt fabricați de către glande specializate, care le trimit apoi în organism, în locurile unde sînt necesari. Dimpotrivă, se pare că prostaglandinele sînt fabricate «la fața locului», de către țesuturi, și nu circulă în organism.

Prostaglandinele sînt foarte abundente în sperma umană, precum și în cea de maimuță și de miel. La un mare număr de animale, ele au fost identificate în țesuturile cele mai variate, inclusiv cele ale creierului. Ele se găsesc, de asemenea, în cantități apreciabile în unele organisme marine și în corali, care ar putea să devină furnizori ieftini de prostaglandine. La om, diverse substanțe mai mult sau mai puțin misterioase, izolate, înainte de război, în iris, intestin, rinichi, s-au dovedit a fi prostaglandine.

EFECTE INTENSE... ȘI CONTRADICTORII

Care este rolul prostaglandinelor? Cum acționează ele? Medicii care se străduiesc să răspundă la aceste întrebări — în prezent ei dispun de cantități suficiente pentru a

proceda la experiențe sistematice — nu-și ascund uimirea: n-au văzut încă niciodată substanțe cu efecte atît de intense, atît de diverse și uneori atît de contradictorii.

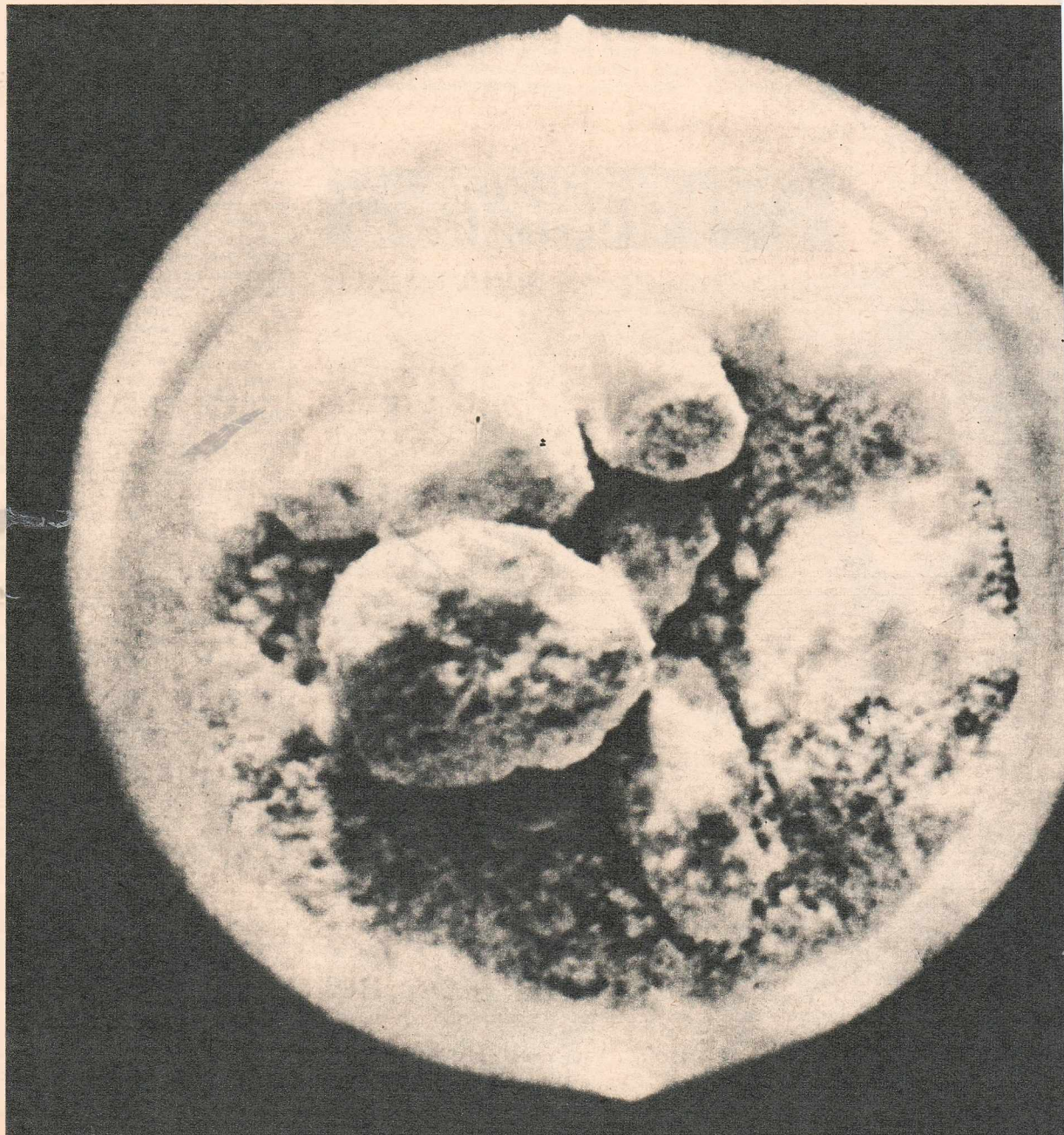
O prostaglandină face să scadă tensiunea arterială; o a doua determină urcarea tensiunii! Aceeași prostaglandină injectată într-o anumită parte a corpului are un efect calmant, iar în altă parte a corpului, mărește presiunea internă.

«E 1», prostaglandina cea mai mult studiată pînă în prezent, stimulează anumite țesuturi musculare, combate hipertensiunea, blochează secreția sucului gastric și formarea de cheaguri sanguine. Ea desconggestionază nasul în caz de guturai și dilată bronhiile în caz de emfizem și în crizele de astmă. Nu demult, doi doctori newyorkezi au sugerat că prostaglandina ar putea fi eficace împotriva artritei.

PARADOXURI

Acțiunea prostaglandinelor în domeniul fecundației — domeniu în care ele au fost de altfel pentru prima dată identificate, după cum am arătat mai sus — este de-a

REVOLUȚIA PROSTAGLANDINELOR

Cîteva cristale din această substanță pînă mai ieri misterioasă dar care azi concentrează atenția biologilor. Se apreciază că în publicațiile de specialitate din lumea întreagă apar pe zi două articole consacrate prostaglandinelor. Cum se explică acest subit interes? Articolul de față încearcă să răspundă la întrebare.

dreptul paradoxală. Se apreciază în prezent că aproximativ 8% din cazurile de sterilitate masculină se datoresc lipsei de prostaglandine. Dar în același timp ele acționează asupra mușchiului uterin, silindu-l să se contracte și astfel să faciliteze trecerea spermatozoizilor. Dr. von Euler declară: «Ar fi un exemplu unic: o aceeași substanță joacă roluri care diferă de la un sex la altul».

De pe acum s-a constatat că prostaglandinele, utilizate local și în doză mică, reprezintă un contraceptiv puternic pentru femeie, și totodată foarte bine tolerat. Așadar, poate fi un mijloc contracepțional ideal. În doză mare, injecțiile cu prostaglandine provoacă un avort spontan chiar în luna a 5-a de sarcină.

Mai multe echipe medicale au verificat aceste fapte în clinică. Cităm, astfel, cercetările doctorului Marc Bygdeman, de la Institutul Karolinska din Stockholm, ale dr. Sultan Karim, actualmente la Universitatea Makerere din Uganda, ale doctorului Gilbert M. Filshie, de la spitalul King's College din Londra.

Aceste proprietăți contracepționale ale prostaglandinelor au declanșat vii dezbateri în cercurile medicale. Nu este nici prima și nici ultima oară că o substanță chimică utilizată în medicină are două tășuri și că ea poate fi folosită «și la bine, și la rău» — pentru ca să folosim limbajul de la oficierea căsătoriilor. Firește, o utilizare nejudicioasă, fără control medical și în cazuri contraindicate ar putea avea efecte extrem de dăunătoare. Și cercurile medicale sînt conștiente de aceasta. Dar această posibilitate nu a determinat însă încetarea cercetărilor asupra prostaglandinelor și nici nu a anulat planurile de a se trece la comercializarea — în anumite condiții — a noului produs în cursul acestui an. Motivul? Prostaglandinele s-au dovedit prețioase și în declanșarea nașterii normale — declanșare care poate fi

stînjinită în anumite cazuri patologice. Mai mult, prostaglandinele sînt considerate a fi foarte promițătoare pentru combaterea bolilor cardiovasculare, mai precis, pentru prevenirea trombozelor coronare și a infarctului.

ASEMĂNAREA PROSTAGLANDINELOR CU HORMONII NU ESTE ÎNTÎMPLĂTOARE

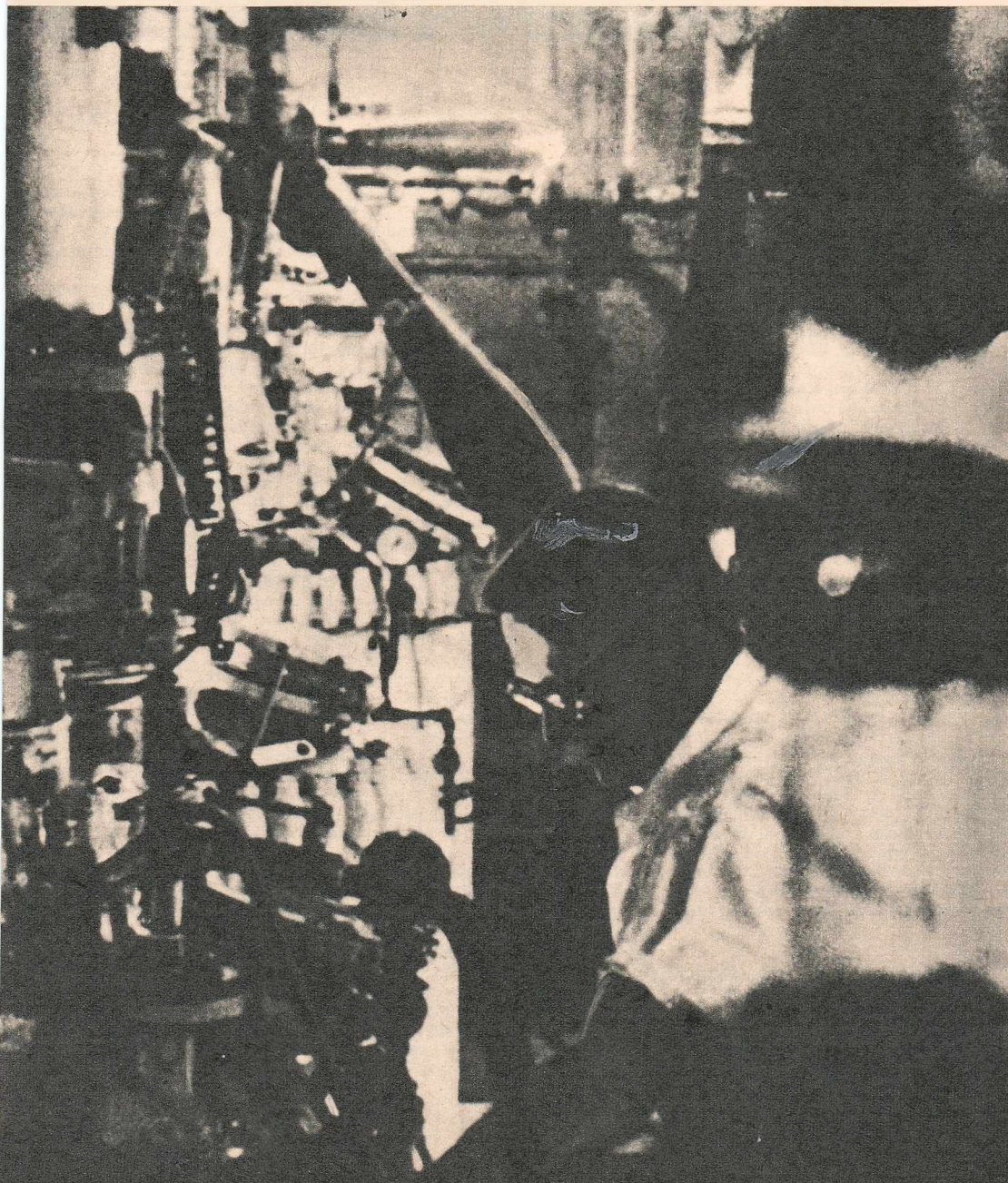
O revoluție poate fi întîrziată dar nu oprită. Se pare că descoperirea acestor strănii substanțe reprezintă o adevărată revoluție în medicină — scrie «L'Express». Pînă în prezent medicii «lucrau» la nivelul corpului și al organelor, încercînd, cu mai mult sau mai puțin succes, să acționeze global. Or, cercetătorii sînt din ce în ce mai convinși că prostaglandinele oferă posibilitatea de a pătrunde în intimitatea țesuturilor, la nivelul celulei. Tocmai aceasta explică și dificultatea de a înțelege, în momentul de față, mecanismul lor de acțiune.

În orice caz, din punct de vedere chimic asemănarea prostaglandinelor cu hormonii nu poate fi datorată hazardului. În momentul de față ipoteza cea mai susținută este aceea că prostaglandinele joacă, ca și hormonii, un rol de «reglare» în organism, însă acționează la nivel local, prelungind sau blocînd acțiunea hormonilor. În ziua în care se va elucida pînă la capăt acest mecanism, se va produce o mare schimbare în medicină. Unii afirmă că în acel moment nu numai una sau alta din boli va fi mai bine tratată sau chiar vindecată, ci ansamblul maladiilor va putea fi abordat într-un mod cu totul nou și că doctorii vor putea atunci acționa cu mai multă finețe, cu mai multă eficiență și — lucru nu mai puțin important — într-un mod mult mai natural.

Dr. Ulf von Euler, laureat al Premiului Nobel, unul din primii cercetători ai prostaglandinelor și cel care le-a dat numele.

Suedia a anunțat intenția de a trece la fabricarea industrială a prostaglandinelor. Problema comercializării a dat însă naștere la controverse în lumea științifică.

de Emanuel VALERIU

Monte-Carlo — via București

Dintre evenimentele de sezon cele mai recente, raliul Monte-Carlo mi s-a părut cel mai demn de atenție, cu toate că dacă ar fi să ținem seama de startul extrem de modest (doar trei echipaje au învîrtit cheile de contact în noaptea de 22 spre 23 ianuarie la București) am putea lăsa impresia că exagerăm în alegerea noastră sau că ne lăsăm în voia unui subiectivism elementar.

Să vedem dacă lucrurile stau așa sau altfel.

Aș începe prin a spune că sportul nostru este angajat de multă vreme, și în special în ultimii 20 de ani de cînd a început să pășească cu regularitate în arena olimpică și în competițiile europene și mondiale (organizînd chiar în țară astfel de întreceri), într-o acțiune constantă de afirmare pe plan internațional. Desigur, pentru un popor de numai 20 de milioane de cetățeni apare dificilă impunerea multiplă în vasta lume a stadionului, dacă o serie de rezultate ale reprezentanților noștri nu m-ar contrazice, ca și exemplele altor națiuni cu o populație nu mult diferită de a noastră.

Aceasta înseamnă că se poate.

Dar nu numai atît. În cucerirea prestigiului mondial — cel puțin în sport — este necesară, în primul rînd, prezența celor ce vor să se facă cunoscuți și să aspire, mai apoi, la glorie. Desigur, nu toate disciplinele cunoscute azi în lumea sportivă permit o ascensiune rapidă, și nici măcar egală. În ceea ce privește interesul public, oricît ni s-ar părea de curios, un succes în tenis sau scrimă este punctat cu mult mai substanțial decît unul la popice sau haltere, să zicem (pentru a alege efectiv la întîmplare, deoarece alt fel am putea nota și alte ramuri ale aceluiași domeniu, extrem de populare la noi, dar mai puțin apreciate de gustul public internațional). Anchetele de la sfîrșitul fiecărui an ne demonstrează, printre altele, acest adevăr.

Ei bine, automobilismul, cel dintîi printre sporturile cu motor, agită profund opinia publică mondială și din pricina dedesubturilor ce se țes o dată cu orice cursă, dar mai ales din cauza modernității sale. Vorbînd ziarului «Sportul» despre unele aspecte publicitare, francezul Louis Chiron, el însuși — cîndva — un as al volanului, se mărginea să constate doar interesele firmelor automobilistice și pe cele reieșite din inaugurarea sezonului respectiv. Eu cred că implicațiile publicitare sînt cu mult mai ample și le depășesc pe cele citate. Mă gîndesc cu un tainic fior la cele trei mașini pornite de pe strada C.A. Rosetti într-o noaptea săptămîinii trecute și care vor străbate Europa purtînd cu ele numele Bucureștilor, panoramat de sute de mii și milioane de ochi. Revăd scenele filmate și redade apoi la diversele posturi de televiziune, pe marile ecrane, la articolele din presa mondială, la fotografii, în fine la toată publicitatea care va angrena, automat, noțiunile atît de dragi nouă: București, România. Iată un singur aspect profitabil nouă întru totul.

Dar, pe lingă el, mă gîndesc că acum, cînd producem noi înșine autoturisme, autocamioane, motoare diverse, anvelope, un raliu ca cel despre care vorbim ar trebui să includă prezența noastră nu numai ca gazdă ci cu mult mai mult. Să nu vi se pară prea îndrăzneată sugestia aceasta, pentru că vi-o facem după ce, foarte recent, ne-am putut convinge de măiestria tehnicienilor noștri în ale motoarelor în uzinele vizitate la sfîrșit de cincinal. În ceea ce privește priceperea și curajul piloților români, am avut o emoționantă dovadă, din partea aceluiași Louis Chiron, care nu i-a uitat încă pe Cristea și Zamfirescu, cîștigători — cîndva — ai Raliului Monte-Carlo.

În plus, am vrea să-i hotărîm pe cei în drept să provoace o discuție serioasă și amplă pe problemele sporturilor cu motor sau ale celor mecanice, dar nu cu ideea preconcepută de a ni se demonstra că nu se poate, ci cu aceea de a vedea, împreună cu constructorii de motoare de la Pitești și Brașov, ce se poate face, de a încerca să fie convinse uzinele respective să-și înființeze secții de automobilism și motociclism, ceea ce ar revitaliza aceste sporturi mai întîi pe plan local și apoi mondial. Să nu uităm că publicitatea are ei aspecte pozitive, chiar foarte pozitive, și că, în afara ei, însăși tehnica profită imens de pe urma severelor teste reprezentate de orice întrecere în sporturile cu motor.

Pentru a se porni trebuie ca Bucureștii să se mențină ca loc de start în marile curse automobilistice internaționale și să devină gazda altora. Dacă o federație este mai greu de pus pe... roată, A.C.R. i se poate substitui profitînd de propriile sale roți.

C-4 NU VA MAI ARDE !

Cînd treci cu trenul pe lângă Brazi, cerul apare dintr-o dată iluminat de imense flăcări trimise spre înălțimi prin tuburi înalte. Spectacolul este feeric și mulți nu-și ascund admirația. Aceștia, bineînțeles, sînt profani în materie de petrochimie. Specialiștii sînt mai sceptici: ei știu că în vilvătăile acelea se mistuie produse încă destul de valoroase — produse secundare, rezultate din procesul de prelucrare a substanțelor petrolifere. Desigur, flăcările trebuie să existe, deoarece într-o asemenea întreprindere ele sînt un fel de «supape de siguranță» unde se ard reziduurile care altfel ar putea produce accidente. De la un timp însă, unele din aceste flăcări au scăzut în intensitate și curînd vor fi și mai mici: specialiștii Combinatului petrochimic de la Brazi au găsit posibilități de a transforma în produse utile o bună parte din gazele ce se pierd prin ardere. Soluția tehnică a fost elaborată în laboratorul combinatului, un adevărat «atelier de idei».

Se naște o idee.

Deși se intitulează modest «serviciu de cercetări», în laboratoarele de la Brazi, modern utilizate, se întreprind nu numai diferite analize curente necesare procesului de producție al diferitelor fabrici ce compun combinatul, ci și o serie de investigații cu un caracter mai larg, de perspectivă, aplicate atît aici, cît și în alte întreprinderi chimice și petrochimice. E de ajuns să amintim că încă în timpul construcției Combinatului din Pitești s-au aplicat unele rezultate ale cercetărilor întreprinse la Brazi.

Studiile efectuate aci au drept scop punerea în valoare a produselor secundare, perfecționarea tehnologiilor de fabricație, diversificarea produselor prin valorificarea superioară a producției de bază, înlocuirea auxiliarelor din import etc. Un țel important; pregătirea tehnologiilor ulterioare, deci a produselor ce abia urmează a fi introduse în producție. Iată de ce se acordă un loc atît de însemnat serviciului de cercetări — unul dintre primele sectoare de activitate intrate în funcțiune la Brazi. Și apoi, dacă ținem seama că acest combinat furnizează materiile prime pentru o serie întreagă de întreprinderi, că polietilena produsă aci acoperă aproape întregul necesar al țării și că în privința plastifiantei, a materiilor necesare industriei de fibre poliesterice, a clorurii de colină (un biostimulator utilizat în zootehnie) la Brazi se fabrică tot ce se consumă în țară — este clar că rezultatele obținute în laboratoare se repercutază asupra unei bune părți a industriei noastre chimice.

Toate aceste investigații se desfășoară în strînsă colaborare cu cadrele didactice de la catedrele de specialitate ale Universității și Institutului politehnic din București, cu ICECHIM și PETROCHIM, cu Institutul de chimie «Petre Poni» din Iași etc., de la care cercetătorii combinatului au avut multe de învățat, în special în privința metodologiei și acurateței cercetării. De un mare ajutor sînt inginerii din diferite secții ale combinatului, atragerea lor în colectivele care studiază o problemă sau alta facilitînd introducerea rezultatelor în producție. La aceasta contribuie și existența unui atelier propriu de proiectare, care preia concluziile cercetătorilor pe parcurs și proiectează atît tehnologia cît și utilajele modificate și perfecționate.

FOLOSUL... SUBSTANTELOR NEFOLOSITOARE

Să revenim însă la flacăra de care vorbeam la început. Printre componentele gazelor care o alimentează se află și fracția C-4; ea apare ca un produs secundar în procesul de piroliză, la fabricarea olefinelor. Este un amestec de hidrocarburi, și pentru că nu se utiliza era pur și simplu trimisă prin conducte la locul de combustie.

Cercetările făcute în laboratoarele de la Brazi au arătat că această fracție poate fi folosită, printre altele, la obținerea anhidridei maleice — un produs foarte necesar în

industria maselor plastice. Frația C-4 înlocuiește, în procesul de fabricare a anhidridei maleice, benzenul, care este destul de costisitor. Aceleași fracții i s-au găsit utilizări și în sinteza unor copolimeri, ca vinacetul și alte substanțe macromoleculare — din care se fac atît piese pentru industrie, cît și numeroase obiecte de uz casnic.

Stadiul cercetării privind utilizarea fracției C-4 este avansat. S-a elaborat procesul tehnologic corespunzător care s-a brevetat în România, fiind apoi solicitat de alte țări. Dar în cursul fabricării unei game atît de variate de substanțe, cîte se realizează aici, mai apar și alte produse secundare. De pildă, acolo unde se fabrică polietilena rezultă și unii polimeri inferiori, de greutate moleculară relativ mică. Pînă nu demult, la noi în țară aceștia nu erau folosiți. Acum cercetătorii de la Brazi au găsit calea de a-i pune în valoare ca lubrifianți utilizați în întreprinderile care prelucreză materiale plastice. Din alți produși secundari s-au obținut agenți de dispersie a coloranților și negrului de fum, acid fumaric (foarte necesar pentru industria chimică) etc.

Descoperirea rezervelor interne și îmbunătățirea calității produselor constituie o preocupare permanentă a colectivului. În acest scop s-a inițiat o amplă acțiune de testare a utilajelor din diferitele sectoare ale combinatului.

O asemenea testare a fost necesară la fabrica de polietilenă. Acolo, în procesul de producție, apăreau uneori «strangulări». Cercetătorii au căutat cauzele, le-au dezvăluit și au propus modificări la unele utilaje, simplificări de circuite, stabilind și valorile optime pentru parametrii de funcționare a agregatelor. Ca urmare, calitatea acestei polietilene a crescut simțitor. Un alt test funcțional, de astă dată la fabrica de olefine, a dus la modificarea sensibilă a raportului dintre substanțele supuse prelucrării și la schimbarea unor parametri ai utilajului de purificare-separare. Astfel, capacitatea inițială a fabricii, care era de 105 tone, a fost sporită la 117 tone. La fabrica de anhidridă ftalică, după investigația întreprinsă de cercetători, a scăzut considerabil consumul specific de materii prime.

PENTRU CA APA DIN MOTOARE SĂ NU ÎNGHEȚE

Orice șofer știe că, iarna, apa poate îngheța în radiatorul automobilului. Ca să se evite acest lucru, se adaugă glicoli, care coboară temperatura de înghețare a apei la minus 40 de grade C. Numai că, îndeobște, glicolii sînt corosivi — atacă metalul motorului. Ocupîndu-se de acești glicoli, cercetătorii de la Brazi au realizat o substanță care rezistă la ger puternic, nu e corosivă, asigurînd totodată și un bun transfer de căldură.

Și aviatorii au beneficiat de cercetările din cadrul acestui combinat petrochimic: ei au acum la dispoziție antijivranti

(de tipul eterglicol), care împiedică înghețarea particulelor de apă absorbite în benzina folosită la avioane. Deși în cantități infime (25 de părți la un milion), aceste particule netratate cu antijivranti ar îngheța și ar înfunda conductele motoarelor.

Dar gheața mai dă de furcă aviatorilor și în alt mod: în timpul zborului ea se depune pe aripile avioanelor, împiedicînd manevrarea profundoarelor. Dejivrantele produse la Brazi după rețetele furnizate de laboratorul combinatului, pulverizate pe aripile avioanelor, sfărîmă gheața în bucățele mici, ferind avioanele de nu puține pericole.

Contribuția serviciului de cercetare la diversificarea producției nu se limitează însă numai la cele amintite. Aici au fost create noi tipuri de substanțe tensioactive, cu multiple utilizări. De pildă, la prelucrarea țiteiului, pe care îl omogenizează, spărgînd bulele de apă existente sub formă de emulsie în petrol. Altfel, țiteiul nici n-ar putea fi supus prelucrării. Asemenea substanțe înlocuiesc și costisitorul ulei de pin în industria de flotare a minereurilor, permițînd obținerea unor concentrate de calitate superioară. Și textiliștii folosesc substanțe tensioactive pentru prelucrarea firelor și pentru eliminarea (deocamdată parțială) a fenomenului de încărcare cu electricitate statică a țesăturilor. Tot aici au fost create substanțe care au salvat de degradare biologică (e vorba de atacul unor microorganisme) documente vechi, de o inestimabilă valoare, aflate la Arhivele statului. De asemenea, au fost realizate noi tipuri de polietilene pentru agricultură, care permit trecerea unor radiații solare, oprindu-le pe cele nocive, și care se degradează foarte greu la intemperii.

Contribuția acestui «atelier» unde prind viață ideile este simțită și în ceea ce privește scăderea importului unor materiale, căci aici s-au realizat o serie de uleiuri usoare și grele, coloranți și negru de fum pentru polietilenă, precum și o întreagă gamă de catalizatori care pînă nu demult se aduceau din alte țări, plătindu-se sume importante în valută.

Combinatul își va extinde capacitatea de producție pentru a pune la dispoziția economiei naționale o varietate mai mare de produse, de o calitate competitivă pe piața mondială. Asimilarea unora dintre ele a și început de pe acum în cadrul serviciului de cercetare, a cărui menire este să meargă cu un pas înaintea producției. Căci ceea ce înseamnă *mine* pentru întregul combinat, pentru cercetători înseamnă *astăzi*.

Dan LĂZĂRESCU

Prin această fereastră sui-generis se verifică rezultatul analizei unor noi tipuri de catalizatori.

dialog cu cititorii

de H. DONA

Din partea unui cititor (prof. *Dionis Fărcășiu*) din Gherla, jud. Cluj, a sosit o scrisoare pe adresa colaboratorului nostru, scriitorul Ioan Grigorescu. Deoarece tov. I. Grigorescu se află la Paris, în calitate de corespondent, ne permitem să răspundem noi la această scrisoare. O facem (de ce n-am recunoaște-o?) și pentru că ea conține o serie de laude la adresa revistei, care ne-au făcut (oameni simtem!) plăcere. Cititorii noștri știu că nu prea avem obiceiul să reproducem elogiile care ni se aduc, așa că ne vor ierta pentru această abatere. Scrie tovarășul Fărcășiu: «Sînt un vechi cititor al revistei «Flacăra» — mîndrindu-mă cu o frumoasă colecție a ei — unul dintre acei zeci și sute de mii care așteptăm — la fel ca piinea caldă — apariția ei, pentru a ne potoli foamea sufletească, savurîndu-i articolele atît de inspirate, competente și documentate, scrise la un ridicat nivel intelectual.

Vă rog să mă credeți că nu exagerez și nu intenționez să vă flatez prin aceste rînduri ce vi le adresez pe cît de spontan, pe-atît de sincer.

...Trebuie să vă mărturisesc că nu o dată am fost tentat să vă scriu dumneavoastră (tov. I. Grigorescu — n.n.), Feliciei Antip, lui Teodor Mazilu, Petru Ispas, G. Dimisianu și H. Dona pentru minunatele articole scrise și susținute atît de academic la rubrica fiecăruia... În continuare, cititorul nostru își exprimă adeziunea la ideile susținute în articolul «Agresiunea sonoră» și se întreabă dacă zgomotul excesiv n-are cumva influență asupra apariției cancerului. A existat, într-adevăr, o teorie în acest sens, care considera agresiunea sonoră nu drept o cauză ci drept un factor favorizator al dezvoltării cancerului.

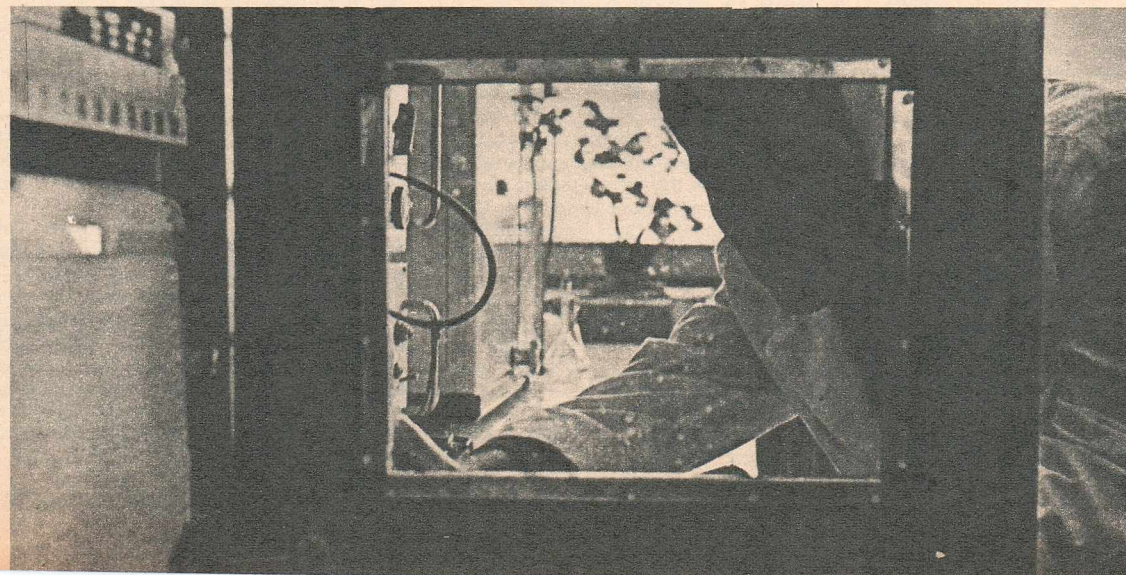
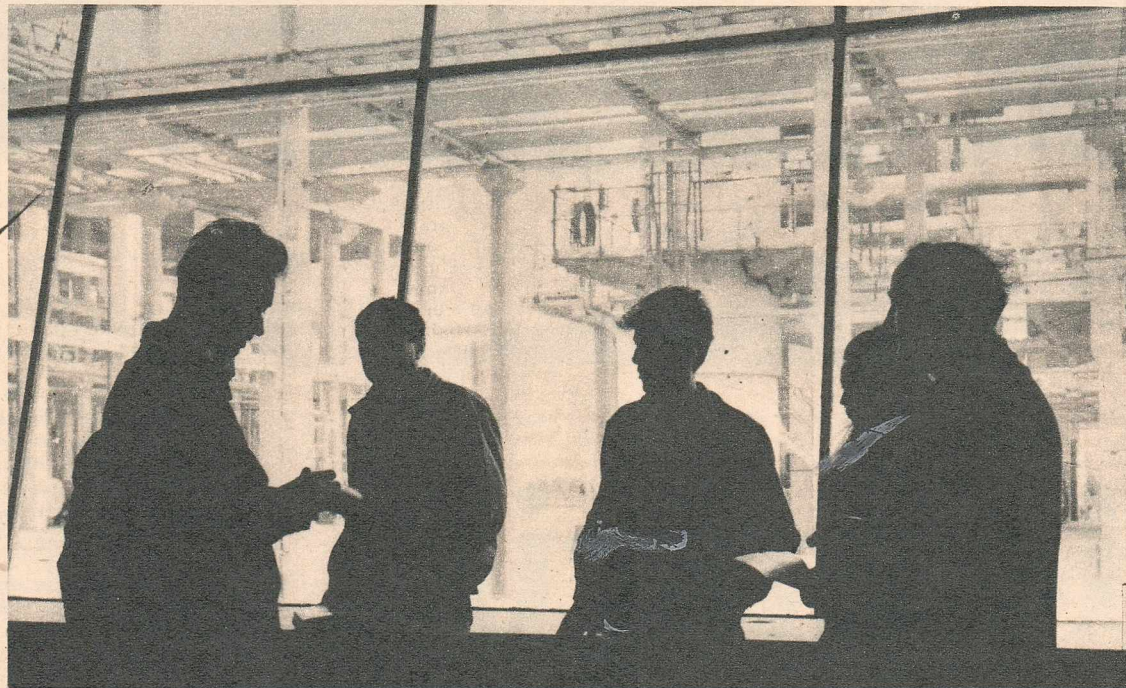
O mare bucurie ne-a produs scrisoarea primită de la un ostaș în termen, care ne spune că e «un mare admirator al lui Picasso» și ne roagă să-i trimitem adresa celebrului pictor. Ne-am bucurat pentru că am putut constata încă o dată că printre ostașii noștri sînt oameni mai inteligenți, mai culți și mai moderni decît fel de fel de pseudointelectuali care nu pricep nimic, dar (sau tocmai de aceea) condamnă tot ce nu înțeleg. Îl rugăm pe corespondentul nostru să ne trimită scrisoarea către Picasso și noi o vom expedia la destinație.

Pe cititorul din Craiova care semnează cu inițialele I.D.M. îl rugăm să ne comunice numele și adresa completă: numai așa îi vom putea comunica informațiile care-l interesează.

Și iată acum o mostră de optimism, realmente contagios: «Sînt în etate de 59 de ani și mi-am refăcut sănătatea într-un mod nesperat; nici la 28 de ani nu-mi amintesc să fi fost într-o stare mai bună... Reumatismele și alte boli ale vîrstei, ce ar fi vrut să se lege de mine, le-am lăsat pe drum, ca să zic așa... De trei ani înapoi nu mai iau nici un medicament, ci numai cît mai mult oxigen din aer și fac automasaj; mă simt excelent, sănătatea mi se îmbunătățește continuu și cred că și la 80 de ani și mai departe să practic alergarea, acest exercițiu minunat care îți aduce sănătate și bună-dispoziție sufletească». Am reprodus dintr-o scrisoare a cititorului *Gheorghe Pop* din Cluj, practicant (și, după cum se vede, propagandist) al exercițiilor fizice, respectiv al alergărilor. Scrisoarea dumisale conține o serie de sfaturi practice asupra cărora vom reveni, poate. În tot cazul, cei interesați îi pot scrie tov. Gh. Popa la Cluj, str. Vasile Lucaciu nr. 21.

Frații *Cornel* și *Rodica Drăghici* din București ne scriu: «Deoarece în cadrul rubricii «De la A la Z» ați ajuns la litera C, am dori foarte mult să nu treceți peste actorul și cîntărețul nostru preferat, *Cliff Richard*». Nu vom trece: vă rugăm să ne reamintiți promisiunea prin 1973, cînd vom ajunge la litera R (acolo-i locul favoritului dv.).

Cititorul *N. Stelian* din Tirgoviște ar vrea să cunoască unele amănunte despre revista «Planète» și despre cartea «Le matin du magicien». Revista «Planète» a dat faliment; acum apare un înlocuitor al ei, intitulat «Le nouveau Planète». Cartea lui *Louis Pauwels* «Le matin du magicien» a apărut acum cîțiva ani și s-a bucurat de un mare succes comercial în Franța; era o combinație dibace de preocupări științifice sau pseudoștiințifice și interpretări fantastice, cu iz ezoteric. De atunci rețeta a fost mereu folosită: urme misterioase lăstate de călători astrali, civilizații apuse (și uitate) față de care noi părem a trăi în epoca de piatră, întâmplări senzaționale explicate prin acțiuni parapsihologice, explicații bubuitoare ale unor fenomene actuale pe bază de texte din *Zohar*, *Nostradamus* sau *Upanișade* etc., etc. Desigur, s-au găsit imediat și pe malul *Dîmboviței* oameni care să rămînă căsați de admirație în fața unor asemenea subtilități abisale. Cartea și revista lui *Pauwels* ofereau avantajul de a satisface în același timp gustul pentru literatura de aventuri (sau polițistă) și nevoia de metafizică, fără de care nici un asemenea personaj mazilian nu poate trăi. Dintr-o împușcătură, doi iepuri: te distrai și erai și profund în același timp. Succesul ulterior la sindrofii și cafenele era asigurat. Între timp, «planetismul» lui *Pauwels* a ieșit complet din modă în Franța; la noi, după cîte știu, mai sînt unii care scot conpecte după best-sellerul din 1960.

PE ECRANE

cîntecele mării

Comedia noastră cinematografică — muzicală sau nemuzicală, polițistă sau nepolițistă — este, în felul ei, o adevărată mană cerească pentru cronicari. Tot omul devine brusc foiletonist, mai agresiv sau mai muclit (păcat că harul divin nu ne miruiește și în fața filmelor dimbovițean-lelouchiste, cu trufașul lor intelectualism). Desigur, se apropie un timp cînd pieri și cheful de a mai face «haz de necaz» unii în fața altora. Prea îl fac din plin cineasții (și încă pe bani grei, cum se obișnuiește a se spune și cum îndeobște stau lucrurile în această a 7-a artă).

Din slăbiciunile filmului lui Francisc Munteanu îți poți alimenta serios condeiul. Dar nimic nu ne dă ghes să facem asta. Știm că regizorul a ținut mult să aibă la activ această comedie muzicală, realizată în colaborare cu cineasții sovietici și așteptată de noi cu un îndreptățit interes. Este trist acum să vezi un cineast inimos incurcat pînă peste cap în propriile lui intenții, făcînd concesii gusturilor sărace. Nu are rost să-i înșirăm noi, ca la carte, secretele

parodiei. Probabil că știe mai bine cît de greu se lasă imblinzit genul cu pricina. Cred că dacă nu ar fi pornit la drum cu gîndul de a desface comedia muzicală în bucățele și a o recompune în fața noastră, a spectatorilor, ar fi stăpînit alt fel firul drept. Așa, toate poncifele comediiilor în loc să fie zeflemisite, își fac de cap și încep să-și trăiască o viață a lor, ca în epocile bune, țîhnită și acaparatoare: unde să mai fie loc de lirism și de haz civilizat, cînd Bănică face o apă și un pămînt din Perinița și din Serenada de Schubert, cînd rămîne pironit în fața unui *Y am sorry?* Este de ajuns un gram de umor de acest fel pentru a pulveriza și un gag bun — iar scenariul scris împreună cu dramaturgul sovietic Boris Laskin conține cîteva exemplare — și un cîntec.

De altfel tot filmul pare o continuă răzvrătire a tuturor elementelor sale: parodia este imbrîncită cînd de autoparodie, cînd de jocul de-a-adevăratelea, realitatea nu știe cînd trebuie să facă loc visului și invers, cîntecele și dansul — departe de a fi prelungiri ale cuvintelor — vin cu apucăturile

lor de la estradă. Mă întreb însă cine a fost de partea lui Francisc Munteanu în acest film? Pelicula color se cuvenea a fi dată cel mult unei echipe de amatori, costumele par de căpătat. Cît despre coregrafie, nu încetez să mă minunez cum de nu au fost zgîriați ochii cei albaștri ai admirabilului balerin Cornel Patrichi (aici maestru de coregrafie) în fața acelor dansatoare mult prea abundent hrănite pentru a mai avea și grație! Și dacă tot s-a apucat să însuflețească niște găleți și butoaie colorate — după legile musical-ului — de ce nu a făcut-o pînă la capăt? După cum, tot în calitatea domniei-sale de coregraf, ar fi trebuit să aibă ceva mai multă inimă și să-i învețe și pe actori cum se coboară o scară în ritm de dans. Nici colaboratorul cel mai apropiat al regizorului, compozitorul Temistocle Popa, nu a creat în stilul comediei muzicale. Cîntecele sale, luate în parte, sint, bineînțeles, șlagăre virtuale, dar nici unul nu se constituie într-o căptușală sonoră a filmului, nu dialoghează cu culoarea, cu mișcarea. Am lăsat, nu întîmplător, la urmă prezența lui Dan

Spătaru, protagonistul. Mulți cred că acest film și-a propus de la început să se sprijine pe succesul cîntărețului, să-și transfere ilicit o parte din magnetismul acestuia. Cei cu memorie bună își amintesc că Francisc Munteanu a dorit să facă «un film cu Dan Spătaru» încă de acum cîțiva ani, cînd campionul popularității abia începea să prindă aripi. Avea încredere în el — ca și noi, de altfel — așa cum a avut încredere și în Margareta Pîslaru.

Păcat că acum, cînd, în sfîrșit, l-a avut în mîini, nu l-a exploatat îndeajuns — ca și pe frumoasa Natalia Fateeva, de altfel — nu l-a ajutat să se scuture de unele stîngăcii din mișcare și din replica vorbită. Cîntărețul nu are doar «veleități» de actor — avem noi alte stele, cu sau fără nume, foarte tari la acest capitol — el poate fi actor. Ca și Margareta Pîslaru, el este o carte pe care îndrăznesc să joc. Dar urcușul de unul singur e greu.

Dintre multele ilustrate ale filmului Cîntecele mării, noi am ales-o pe aceasta, cu zăpadă, mesteceni, cu Natalia Fateeva și Dan Spătaru
Fotografie de Alexandru BÎLU

Magda MIHĂILESCU

FILEM

ACTORI ȘI ROLURI

Eroii unei povești de dragoste, marca David Lean («Scurtă întâlnire»). Filmul, intitulat Fiica lui Ryan, reprezintă a treia colaborare a cineastului englez cu dramaturgul — tot englez — Robert Bolt.

● SARAH MILES ȘI CHRISTOPHER JONES

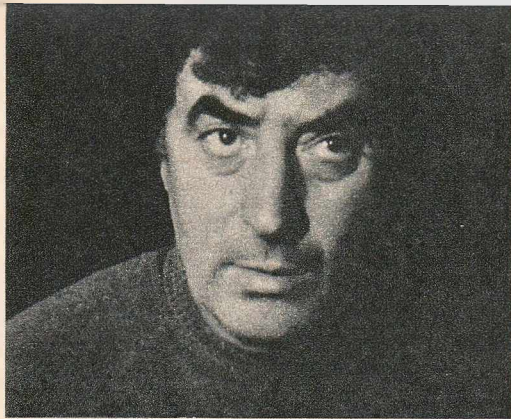

● INGRID BERGMAN

Tot frumoasă, tot tânără, dar nu actriță de cinema, ci de teatru. În curând va apărea pe o scenă londoneză într-un spectacol după Shaw: «Captain Brasshound's Conversation». Partener — un alt cunoscut interpret de film: Kenneth Williams.

Foto: KEYSTONE

— Sînt gata să jur, tovarășe Toma Caragiu, că o lume mă invidiază acum pentru acest ceas de taclale la o cafea, în cabina teatrului, cu dumneavoastră. Își imaginează, desigur, că abia îmi mai pot trage răsufierea de ris în fața marelui spectacol comic pe care mi-l oferiți în exclusivitate.

TOMA CARAGIU:

«rîd, tovarășă, rîd tot timpul..»

de Sanda FAUR

Fotografii de Elena GHERA

— ...Și cînd colo, iată-te la cazne. La muncă silnică. Greu de scos un zîmbet civil și o vorbă de duh de la mine, nu-i așa?

— Tovarășe Caragiu, nu mă demobilizați în muncă. Nu-i frumos din partea dv. Dialogul meu cu Cottescu a început cu un reproș adresat breslei noastre cronicărești, bietul Birlic — Doamne, ce repede devin oamenii legendă! — mi s-a arătat în orele libere cam irascibil, te pomenești că Toma Caragiu e hotărît să facă tocmai acum, și tocmai cu mine, greva umorului!

— Nu, tovarășă dragă, liniștește-te, rîd imediat. Să știi că eu rîd tot timpul, dimineața cînd mă spăl pe dinți, la prînz cînd mestec, noaptea cînd dorm, rîd chiar dacă întîmpin — în timpul acestor acțiuni — dificultăți de ordin fiziologic. Consum risul în loc de vin tonic. Face bine, face bine...

— Am o bănuială cumplită, dacă-mi dați voie: nu cumva sînteți un cinic, un dur?

— O să te dezamăgesc: sînt un biet timid, un sărman sentimental. Iar de astă dată, poți să mă crezi, am spus adevărul. Știi, eu sînt născut în munți, la o stîină de la 2.000 m înălțime; pe acolo oamenii vorbesc cu cerul, cu oile, cu copacii, și-i spun tu chiar și lui Dumnezeu (ai observat cred că ți-am spus și dumitale «tu» de vreo două ori...).

— Mă rog, mă rog, nu vă formalizați. În compania în care m-ați plasat...

— Așa că sufletețul meu poetic de aromân crescut în susurul apelor, a tîlăngilor și a cînturilor «Iliadei» și «Odiseei» (pe care bunicul meu le știa pe de rost) suferă de boala aceasta de domnișoare, care se numește sentimentalism. Să-ți fac o confidență: eu cînd iubesc o femeie, o iubesc cu credință statornică pe o întindere de minimum zece ani. Dacă ar fi numai după mine, ar ține și mai mult.

— Șoc după șoc, stimate tovarășe Caragiu: întii, un caracter grav, apoi o inimă romanticoasă. Pot să pariez că după aceste mărturisiri suporterii dv. — în majoritate de sex masculin, după cum am citit într-o anchetă din revista «Teatru!» — vor căpăta o dominantă feminină.

— Vezi ce-nseamnă să fii sincer cu o gazetăriță? Așa-mi trebuie, dacă am acceptat să-mi pun sufletul în stiloul dumitale!

— După ce v-ați tot refuzat, vedetistic, acestui interviu, un an și-o vară... Tovarășe Caragiu, de ce și de cine rîdeți dv. toată ziua?

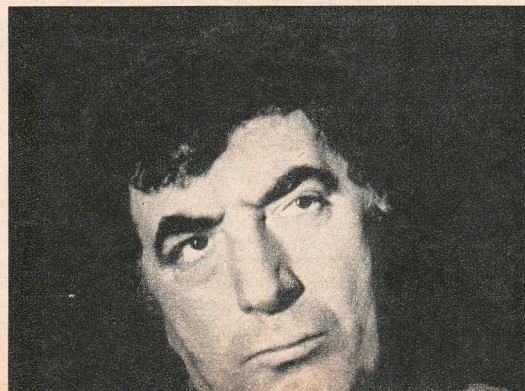
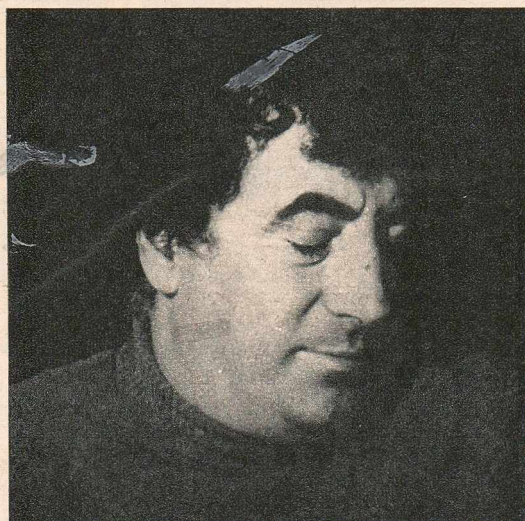
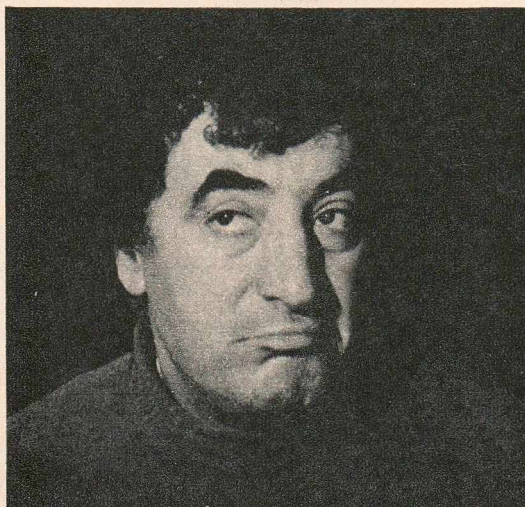
— Rîd de cei care-și pun morga pe obraz — ca gulerul tare la git — și eu simt licheaua șireată de dedesubt; mă leșină de ris privirea caldă, sinceră, tovarășească, în care eu zăresc demagogia fâlcoasă; hohotesc cu sughițuri de principalitatea care acoperă, ca un capac, interesul ce dă în clocot.

— Nu e ris de om vesel acesta, e un ris amar. Nu e cumva și un ris de mizantrop?

— Ai văzut vreun comic (prost cuvînt, dar n-am altul) care să rîdă degeaba? Dar risul meu nu e ris rău, cel mult lucid. Eu nu rîd de oameni, ci cu oamenii, îi iau cu mine, mă înțeleg, comunic cu ei.

— E ceea ce se cheamă, în argoul profesional, priza la public. O aveți, și încă din plin. Sînteți, într-adevăr, ceea ce se cheamă un actor foarte popular.

— Publicul mi-a mai rămas... Pentru că prieteni n-am. Am bănuț o vreme că sînt prieten cu Besoiu, la un mo-

ment dat l-am suspectat chiar și pe Amza Pellea de ceva sentimente amicale, dar le-a trecut la amindoi. Noroc de Beligan, care-mi place și mă iubește mult...

— Eu zic să trecem ușor peste asta: «Flacăra» n-are, din păcate, vocația răfuielilor prietenești. Dar ați haiducit vreo trei filme împreună, cu «pradă» bună de popularitate pentru fiecare în parte...

— Cinci filme. Două le-am făcut anul trecut, nu s-au dat încă pe piață: «Zestrea domniței Ralu» și «Săptămîna nebunilor».

— Tot șugubățul haiduc rășpopit?

— Tot. Astă-vară, lingă mănăstirea Horezu, un țaran mi-a făcut cinste cu două pahare de vin pe chestia rășpopitului și m-a sărutat o dată pe obrazul stîng și o dată pe cel drept. I-a plăcut. Îmi place și mie. Poate pentru că, pe undeva, sînt și eu un haiduc.

— Azi haiduc, miine vardist. Grea soarta actorilor: te întorci mereu pe dos, ca o mînușă. Dacă ar fi să alegeți între căpitanul mucalit al «B.D.-ului în acțiune» și, să zicem, fostul ofițer Vasilescu, bandit de felul lui, din «Facerea lumii», la care filmați în prezent, la care v-ați oprit?

— La Sem, pungașul din «Gluga pe ochi». Nu numai pentru că e personaj de teatru, ci pentru că mă ajută să rîd cum știu eu, de cine știu eu.

— Am înțeles deci că preferați teatrul, filmului... În asta semănați leit cu Alain Delon.

— Ai înțeles foarte bine, chiar dacă nu seamăn: el e totuși un dur!... E bun și filmul: circuli prin țară cu el, mai circuli (dacă iese pasiența, dar iese rar!) și prin lume, ajungi să circuli pe chestia asta și în mașinuța proprie, nu strică, facem sport, tot zic doctorii că sîntem, noi, modernii, niște prăpădiți de sedentari, mă mai întorc cu mașinuța în sinul naturii, nu strică, ne mai spălăm ochii cu cer, poți să și pescuiești, e foarte șic, ba poți să-ți cumperi și tablouri. Eu cumpăr tablouri. Le ador (acum iar sînt serios). Am păsări de-ale lui Ion Pacea, fluturi de-ai lui Vincențiu Grigorescu, colaje de-ale lui Bițan, nuduri desenate de Piliuță, peisaje de Alin Gheorghiu, am și-o sculptură de-a Georgetei Caragiu. Asta pe gratis, pentru că e de la sora mea.

— Așadar, familia Caragiu mustește de talente artistice.

— Cea mai grozavă e însă Matilda, sora mea, filolog de meserie. A scris o carte de vreo 200 de pagini despre — imaginează-ți! — funcțiile gerunziului, două sute de pagini despre fugînd, tîind, spinzurînd, turnînd; acum predă limba și literatura română la Salzburg. Cînd eram acasă, eu cu Geta ne mai țineam de soții, eu făceam pe Agamemnon, ei îi plăcea să bocească demn, ca Penelopa, dar sora noastră mai mică nu se cîntea de la învățătură nici s-o pici cu ceară.

— Îmi face plăcere tot ce-mi spuneți, pentru că, iată, am avut și eu un secret față de dv. — Matilda Caragiu mi-a fost colegă de facultate.

— Și tăceați... Și nu spuneai nici o vorbă... Iar mie îmi ceri să torn într-una din gușă în căpușă!

— Asta mi-e meseria. De fapt, cum ați ajuns la teatru, tovarășe Caragiu? După cite am înțeles, pe linie de familie...

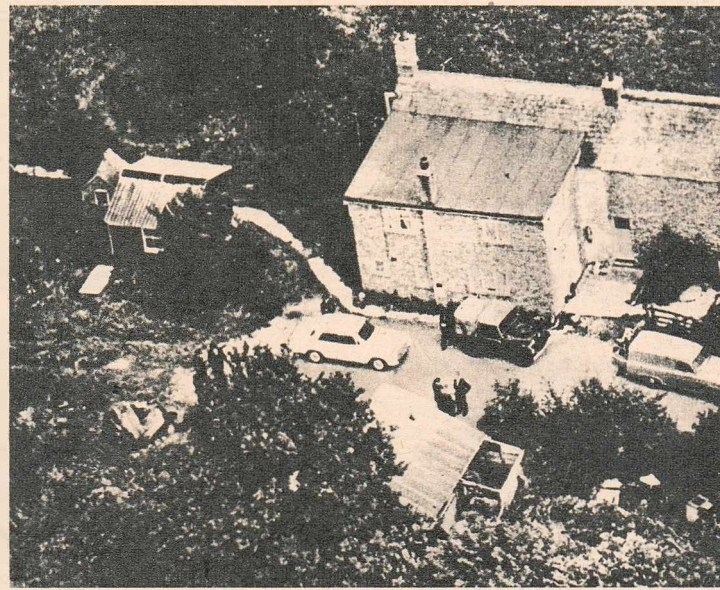
— Pe linie de familie am fost ciobani, draguță tovarășă. E adevărat, ciobani cu Homer în traistă. Dar totul mi se trage de la bunica: o bătrînică uscată, mică, Daphna o chema, care mergea tot timpul îmbrăcată în negru și

(Continuare în pag. 27)

Urmărirea continuă,
ziua și noaptea,
pe front larg.

**O VÎNĂTOARE
FANTASTICĂ
DE APROAPE
OPT ANI
PENTRU UN
SUPERHOLD-UP
DE... 14 MINUTE.
10 000
DE DETECTIVI,
RETEAUA
INTERPOL
ȘI 15 POLIȚII
NAȚIONALE
ÎN CĂUTAREA
LUI RONALD BIGGS,
EVADATUL
DE LA
WANDSWORTH,
UNUL DIN
«CREIERELE»
BANDEI
CARE
A SĂVÎRSIT
«JAFUL SECOLULUI».**

Faimosul «tren de aur»
la Bridego-Bridge.
Aici a început
și s-a sfârșit
«jaful secolului»:
14 minute de suspens.

Nici măcar reparația subită a fantomei lui Jack Spintecătorul pe malurile Tamisei n-a fost în măsură să distragă atenția zecilor de milioane de britanici care urmăresc, cu sufletul la gură, cea de-a doua parte a serialului polițist nefilmat și netrucat, dar palpitant, desfășurat sub ochii lor de aproape 8 ani, din ziua de 8 august 1963, când un grup de bandiți mascați au atacat, la Cheddington, trenul poștal Londra-Glasgow, ce transporta un adevărat tezaur în bancnote: 2 631 784 lire sterline. Hold-upul epocal, care a pus Scotland Yardul în fața unui caz de o dimensiune și complexitate fără precedent, n-a durat decât... 14 minute. 14 minute care au uluit lumea întreagă, obligând trezoreria maiestății sale să înregistreze la capitolul «manco» suma fabuloasă dispărută o dată cu cei 120 de saci sigilați, pe care bandiții i-au subtilizat, conform unui plan minuțios elaborat, în dreptul semaforului dirijat de la Bridego-Bridge.

BUTLER CÎȘTIGĂ ȘI... CAPITULEAZĂ

Prima rundă a vînătoarei de anvergură

întreprinsă de Scotland Yard s-a încheiat — se știe — la 5 noiembrie 1968, după 1 917 zile de la săvîrșirea «jafului secolului». În dimineața cînd patru Jaguar-uri ale brigăzii speciale comandate personal de suprintendentul Thomas Butler frînau în fața unei vile arătoase din Torquay (Comitatul Devon) părea cert că acolo se desfășura ultimul act al urmăririi aventuroase. Aflindu-se pentru prima oară față-n față cu Bruce Reynolds, socotit capul bandei pe care o hăituisese fără cruțare timp de peste 5 ani experimentatul copoi al Scotland Yardului avea toate motivele să creadă că a atins apogeul carierei sale de polițist. Cititorii care ne-au urmărit reportajele publicate acum doi ani în «Flacăra», în legătură cu operațiunile pentru capturarea autorilor loviturii de la Cheddington, își amintesc probabil de o anumită rezervă pe care o formulam atunci în concluziile noastre. Cităm: «**Banditul nr. 1 a fost capturat — jubilează legitim Scotland Yardul. Dar dacă totuși Reynolds nu a fost acela?**»

Triumful lui Butler, pentru care acesta își pusese în joc ultimii ani ai carierei sale prodigioase, nu putea fi considerat deplin

și categoric, de vreme ce nici măcar după arestarea lui Reynolds trezoreria britanică nu a reintrat în posesia integrală a sumei furate. Au fost recuperate circa 400 mii de lire sterline. **Dar restul?** Mai mult decît atît, conducerea poliției londoneze avea o mie de motive să se aștepte la noi «surprize», întrucît era de presupus că rețeaua organizată a bandei nu se rezuma doar la cei 12-14 areștați. Și aici intervenea aceeași întrebare: «**Dar restul?**» Cel mai cunoscut deocamdată și ca atare cel mai temut component al acestui «rest» era Ronald Biggs, colaboratorul apropiat al lui Reynolds și eroul principal al spectaculoasei evadări de la închisoarea Wandsworth, care a avut loc la 8 iulie 1965, stîrnind deopotrivă stupefacția opiniei publice și trăsnetele de furie ale Scotland Yardului.

Din clipa cînd Biggs a dispărut fără urmă, cazul a căpătat o nouă turnură, urmărirea polițienească devenind mai intensă și amplificată pe planuri multiple.

Butler, care între timp ieșise la pensie, a trebuit să urmărească «de pe tușă», runda a doua. Plin de amărăciunea unei evidente neîmpliniri, el a murit anul trecut, înainte de a-l revădea în cătușe, așa cum sperase,

pe Biggs, care i-a scăpat, cum s-ar zice, printre degete.

TRANZACȚIA LUI BIGGSIE: «CUM AM EVADAT»

Despre fuga lui Ronald Biggs au circulat în Anglia zeci de versiuni, majoritatea romantice, lipsite de teme. La început nici Scotland Yardul n-a fost în stare să elucideze împrejurările evadării. Se presupunea doar că organizatorul acțiunii trebuie să fi fost cineva care cunoștea perfect mecanismul de funcționare al închisorii și avea sprijin atît dinăuntru cît și din afară. Întrucît era vorba de o răpire de «zile mari», specialiștii poliției londoneze și-au îndreptat bănuielele asupra unui gangster, vestit în lumea interlopă sub porecla de «Ministrul», despre care se știa că are la activul său cel puțin zece răpiri numai de la Wandsworth. Și cine altul, în afară de un deținut «bogat» ca Biggs, putea să plătească «ministrului» taxa de 30 000 lire sterline, cît obișnuia să încaseze acesta de... cap de evadat?

Devenit peste noapte figura centrală a bandei urmărite, Biggsie — el fugitiv, a

SCOTLAND YARD— «operațiunea MAMUT»

descoperă birlogul lupilor: ferma Lathersdale. Incep primele arestări, Reynolds, Biggs și ceilalți sînt la curent cu mersul cercetărilor. Într-una din zile, Biggs primește o vizită de prost augur: inspectorul de poliție Basil Morris, care vine însoțit de un detectiv. Prima întrebare: «Cînd l-ai văzut ultima oară pe acest teribil Bruce Reynolds de care se vorbește atîta acum?»

O veche experiență de ocnaș îl ajută pe Biggs să se descurce, mișcînd cu seninătate: «Să tot fie vreo trei-patru ani, la închisoarea Wandsworth».

— Ești sigur? — insistă inspectorul.

— Sută la sută!

În acest timp, singurul gînd care îl chină pe Biggs era cum să evite percheziția. Afară, în curte, sub un morman de cărbuni, era ascunsă provizoriu toată partea lui din prada împărțită la fermă. Cea mai simplă cercetare ar fi dat de acest ascunziș nesigur. Musafirlui pare însă mai curînd dispus să apeleze la concursul gazdei. Are nevoie de informații despre Reynolds; așteaptă. Ron promite; n-are altă ieșire. În aceeași zi valizele cu bani ajung la loc sigur. La timp, pentru că la două zile după capturarea lui Charlie Wilson, zece oameni ai Scotland Yardului năvălesc în casa lui Biggs și efectuează o percheziție furibundă. Cîteva ore mai tîrziu, suprîntendentul Butler începe interogatoriul. Necruțător de dur. Biggs îl sfidează, ceea ce îl obligă pe anchetator să-i avertizeze în față: «Ești acuzat că ai jefuit trenul poștal; avem suficiente dovezi!»

După ce îi mai amintește că nu-și va mai revedea pentru multă vreme familia, Butler se ridică și ordonă să fie pregătită mașina care îl va transporta la închisoare. «Ai avut o șansă; n-ai folosit-o; treaba ta»

de Dic. BABOIAN

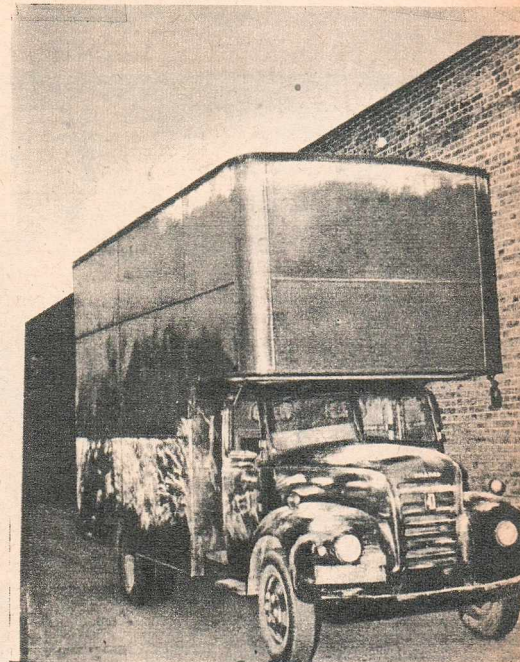
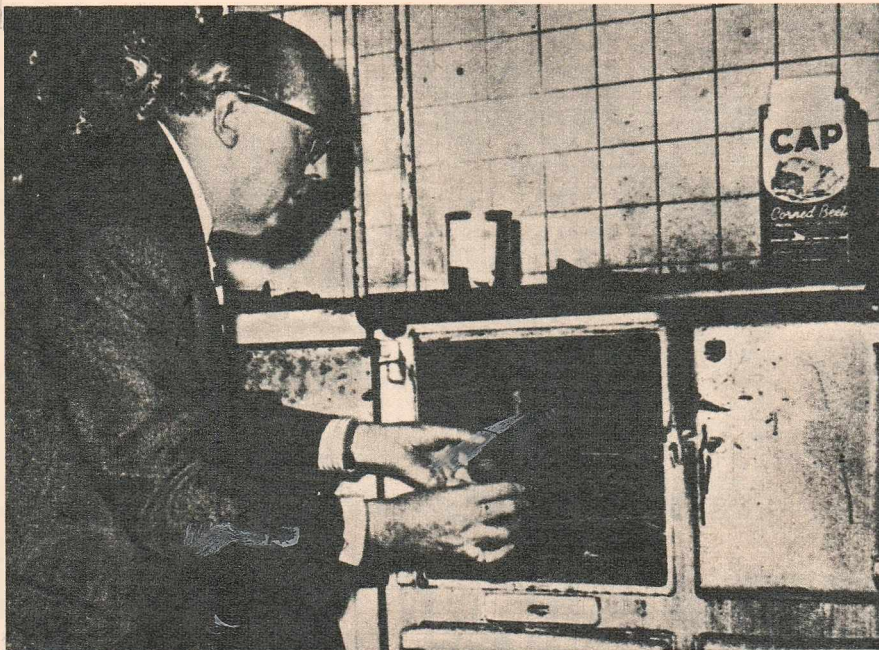
Cenușa bancnotelor carbonizate a fost pentru experții Scotland Yardului un prim indiciu că banda a trecut pe la fermă.

Mașina care a servit la evadarea de la Wandsworth.

Ferma Lathersdale, prima ascunzătoare a bandei — locul în care s-a făcut operațiunea aritmetică elementară — $2\ 631\ 784 : 17 = ?$ — Înă în prezent trezoreria britanică a recuperat abia o șesime din suma furată.

Butler jurase să-i captureze pe TOȚI. A părăsit scena înainte de a-și vedea visul împlinit.

Mecanicul de locomotivă Jack Mills, despre care se știa că a fost lovit și obligat să execute ordinele bandiților, a recunoscut înainte de a muri, la scurt timp după pensionare, că de fapt n-a opus rezistență și că s-a rînit singur cîzînd, în timp ce fugea pe terasament.

socotit că este momentul cel mai potrivit să exploateze confuzia produsă de fuga sa, și mai ales publicitatea debordantă alimentată în scopuri evident comerciale de presa de scandal. Urmărind exemplul altor gangsteri celebri, el s-a grăbit să-și scrie memoriile, condimentate cu nelipsitele «senzații tari», pentru care a găsit imediat cumpărători la prețuri astronomice. Cam în același timp, soția sa Charmaine, care se putea mișca oricum «mai liber», și-a vîndut de asemenea memoriile la prețul de 70 000 de dolari. «Așa a descoperit Biggsie — scrie revista vest-germană DER STERN — că prin amintirile despre marele atac banditesc asupra trenului poștal se pot cîștiga cam tot atîția bani cît i-au revenit, ca parte, de pe urma jafului propriu-zis». Pentru a garanta autenticitatea memoriilor furnizate, gangsterul-fugar a aplicat amprenta degetului său mare pe fiecare filă de manuscris, trimițînd textul, spre comercializare, în condițiile indicate de autor, cunoscutei firme de prestații juridice J.T. Hasett din Melbourne. Prețul fixat: 120 000 de dolari.

Numeroase ziare australiene și cîteva ziare londoneze (ca «Daily Mirror» și «Daily

Sketch») par dispuse să accepte oferta. Dar intervenția Scotland Yardului împiedică inițial tîrgul, avertizîndu-le că a cumpăra «opera» lui Biggs înseamnă a acorda sprijin material unui bandit urmărit pentru participare la jaf. Mai îndrăzneț și mai ingenios decît colegii săi, redactorul-șef al cotidianului londonez «The Sun» nu ezită să achiziționeze documentul la un preț «redus» (100 000 dolari), anunțînd în mod expres că va depune suma ca fond de ajutor în favoarea celor trei copii ai lui Biggs: Nicholas, Christopher și Farley. Concurenții lui «Sun» sînt în derută. Renunțînd la orice reticențe, cumpără, la rîndul lor, o variantă a povestirii, relatată de același autor nevăzut, care își dublează conturile «literare».

Memoriile lui Biggs, scrise undeva în Australia, au făcut ocolul lumii. Evident, ele evită să dezvăluie toate dedesubturile marii lovituri și, în unele cazuri, urmăresc deliberat derutarea cercetărilor polițienești. Multe din mărturiile așternute pe hîrtie conțin o notă de autenticitate, sesizată ca atare de cei ce urmăresc de aproape acest caz ce poartă amprenta insolitului.

La 15 august 1963, la numai o săptămîină de la atacul asupra trenului poștal, poliția

— mai adaugă polițistul.

Cîteva zile mai tîrziu, cererea de eliberare sub cauțiune este respinsă. La procesul care are loc la Aleybury, după aproape șase luni, Ronald Biggs și alți șase membri ai bandei sînt condamnați la cîte 30 de ani temniță. Din clipa aceea, singura preocupare a deținuților este evadarea. Principalul organizator este Paul Seabourne, unul care și-a ispășit pedeapsa și urmează să fie eliberat curînd. Omul are legături în afară; poate cu «ministrul», poate cu «Lordul». În sfîrșit, data ieșirii la lumină se fixează pentru 6 iulie. O dată cu Biggs va sări zidul și Eric Flower. În memoriile sale, Biggsie descrie etapele succesive ale evadării organizate cu o precizie de cronometru. Ideea instalării unei scări telescopice într-un camion de cîrat mobile s-a dovedit salutară. La ora stabilită, asemenea unui periscop de submarin, coloana metalică s-a ridicat la înălțimea zidului închisorii și două simple scări de nailon au permis celor doi deținuți să ajungă la platformă, în timp ce, în învălmășeală, gardienii din curte erau împiedicați de alți deținuți să-i prindă pe fugari. Abia cînd Biggs a ieșit din camion și s-a instalat

Arestarea lui James Everett.

Eric Flower a trebuit să se reîntoarcă la Wandsworth.

Iată operațiunea evadării lui Biggs și Flower, descrisă cu ajutorul unui desen apărut recent în presa vest-germană.

în limuzina care aștepta și apropiere au început să răsunе sirenele de alarmă. Era prea târziu, căci evadarea reușise. Ascunși provizoriu într-o stațiune de odihnă de pe coasta de sud a Angliei, fugarii nu se gîndeau acum decît să ajungă cît mai departe de urmăritori, chiar dacă ar fi să plece pînă la capătul lumii.

UN CANDIDAT LA «MUZEUL NEGRU», ÎN COLECȚIA MADAME TUSSAUD

Evadarea de la Wandsworth i-a adus gangsterului Ronald Biggs o celebritate mai mare decît aceea de complice la «jaful secolului». E drept că ani în șir visase să pună la cale o lovitură ca-n filme, dar pînă la vîrsta de 32 de ani se resemnase cu cîteva jafuri de categorie mijlocie, pricosisindu-se pe deasupra — și între altele — cu o condamnare pe șapte ani.

Dacă în 1963 nu l-ar fi vizitat Bruce Reynolds pentru a-i stimula pofa de acțiune, poate că Biggs ar fi continuat și azi să-și conducă mica întreprindere de construcții pe care o înjghebase cu intenția de a se retrage definitiv din «marile afaceri». Reynolds, care îl știa că pe un versat spărgător de... bănci, aflase de asemenea că îl paște mai de mult gîndul atacării unui tren de coletărie. Așa încît, atunci cînd i-a vorbit, la o cafea, despre perspectiva fetei trenului postal Londra—Glasgow, Biggsie n-a ezitat. Miza era mai mult decît «convingătoare»: peste 100 000 lire sterline de cap. De la început, antreprenorul convertit s-a dovedit a fi, alături de Bruce, un adevărat «creier» în acțiune. De unde și poziția sa recunoscută în ierarhia bandei, ca și în dosarul, încă incomplet, al Scotland Yardului. Oricum, locul lui Biggs în rîndul marilor spărgători ai timpului pare să fie, încă de pe acum, pregătit la «Muzeul negru» al poliției britanice. Într-o zi, numele lui va figura cu siguranță acolo, alături de cel al lui Jack Spintecătorul, înconjurat de sutele de exponate evocînd crime și tilhării celebre: securi, ciomege, șperacluri, bancnote false, stilette, pistoale, măști mortuare, fotografii, amprente, cele mai variate corpuri delictive. Nu vor lipsi din muzeul sinistru nici complicității săi — Reynolds sau Wilson.

Înainte de a se instala definitiv în «Muzeul negru», Biggsie a ajuns, în chip de figură

înainte de plecare din stație a unui tren spre Scoția, un infirm împins într-un cărucior de un tînăr își face apariția în dreptul vagonului postal. Însoțitorii vagonului acceptă să-l primească în vagon, pentru ca infirmul să nu piardă trenul. Pe drum, la un semnal de alarmă, trenul se oprește. Însoțitorii vagonului postal coboară să vadă ce s-a întimplat. Cînd trenul se pune în mișcare, se întorc și încearcă să urce în vagon. Sînt întîmpinați însă cu ciomege și azvirliți din mers de către «infirmul» și complicele lui. La cîteva kilometri distanță, la un punct dinainte fixat, sacii cu lire sterline sînt azvirliți «celor de jos», iar la prima stație bandiții se fac nevăzuți. «Trenul de aur», atacat de banda Reynolds—Biggs, a însemnat, în 1963, un moment culminant în istoria atacurilor banditești săvîrșite vreodată în Anglia.

ALERTĂ CONTINUĂ PE CINCI CONTINENTE

Este practic de necrezut ce forțe uriașe pot fi puse în mișcare în cadrul «operațiunii Mamut», desfășurată de Scotland Yard cu sprijinul activ al Interpolului și al polițiilor naționale din 15 țări de pe cinci continente. Nici un autor de romane polițiste nu a imaginat vreodată o asemenea desfășurare de forțe, pe o arie atît de cuprinzătoare și pe o durată atît de mare. Faptul că pentru această alertă continuă pe cinci continente, pentru acest război pe toate fronturile, declarat de Scotland Yard, trezoreria britanică a cheltuit, potrivit unor evaluări aproximative, o sumă aproape egală cu cea furată la Cheddington, demonstrează cît de mare și importantă este socotită la Londra miza acestei afaceri epocale.

În primele zile ale acestui an, telegramele de presă au anunțat că Scotland Yardul, urmînd să forțeze soluționarea acestui caz atît de sinuos și dificil, a declanșat o campanie de presă și televiziune pentru capturarea lui Ronald Biggs. Eric Flower este deja în căușe. Nu demult a fost capturat, la Sydney, și James Everett, unul din «colaboratorii» bandei. Dar misterul în jurul ascunzîșului actual al lui Biggs continuă să persiste. Urmărirea pas cu pas a soției acestuia în Anglia și în Australia s-a soldat pînă acum cu eșecuri. Acțiunea de «popu-

nia. Nici nu s-a adevărat știrea și alte presupuneri i-au luat locul. Unele surse prețind că Biggs ar fi rămas fără bani și încearcă să reîntre în posesia sumelor depozitate în țară. Altele pomenesc de o legătură amoroasă care l-ar fi ispitit să tenteze aventura unei reîntoarceri. Cea mai persistentă versiune este aceea a unei răfuielei în care Biggs l-ar avea ca adversar pe Eric Flower, prezumtiv denunțator al ascunzătoarei australiene a lui Biggs. Se afirmă că n-ar fi exclus ca Flower să fi încercat, împreună cu alți bandiți, să scape de Biggs și să intre în posesia banilor ascunși de acesta. În acest caz s-ar justifica ipoteza că Biggsie urmărește să-l lichideze pe Flower, la nevoie chiar și în celula în care se află deținut. Este greu de apreciat care dintre aceste ipoteze se află mai aproape de adevăr. Un lucru este însă cert: la aproape opt ani de la comiterea «jafului secolului», unul din gangsterii principali continuă să scape de colții Scotland Yardului.

Zeci de milioane de englezi se întîlnesc zilnic cu chipul său surizător pe panouri și afișe de diferite mărimi, în ziare și pe ecranele de televiziune. La radio, prin megafone mobile, în gări și aeroporturi, la intrări și ieșiri de metrou, în porturi și șantiere, la cinema sau pe stadioane sportive, aceeași obsesivă chemare: «**PRIVIȚI CU LUARE-AMINTE ACEST OM, REȚI-NETI CU ATENȚIE CHIPUL SĂU, GÎNDIȚI-VĂ, NU CUMVA L-ĂȚI VĂZUT UNDEVA, AZI, IERI, ALTĂ DATĂ? NU ESTE EXCLUS CA LA PROXIMUL WEEKEND EL SĂ SE AFLE ÎN SPAȚELE DV., ÎNTR-UN LOCAL PUBLIC.**»

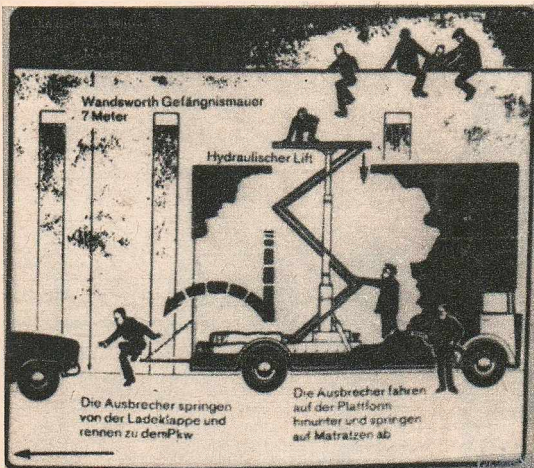
Recompensa pentru descoperirea banditului este la fel de neobișnuită, ca și întreaga operațiune de urmărire: 250 000 de lire sterline. Totuși fiecare zi ce trece în loc să aducă un element nou care să îngăduie depistarea ascunzătorilor fugarii și a stocului de bancnote furate, pare să adîncească breșa nebănușă de incertitudine. Spre dezolarea urmăritorilor, se impune tot mai insistențios ipoteza că Biggs nu este ultimul mare bandit și că, potrivit unor specialiști, este încă de anvergura celei de la Bridgeway. Presupunerea o echipă de cel puțin 25 de persoane, ceea ce ar avea ca efect imediat o reconsiderare a sentințelor date pînă în prezent împotriva gangsterilor arestați.

EXCES DE ZEL CU SURPRIZE

Uneori urmărirea capătă asemenea turnură încît se acordă orbește credit unor denunțuri ce se dovedesc apoi cu totul nefondate și orientează cercetările pe pistă greșită. Recent, o bancă din împrejurimile orașului Sydney a fost atacată de bandiți care au reușit să dispară cu suma de 400 000 lire sterline. Știrea a produs senzație, iar numeroase ziare australiene s-au grăbit să lanseze ipoteza că ar fi vorba de o lovitură organizată de gangsterul englez Ronald Biggs, deși, așa cum s-a dovedit ulterior, acesta n-a avut nimic comun cu jaful de la Sydney.

Nu o dată, soția lui Biggs a fost ea însăși obiectul unor acțiuni de urmărire vîndînd un exces de zel nerecomandabil din partea detectivilor englezi și australieni. Recent, la sediul poliției din Melbourne a parvenit un anunț telefonic anonim: «**Dacă vreți să-l capturați pe Biggs, aveți acum șansa cea mare; el se întîlnește în acest moment cu soția sa.**» Vocea necunoscută a indicat un restaurant central, după care a pus receptorul în furcă. N-au trecut nici 10 minute și locul era înconjurat de poliție. Detectivi înarmați și-au făcut apariția în sala de mese și au recunoscut-o de la distanță pe Charmaine Biggs, stînd la o

«ONLY IN THE SUN TODAY (numai în THE SUN, astăzi), EXCLUSIVE IN THE SKETCH». Concurența și rivalitatea în jurul memoriilor lui Reynolds Biggs, a cărui amprentă vrea să fie garanția autenticității documentului vîndut în variante.

Biggs (în stînga) și Wilson — bandiți turnați în... ceară pentru colecția de figuri celebre a doamnei Tussaud.

«Operațiunea MAMUT»

de ceară, în faimosul cabinet al doamnei Tussaud, acolo unde sînt imortalizați, în mărime naturală, numai cele mai reprezentative personalități ale timpului.

Urmînd, sau precedînd în multe cazuri modele de hold-up oferite de gangsterii americani, bandiții britanici au un palmares ce nu poate fi trecut cu vederea. Faptul că ei folosesc uneori metode mai rafinate și în general evită vărsările de sînge nu diminuează virulența activității lor. Acum, cînd vînzarea autorilor atacului asupra trenului postal continuă cu intensitate, mulți englezi au prilejul să-și reamintească de seria neagră a unor lovituri similare, e drept, mai modeste, săvîrșite în Anglia. O lovitură memorabilă în 1945, imediat după război. Alta în 1946, cînd trenul Londra—Manchester este atacat pentru capturarea unei casete cu inele de aur. În 1947, garnitura Reading—Shresbury este oprită în cîmp, printr-un semnal de alarmă. În cîteva minute, vagonul postal este devalizat; dispar 16 000 lire sterline. Statistica indică 15 asemenea lovituri, dintre care poate cea mai ingenioasă a fost aceea din 1959, cînd, cu cîteva clipe

larizare» a banditului, pentru a fi cît mai lesne recunoscut și denunțat, nu dă încă rezultatele scontate. Unde se ascunde? Sau: cine îl ascunde? Denunțurile telefonice înregistrate de unități polițienești din Anglia și din alte țări se dovedesc, în serie, neîntemeiate, derutante și uneori simple glume făcute de cei ce vor să facă haz de neputința Scotland Yardului, ale cărui virtuți polițiste au fost obiectul unor pagini elogioase în atîtea cărți despre afaceri criminale reale sau bazate pe ficțiune. Din cînd în cînd, dintr-o sursă oarecare, survine cîte o știre consemnînd apariția unui individ purtînd semnalmentele lui Biggsie. Cînd se descoperă urme în Spania, cînd ele reapar în Australia, în Thailanda, în Africa de Sud. Deseori, cîte un ziar de bulevard lansează bomba: «**Biggs se află ascuns în Scoția**» sau «**Ron a fost văzut la Paris**». Anul trecut a făcut vîlvă o știre lansată de multe ziare britanice și — culmea — confirmată de exponenți ai Scotland Yardului, că omul căutat s-a reîntors într-un port englez, călătorînd la bordul unui iaht oceanic achiziționat la Algeiras, în Spa-

masă în compania unui domn elegant, cu ochelari fumurii. Într-una din fotografiile aflate în dosarele poliției Biggs apărea și el cu asemenea ochelari. Cu o mîină în buzunar, înînd strîns un revolver, omul legii se apropie prudent și discret de masă și roagă politicos pe domnul cu ochelari să-l însoțească în foaier. Între timp o duzină de agenți apăruseră la mesele alăturate. Doamna Biggs, dîndu-și seama despre ce este vorba, n-a schițat nici un gest. Cîteva clipe mai tîrziu domnul a revenit la masă și a povestit că a fost «confundat» cu Ronald Biggs. Ca să-i liniștească pe polițiștii zeloși a trebuit să le arate legitimația de ofițer al poliției federale la Canberra...

După cum se vede, serialul atît de dramatic și palpitant al jafului secolului cunoaște cele mai neașteptate avataruri, oferînd pe alocuri secvențe care frizează grotescul. Cît despre odiseea lui Biggs, o incursiune mai adîncă în sfera unor mărturii scrise și nescrise ne vor înlesni să descriem, în numărul următor, alți parametri ai «jafului secolului» în contextul «operațiunii Mamut».

TOMA CARAGIU

(Urmare din pag. 23)

avea un haz nemaipomenit. Era invitată la toate petrecerile din sat: povestea ca nimeni altul, schimbându-și glasul pentru fiecare personaj, imitându-i pe fiecare. Maică-mea, Atena (îmi zice și acum «frate», «Tumul, frate», nu fiule), i-a moștenit umorul: eu sint cel mai slab actor din familie, te asigur. La aromâni există un adevărat cult al familiei, eu nu am ieșit niciodată din cuvîntul tatei. Care e, de altfel, un mare înțelept...

— Nici atunci cînd ați făcut actorie?

— Pentru tata am făcut Dreptul. Pentru suflatul meu — și pentru marele meu profesor și prieten Victor Ion Popa — m-am apucat de histrionie. M-a descoperit la un spectacol de amatori, voia să facă un teatru studențesc, și m-a îndemnat să intru la Conservator. Am avut noroc: a făcut parte și din comisia de admitere, mi-a fost apoi și profesor.

— Iată deci că tot la noroc ajungem cînd e să pășești — cu dreptul — într-o carieră artistică.

— Eu cred că norocului nu-i plac totuși cei ce stau cu miinile în sîn: și norocul cere să umbli după el, să-l fugărești, să-l ajungi, să lupți să-l păstrezi. Să știi că în viață nu mi-a venit nimic ușor, nimic de-a gata: în liceu dădeam zeci de meditații, ca student am fost angajat încă din anul III la Național. M-am încurcat însă cu armata — distrat cum sint, am uitat pur și simplu ordinul de recrutare pe un raft, așa că într-o zi am fost luat pe sus, tuns și încălțat în bocanci, am făcut un an jumate de cătănie și cînd m-am întors postul meu era ocupat. Așa mi-am încheiat cariera pe prima scenă a țării...

— Ca s-o continuați însă cu brio pe post de director de teatru de la bun început, la o aruncătură de băț de București, la Ploiești.

— Mai întîi mi-am făcut stagiul de... vară la Constanța: opt roluri importante — printre care Hlestakov și Rică Venturiano — într-un singur an. Cred că nici un tînăr absolut n-ar trebui să ocolească, pentru început cel puțin, provincia: numai acolo își poate face cu adevărat mina, numai acolo se poate înfrupta din plin din marile roluri.

— Dacă are noroc, cum spuneți... Tovarășe Caragiu, dacă ar fi să cred că sînteți într-adevăr un mare timid, cum se explică vocația dv. de conducător? Patrusprezece ani director de teatru la Ploiești, acum secretar de partid la «Bulandra», deputat, membru în diferite comisii și comitete, cum merg toate acestea cu o fire timidă? Cum ați putut lucra cu subalternii dacă timiditatea vă așeza noduri de emoție în gît?

— Timiditatea (ca și modestia!) șade uneori bine și unui conducător. Și noduri nu mi se puneau în gît chiar la fiecare ceas... Adevărul e că îmi place să construiesc, să ridic, să am inițiative, să string oamenii în jurul meu la treabă. Nu prea știu eu să fiu aspru, ce-i adevărat, dar cred că tot am făcut o trupă bună la Ploiești. L-am adus pe Valeriu Moiescu ca regizor permanent și sper că nu mă laud degeaba cînd spun că s-au făcut atunci la noi spectacole de antologie. Nu știu dacă ai văzut «D'ale carnavalului», «Poarta» lui Everac ori «Bertoldo la curte» sau «De Pretore Vincenzo»... Îmi amintesc că am deschis o dată stagiunea cu trei piese românești dintr-o dată: «Celebrul 702», «Siciliana» și «Nota zero la purtare», și am jucat aceste spectacole luni de zile cu casa închisă...

— Am o mică și nevinovată curiozitate, tovarășe Caragiu: un director de teatru, care e și actor, nu e ispitit să alcătuiască repertoriul țînind seama în primul rînd de dorințele personale ale domniei-sale?

— Oameni sîntem și cunoști fraza citată de toți oamenii culți cum că nimic din ce e omenesc nu vrem să ne fie străin... Dar un director cu adevărat bun nu ține seama chiar în primul rînd de el, ci doar în al treilea sau al patrulea. În primul rînd interesează trupa, faptele ei de artă, eficiența activității ei, atmosfera în care se lucrează. Și să știi că pentru un director realizarea unui echilibru, a unei stări de veritabilă emulație artistică — și nu de circoteală ori de «frățească» invidie — este o muncă de Sisif.

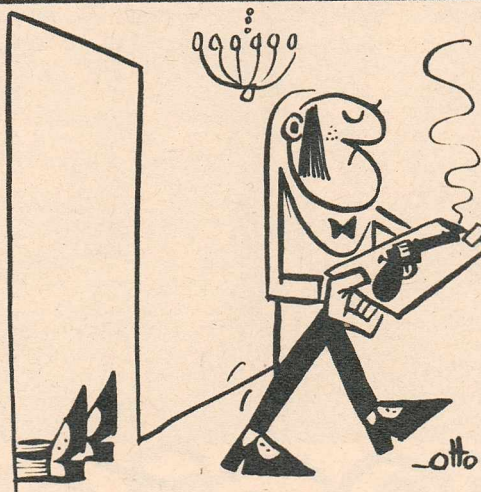
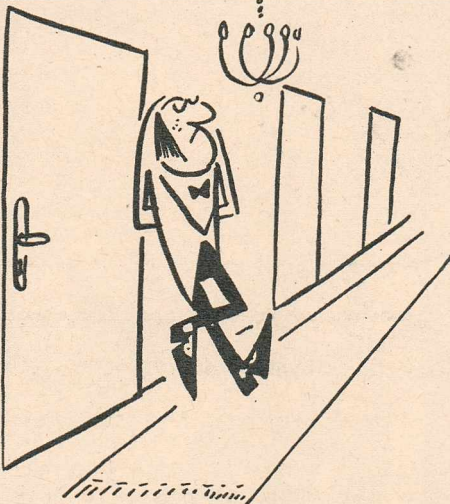
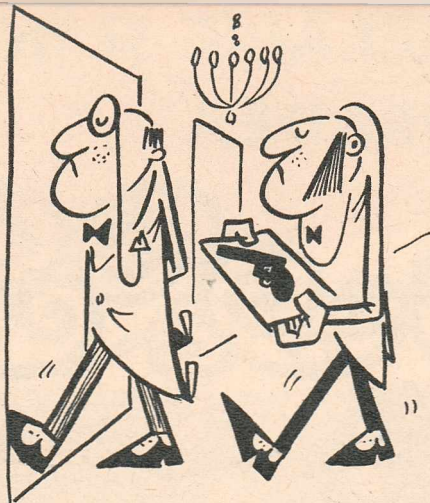
— Așa treabă de Sisif, cum e, nu regretați totuși vremea cînd erați «părintele» unei trupe? Gustul puterii nu trece așa ușor din cerul gurii...

— De loc. Mi-a fost totdeauna greu să decid asupra existenței unor oameni, să răspund pentru cariera lor — dacă greșesc totuși? mă întrebam într-una —, să trebuiască să sancționez, să merg mereu pe sîrmă în relațiile cu oamenii. Mă simt aici, la Teatrul «Bulandra», admirabil Lucrez cu Ciulei, cu Pintilie, cu Moiescu. Ce-și poate dori omul mai mult? Uite, am aici textul adaptării de către Pintilie a «Revizorului», îl repetăm acum, e pur și simplu formidabil. Eu joc rolul primarului. Pintilie îl vrea cu totul alt fel ca pînă acum, va fi nemaipomenit, însă îmi pare rău că nu-ți pot spune acum mai multe...

— Secret?

— Surpriză.

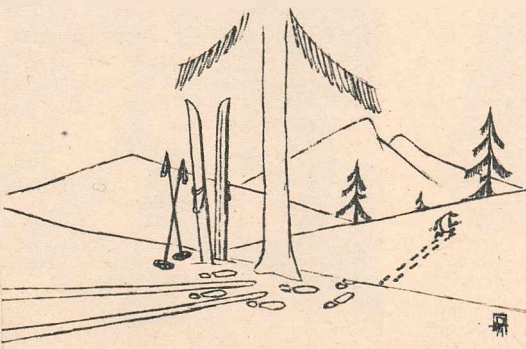
— Să rămînem deci la cuvîntul surpriză. E un cuvînt bun pentru un final de interviu.

UMOR

de OTTO

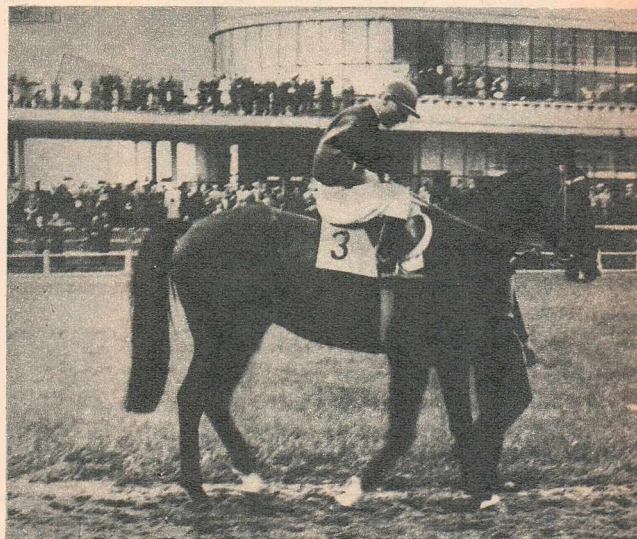
și DRAGOȘ

Jocheul Grigore Crișan, pe calul «Qadrat», după victoria din «Derbiul 1970» al Iugoslaviei.

SĂ-I SCOATEM DIN ANONIMAT!

Armăsarul «Super» — cîștigător al «Derbiului Poloniei» — are în șa pe jocheul român Vasile Huțuleag.

Presa, radioul și televiziunea oglindesc cu lux de amănunte performanțele obținute de ambasadorii sportului nostru în întrecerile desfășurate în afara granițelor țării.

Există însă și unii sportivi care, deși ne reprezintă cu succes peste hotare, în țară continuă să rămînă într-un desăvîrșit anonim. Este vorba de jocheii români care — pînă la construirea mult așteptatului hipodrom din București — activează în Cehoslovacia, Polonia, Iugoslavia etc.

Despre performanțele lor citim în presa țărilor respective numai cuvinte bune. Și este normal să fie așa cînd un jocheu ca Vasile Huțuleag cîștigă în Polonia curse extrem de disputate și de mare prestigiu, printre care două Derbiuri.

O performanță deosebită, subliniată de revista «Ilustrovană Politika» din Iugoslavia, a obținut și jocheul român Grigore Crișan — în sezonul 1970 — încălecînd pe hipodromul din Belgrad caii hergheliei de stat Koradordevo. Despre ce este vorba? În fiecare an, trei mari curse clasice sînt așteptate cu nerăbdare de iubitorii acestui sport: «Premiul de încercare», care este o repetiție generală a Derbiului, apoi, după două săptămîni, «Derbiul», cea mai importantă alergare pe toate hipodromele din lume, și, în toamnă, «Premiul St. Leger». Desigur că obținerea victoriei într-una din aceste întreceri este o bună carte de vizită pentru un jocheu.

Dar călărețul român s-a întrecut pe sine, reușind să treacă primul potoul în toate aceste trei curse clasice, încălecînd mereu același cal: armăsarul de trei ani «Qadrat»! De remarcat că au trebuit să treacă 17 ani pînă cînd — în Iugoslavia — Grigore Crișan să reușească să reediteze această triplă victorie.

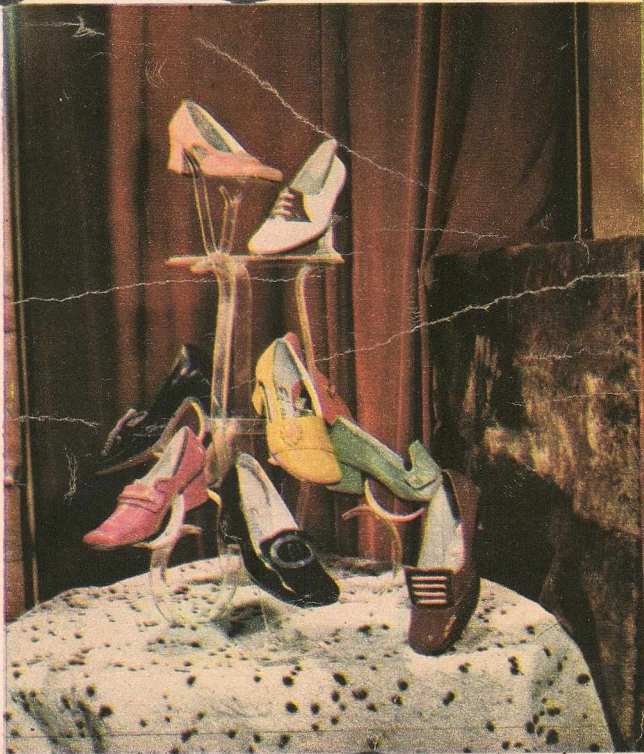
Transmițînd felicitările noastre acestor călăreți pentru comportarea lor, amintim observația lui Cristian Țopescu făcută într-o emisiune a televiziunii, și anume că Bucureștiul este singura capitală din Europa fără hipodrom. Oare pînă cînd?

Constantin DUMITRU

COMBINATUL DE PIELĂRIE ȘI ÎNCĂLTĂMINTE- ORADEA

FABRICA DE BLĂ- NURI «1 MAI» — ORADEA

Un bogat sortiment de haine și jachete din blănuri înnobilate și piei velurate, șepci și căciuli moderne, într-o gamă variată de culori, pentru bărbați, femei și copii.

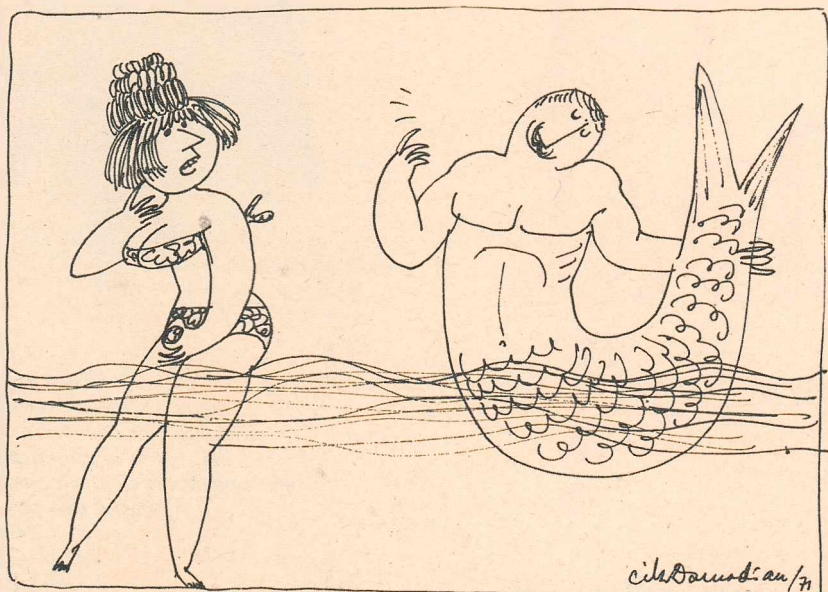

FABRICA DE ÎNCĂLTĂ- MINTE - CRI- ȘUL

Încălțăminte comodă, de bună calitate, cu fețe de piele și înlocuitori. Poșete de piele și material plastic, într-o bogată paletă de culori și de modele.

SIRENE ȘI „SIRENE“ cu și fără cuvinte...

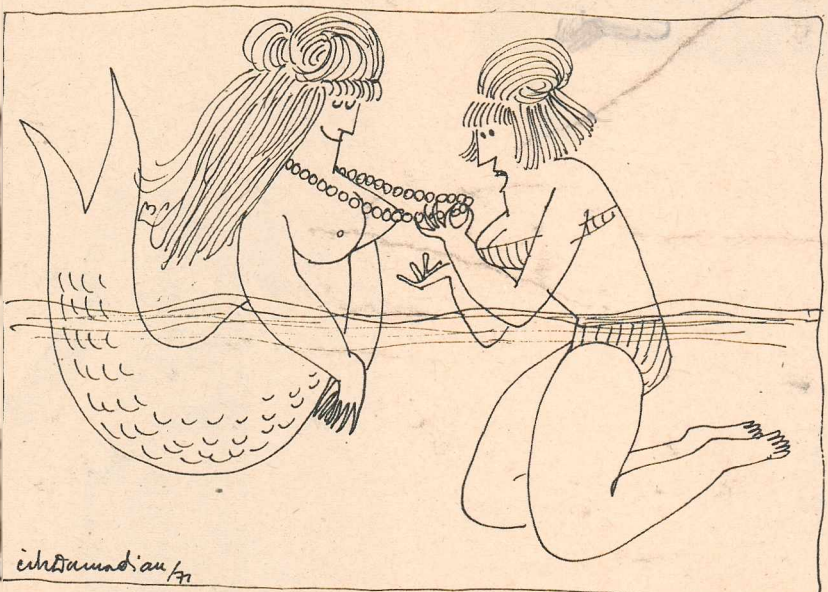
de **Cik DAMADIAN**

Cik Damadian an/71

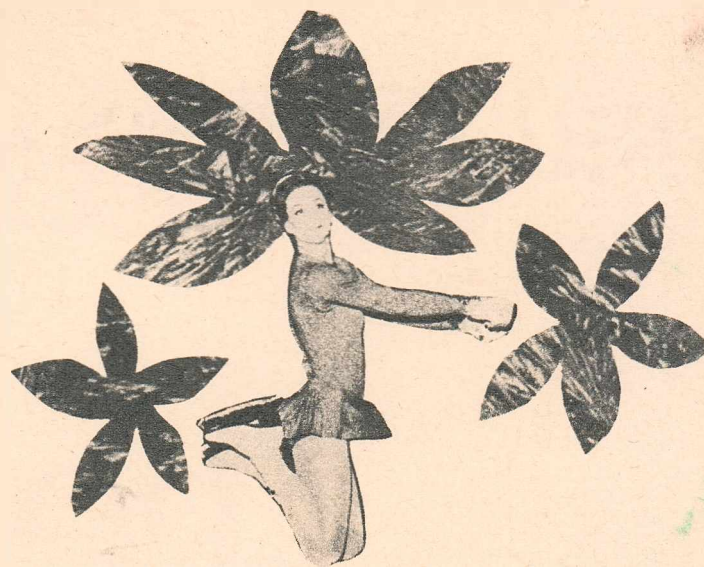

Cik Damadian an/71

Cik Damadian an/71

— De necrezut! Sint veritabile?!...

FLORI DE GHEAȚĂ

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
2					■					
3							■			
4			■						■	
5		■							■	
6	■		■		■			■		
7		■				■				
8	■				■					
9						■		■		
10					■					
11			■						■	

ORIZONTAL: 1) Rece (fem.). 2) Cadrul iernii lui Coșbuc — Infrigurat. 3) Friguri — Recea! 4) Moș... Morfeu — Visul unei nopți de iarnă. 5) În frig și în crivăț! — Nins (fig.). 6) Ține de cald — Apă rece (pl.). 7) Bir! — Maxi-palton — Poartă blană naturală. 8) Mantou alb, de sezon — O urare ceva mai solemnă. 9) Prins de friguri (fig.) — Simbol alb! 10) Trăiește toată viața printre ghețuri și zăpezi — Frate cu viscolul. 11) Apă din analiză! — Rece (fig.).

VERTICAL: 1) Gheață — A fi la un loc! 2) Cerbii ghețurilor eterne — Material

izolant termic... popular. 3) Circuite între cei doi poli — O zi de iarnă. 4) Jumătate gheață! — Înghețată. 5) Specialitate culinară hibernală (dim.). 6) Iarnă fără nea! — Înghețat... proverbial. 7) Semne de ger (sing.) — Rece la început... 8)...și răcoare pe la mijloc! — Vin iarna și pleacă iarna — Încălzește pământul, iarna și vara. 9) Varză... de iarnă — Ghețe! 10) Ceartă (pop.) — Merge... la «noroc». 11) A îngheța la picioare! — Rece (fig.)

Ioan CARAIMAN

Dezlegarea jocului «ÎN TOIUL IERNII» apărut în nr. trecut

ORIZONTAL: 1) TUDOR ARGHEZI. 2) RR — MINULESCU. 3) ANTARCTIDA — T. 4) NART — OISE — DA. 5) S — O — GREA — RE. 6) POIENAR — PISC. 7) OIER — TECI — CA. 8) R — NOUA — I — LAC. 9) TEISM — VINERI. 10) UNT — EMINESCU. 11) RD — ADITIONAL. 12) IERNARE — NETA.

moda noastră la treabă!

de Sanda DIMA
Fotografii de
C. HACA

Două din piesele
de rezistență ale colecției
prezentate de creatorii noștri
din industria de confecții:
maxi-mantouri cu jupele cloșate,
bustul mic, strimt,
gulerele ample.
O să le vedem
oare vreodată
și în magazine?

Și două
din visele noastre
de duminică:
rochiile de seară.
La voia dv.:
cu pantalon evazat
ori făr-de,
cu șal spaniolesc
ori făr-de,
dar obligatoriu
cu chip de madonă.

*Pantaloni bufant
de zăv,
cizmă scurtă, șnuruită,
cordon lat de piele:
cutezanță vestimentară
care nu e
— precum se vede —
monopolul
cochetei noastre
Margareta Pîslaru.*

*Iar cînd
ne hotărîm
să ne îmbrăcăm
mai modest,
așa, ca pentru
toată ziua,
să ne gîndim
și la acest
taior cumînțel,
în dungi,
cu fusta
confortabil despîcată,
care poate fi,
la nevoie,
alcătuit și din
ce mai găsim
prin dulapuri.*

*Șlagărul modei
de primăvară:
taiorul
cu jachetă scurtă,
prinsă în talie
cu cordon
(tip bluzon),
cu fusta depășind
cu o palmă genunchiul.
Roșu și negru —
o combinație
ce nu a ieșit
din modă
de la Stendhal
încoace...*

...Ei, și acum la treabă! Cîtă vreme s-a sărit scînteii polemice doar pe hîrtie (să s-o aprindă, ca ce obicei!), cîtă vreme ne-am indignat platonice în fața jurnalelor de modă și am protestat, noi între noi, mestecîndu-ne furile dată cu sandvișul din pauza de la rînz, cîtă vreme am mai găsit prin ulap o fustă antediluviană cu tiv ătător de speranțe midi ori am putut rpi poalele paltonului cu un lat de lană, a mai mers. Ce să faci, nu mai ne! În atelierile meșterilor se coace rimăvara. Războiul tivurilor s-a înbejât, armistițiul poartă numele midi, ar nu ne-a învățat oare pe noi istoria și e mai ușor să cîștigi o bătălie decît să consolidezi ca lumea o biată pace? Iacea aceasta tripartită (știam la început e maxi, a venit rezonabilul midi, m aflat recent și de împăciuitorul dixi) se ține, ca și obrazul curat, cu heltuială. Singure, fără ajutorul conecțiilor, nu putem face față, cinstit orbînd. Dar unde ne sînt creatorii, ameni buni, unde ne sînt midi-rochiile de gata și fustele fermecător de ilii care ne bat carîmbul cizmei, și unde ne sînt paltoanele antigel, care se-ar prinde bine iarna aceasta, cînd unge la Veneția și îngheață portocalii 'ortugaliei? Le-am așteptat prin magazine, cu sfînta încredere ce ne caracterizează, am tras cu ochiul prin rafuri, ne-am mai documentat prin «Mola» și «Modern», și — pină una alta — am aici am rămas. Așteptam cu febrilitate punctul de vedere al industriei noastre ușoare, așteptăm să-și spună cuvîntul faimoșii creatori de la CCTB of, inițialele! Citiți pe scurt, combinatele «București»), am așteptat nu chiar în an și-o vară, dar, oricum, o primăvară, o vară și-o toamnă, să le tot vedem colecția pină cînd, în sfîrșit, ei bine, da, am văzut-o. Și nu zece-cinciseci de aleși ai soartei, ci 3 000 o dată și 3 000 a doua seară, în Sala Palatului.

E drept că superba sală are o acustică și un ecran formidabil, dar parcă nu te predispune în egală măsură la recepționarea, pe cale vizuală, a tuturor bumbilor dubli, a șabacelor împletite rustic ori a șagalnicelor pasmanterii din mătase, și mă îndoiesc că toți cei 3 000 de spectatori au văzut cum se cuvine și altceva decît linia — în mare — ori, hai să zicem, culorile celor 300 de modele prezentate. Semnatară acestor rînduri l-ar supăra pe Dumnezeu și pe gazde dacă ar pretinde că nu i s-a oferit un strategic punct de observație, din care se vedeau bine și harul, și păcatele colecției, dar nu mă lasă inima să nu mă gîndesc la semenii mei de la balconul III, sectorul G, care au urmărit niște minuscule făpturi mișcîndu-se grațios într-un spectacol de sunet și lumină în care se demonstra orice, în afară de arta modei, care rămîne o artă a detaliilor. Bine intenționat, gestul acesta de a arăta — pedagogic — colecția în fața a cît mai mulți spectatori, își demonstra astfel splendida sa ineficiență, dacă nu ajungea chiar vătămător sie însuși, modelele apărînd adesea mult sub virtuțile lor reale, stîlcite de lumina slabă, pierdute în imensitatea sălii. Soluția? Poate o sală mai mică și prezentări mai multe. Făcute la timpul lor, adică — precum în toată lumea modei — de două ori pe an, vara și iarna, și prezentînd moda cu o anticipație de două sezoane.

Dar colecția aceasta a avut o calitate pe care să ne grăbim a i-o recunoaște: a fost o colecție cinstită. Tot — sau, mă rog, aproape tot — ce ni s-a arătat a fost propus la contractările cu comerțul. Tot — sau aproape tot — este realizabil industrial. Totul — sau a-

proape totul — a fost făcut din țesături pe care fabricile noastre le pot oferi confecționărilor în cantități suficiente. Drept care totul sau — ca să nu fim creduli chiar peste poate — destule din modelele prezentate au fost contractate de comerț. S-au mai tocniț ei la tivuri — cerînd cite un model și în versiunea midi, și în cea mai scurtuță — s-au mai certat între ei pentru nuanțe, pentru termene sau cantități, dar, oricum, speranțe ne putem îngădui să avem. Mai ales în sectorul mantourilor, al pardesiurilor și taioarelor, al compleurilor cu pantaloni: după părerea mea, aici e zona în care stăm cel mai bine, în care avem creatorii cei mai miruiți, în care punctul nostru de vedere e cel mai ferm. Hainele acelea cu talia bine strînsă în cordon, cu bustul mic, delicat, strîmt, și cu fustele evazate, aproape cloș (amintiți-vă de mantoul verde și de cel negru), paltoanele roșii, castanii ori în carouri, cu tivuri late de blană și gulere imense, trencurile maxi de ploaie, bine croite, din clasică țesătură în nuanța nisipului, costumele cu jachețele scurte, aproape cît niște bolerouri, și cu fuste lungi, îndrăzneț spintecate, vestele lungi, cu borduri din blană ori cu tot felul de suiteșuri montate rustic, toată această parte a colecției este bine gîndită, bine executată, bine lansată. Înaintînd însă spre zilele mai călduroase, colecția parcă se moleșește, ni s-a părut mai puțin sigură de ea, mai oscilantă, mai fadă: rochiile

de stofă au fost, multe din ele, sălcii și fără personalitate, compleurile — bătrînicioase, unele fuste — de-a dreptul lălii. Neîncrăzătoare în propriile ei șarmuri — ca de altfel moda întregii lumi în acest punct sensibil — colecția s-a arătat aici mai sărăcuță, mai neinspirată, mai «industrială» ca oriunde și, vai, nu ne-a convins de loc că vom arăta grozav îmbrăcînd aceste veșminte de vrăbii cenușii și plicticoase. Pentru la vară, soarta noastră s-a desenat în bumbacuri vapoase, cu minci lunguțe, fuste lărguțe, busturi șnuruite, vom fi deci romantice, eterice și cumplit de stînjinite de această modă ce ne vrea neapărat grațioase și feminine. Bine, vom fi feminine. Chiar dacă pentru aceasta vom muri de cald în tramvaie. Chiar dacă va trebui să ne apretăm rochiile la fiecare două zile. Și să le călcăm zilnic.

Să nu vorbim de rochiile de seară. Ele sînt visul nostru de duminică: splendid și inutil. E happy-end-ul unei iubiri pe care o știm imposibilă. Le privim, ne mințim ochii cu ele timp de un sfert de oră și le uităm. Cu seninătate. E soarta tuturor viselor minci-noase...

secretul isabellei

O vedeți în fotografie (poate ați și recunoscut-o, în ciuda ochelarilor imenși) pe faimoasa Isabelle Mir, multicampioană franceză de schi, revelație a coboririlor și slalomurilor actualului sezon competițional internațional. Ceea ce nu știți — și nici nu aveți de unde, de vreme ce ea însăși a aflat abia acum câteva zile — e că Isabelle Mir este posesoarea a 3 rinichi. «Mai bine 3 decât unul singur» — spunea nostalgic un amic cu musca pe căciulă.

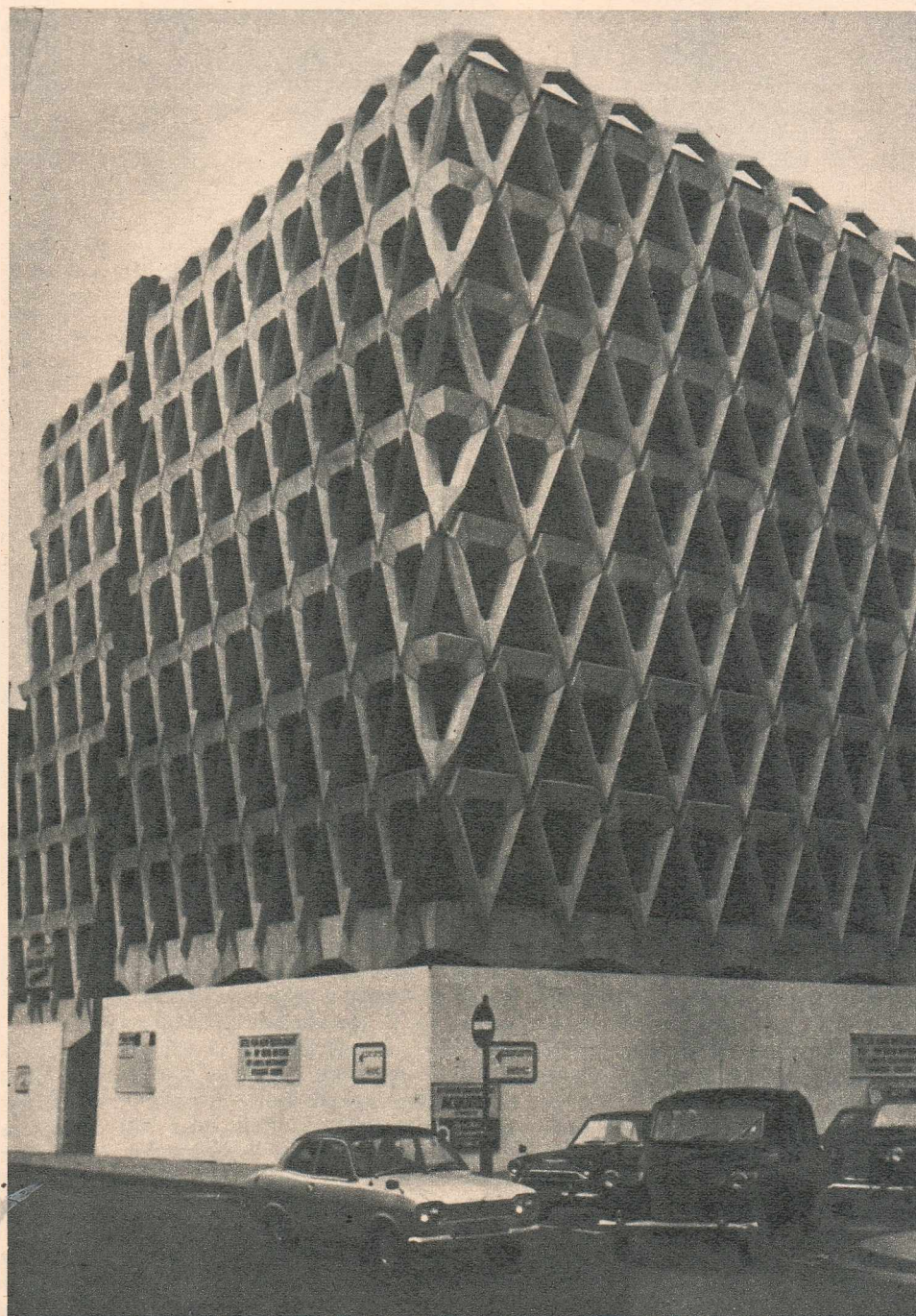
printre primii

În iarna anului 1910 s-au desfășurat la Sinaia concursurile de schi, săniuțe și bob — ediția a doua, începutul fiind făcut cu un an înainte. Așii timpului — pușini la număr — au fost admirați și aplaudați de «câteva sute de amatori, veniți din mai multe orașe; chiar și de la București și de la Brașov», cum ne spun ziarele timpului. Printre aceștia se afla și poetul Cincinat Pavelescu, pe care-l vedem (cel din mijloc, pe bob) încercând senzația amețitoare a coboririi unei pârții. La volanul strașnicului vehicul se află o femeie; o stea a noului sport — doamna Costinescu, deținătoarea premiului întâi al întrecerii dintre două boburi cu echipaje feminine, care se organizase în ziua aceea de 2 februarie 1910.

autostup

Nici mai mult nici mai puțin de 400 de autoturisme își vor afla pacea și liniștea parcajului în această originală construcție cu 8 nivele, denumită «Meccano», din Marylebone Lane de pe Oxford Street, Londra.

ÎNTELEPȚII PRINTRE NOI

definiții aproximative (I)

- **OPINIE** — Adevăruțul fiecăruia.
«Dictionarul Academiei umorului francez»
- **OMUL** — Singurul animal care roșește. Sau care ar trebui să roșească.
Mark Twain
- **GENTLEMAN** — Un om capabil de două lucruri: să descrie o femeie frumoasă fără să facă gesturi și să asculte totdeauna o anecdotă ca și cum ar auzi-o pentru prima dată...
Jerry Lewis
- **FALIMENT** — Se spune atunci când un bancher își bagă banii în buzunarele pantalonilor și îi pune pe creditori să-l caute în buzunarele hainei.
Edouard Herriot
- **CUCUIE** — La unii, singura dovadă de auto-depășire
J.K. Jérôme
- **MEMORIA** — O sită uimitoare, care reține numai lucrurile bune despre sine și cele rele despre alții.
Alfred Hitchcock
- **URA** — Nu este decât un semn de înfrângere a imaginației.
Graham Greene
- **ISTORIA** — Este un roman care a fost romanul este o istorie care ar fi putut fi.
E. și J. de Goncourt
- **ONOAREA** — Cea mai frumoasă poezie datoriei.
A. de Vigny
- **OGLINDA** — Un individ demn de consulta, fiind capabil să reflecteze.
Tristan Bernard

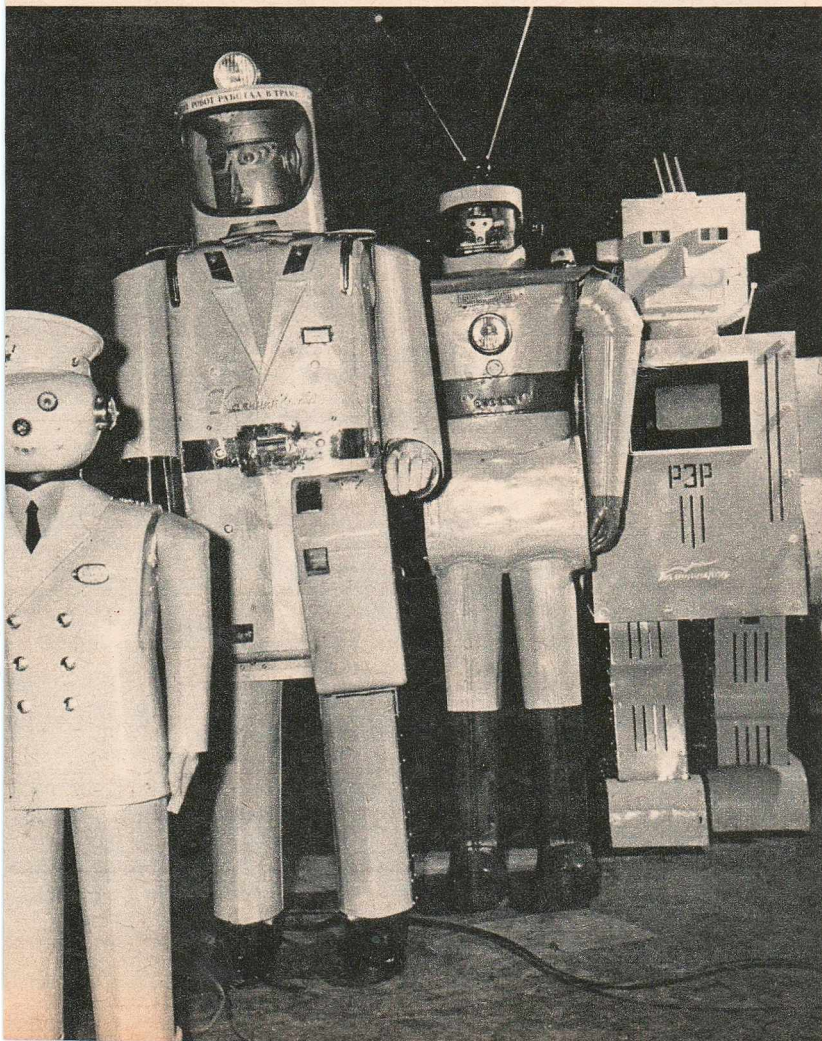

teleouătoarea

Clara, una din gămile fermierului britanic Peter Hume din Old Windsor, de altfel o foarte harnică ouătoare a adoptat recent o hotărâre cel puțin stranie, chiar dacă nu afectează în sens negativ misiunea ei economico-biologică. După părerea Clarei, la ora actuală nu există un loc mai propice pentru ouat decât carcasa televizorului în culori al familiei Hume. La ora fixată pentru această treabă cotidiană, Clara se suie pe televizor și, sub privirile deosebit de interesate ale stăpînului, ale celor trei copii ai săi și chiar ale mișei, își îndeplinește, conștiincios, demn și imperturbabil, datoriile ei întru perpetuarea speciei galinacee și creșterea stocului de ouă al fermei.

o familie fericită...

...de roboți a fost prezentată la Expoziția unională de realizări ale tineretului, deschisă de curînd la Moscova. Faceți cunoștință: fiul cel mic — cadet la marină; tatăl — controlor la căile ferate; fiul cel mare — tehnician supratransistorizat, și mamușca în minirochie — de profesie casnică. Ce știu să facă? Orice: vorbesc, socotesc, muncesc în specialitatea respectivă, uneori se mai și odihnesc. De, ca oamenii!

ex-campionul

Nimănu pe lumea asta nu i-a trecut prin cap să-i conteste lui Scout (în traducere «Cercetașul») titlul de campion mondial al porumbeilor poștași. Dar nici nu i-a trecut cuiva prin mînte că Scout va fi vîndut de stăpînul său, fie și pentru frumoasa sumă de 3 500 de lire (echivalent a cinci autoturisme Ford Cortina). Așadar, Scout nu va mai participa la competiții, nu va mai înregistra noi recorduri de distanță, nu se va mai împodobi cu alte trofee. Pe campion l-a cumpărat un crescător de porumbei în speranța că din progenitura lui Scout se vor ridica noi campioni.

DIRECȚIA GENERALĂ
ADAS
STR. SMÎRDAN 5
BUCUREȘTI

18

rubrică
redactată de
Aurel CRIȘAN

POSTA
ADAS
ADAS

Comunicînd faptul că poștașul va trimite tuturor solicitanților calendare de perete și calendare-fluturași, editate de ADAS, numărul scrisorilor sosite pe adresa redacției revistei «Flacăra» (Piața Scînteii 1) și a Direcției generale ADAS (str. Smîrdan nr. 5) a crescut considerabil. Îmi sînt adresate totodată întrebări despre unele forme de asigurări practicate în prezent, diferite amănunte. Calendarele au fost expediate operativ. La fel se va întîmpla și în viitor. Mai greu este să răspund cu promptitudine tuturor cititorilor. Iată de ce unii vor primi informațiile solicitate prin scrisori. Mă refer și la cei care telefonează la 15 42 64, folosind acest mijloc mai comod de comunicare.

ION GROZEA, Giurgiu. Rîndurile scrise de dv. ne-au impresionat în mod deosebit. Accidentul suferit este într-adevăr un eveniment cu urmări neplăcute, dureroase pentru dv. și familie. Din păcate scrisoarea dv. nu conține elementele necesare pentru a vă putea da un răspuns concludent. Dacă ați încheiat o *Asigurare mixtă de viață* sau o *Asigurare de accidente*, puteți primi de la ADAS o sumă echivalentă cu cea rezultată din înmulțirea sumei asigurate cu coeficientul de invaliditate permanentă stabilit de comisia de specialitate. Pentru a primi suma asigurată sau o parte a acesteia, plata primelor trebuie făcută pînă la zi. Vă rog să vă adresați cu toată încrederea PUNCTULUI OPERATIV DE LUCRU ADAS din Giurgiu. Sînt sigur că va analiza situația dv. cu toată atenția.

ION DESPAN, Izvoarele-Prahova. «*Ex malis eligere minima*» a îndemnat Cicero pe contemporani și posteritatea. Aceasta înseamnă că este o datorie morală să alegem dintre rele pe cel mai mic, pe cel mai neînsemnat. Iată de ce mă bucură scrisoarea dv. și cele ce îmi comunicați. La întrebările adresate, răspunsurile sînt următoarele: 1) *Asigurarea complexă a gospodăriilor cetățenilor* se poate încheia și de cei ce nu sînt membri ai cooperativelor agricole de producție. 2) *Incendiul* este un risc asigurat de ADAS. 3) *Încheiați o asigurare mixtă de viață.*

DUMITRU POPA, Iași. Doriți să știți unele amănunte despre *Asigurarea mixtă de viață cu pensie pentru urmași*. Aceasta se încheie pentru sume de cel puțin 12 000 de lei, cu persoane în vîrstă de la 16 la 50 de ani, durata contractului de asigurare putînd fi de 10, 12, 15 sau 20 de ani. Primele se pot plăti în 8, 10, 12, 15 sau 17 ani, conform dorinței asiguratului. Particular la această asigurare este faptul că în caz de deces al asiguratului, ADAS plătește jumătate din suma asigurată, în momentul respectiv, o pensie anuală de 10 la sută din suma asigurată înscrisă în poliță, începînd după un an de la decesul asiguratului și pînă la termenul de expirare a asigurării, și a doua jumătate a sumei asigurate, la termenul de expirare a asigurării, o dată cu plata pensiei pentru ultimul an sau pentru fracțiunea de an rămasă.

Pentru alte amănunte vă puteți adresa la orice lucrător ADAS, sau chiar telefonic la Direcția județeană ADAS-Iași.

I. CIOARĂ

ÎN CURSA
PENTRU INVESTITURĂ

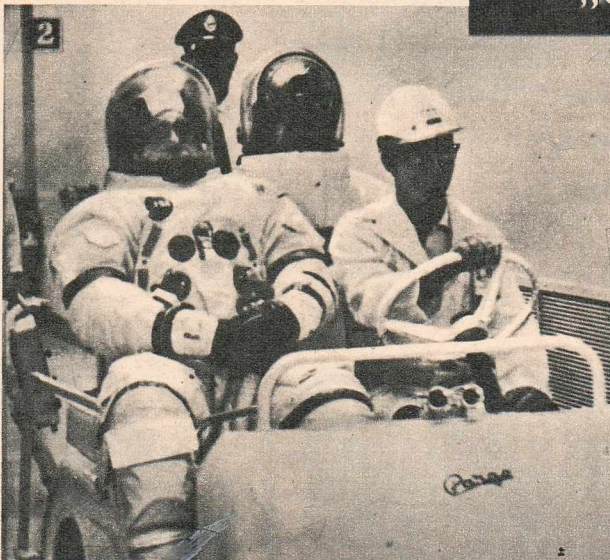
Inaugurarea noii legislaturi a Congresului S.U.A. a fost oarecum estompată de debutul, cu mult înainte de data tradițională, al competiției în vederea scrutinului prezidențial din noiembrie '72. Așadar, campania electorală a intrat pe făgașul realității. În timp ce senatorul George McGovern își anunța hotărîrea de a obține investitura, un alt reprezentant al partidului democrat, senatorul Edmund Muskie, fără a-și oficializa intenția, acționa ca un virtual candidat, întreprinzînd, însoțit de experți și ziariști, un turneu într-o serie de țări din Orientul Apropiat și Europa, pentru a aborda cu personalități politice oficiale probleme ale actualității internaționale. Deși ambii sînt apreciați ca făcînd parte din aripa liberală a partidului, observatorii politici, ca și pronosticurile institutelor specializate în «polls» (sondaje de opinie), converg către aceeași concluzie: «Muskie este candidatul democrat cel mai bine plasat pentru 1972». În ce-l privește pe Edward Kennedy, intrarea sa în cursa pentru investitură pare în momentul de față mai puțin posibilă, mai ales din cauza votului-surpriză din ajunul deschiderii Congresului, cînd a fost înlocuit din funcția de adjunct al liderului majorității democratice din Senat.

Chiar dacă, aproape concomitent cu McGovern, și-a anunțat oficial intenția de a candida pentru postul de președinte și ultrasasistul guvernator al statului Alabama, George Wallace, republicanii nu dînspre această parte vîd profilîndu-se un pericol virtual. Observatorii remarcă, de altfel, că în rîndurile lui «Grand Old Party» nu domnește cea mai perfectă armonie — semnificativă fiind în acest sens «punerea în gardă» a președintelui de către aripa liberală a partidului, în sensul că, dacă nu va renunța să sprijine elementele conservatoare, riscă să vadă «mulți republicani moderați, care constituie cheia majorității sale electorale, desolidarizîndu-se de el». Pe de altă parte, în 1972 vor interveni cele 11,5 milioane de noi alegători, proveniți dintre tineri între 18 și 21 de ani. Ceea ce explică recentele apeluri adresate tineretului de președinte în cuvîntările rostite în fața studenților și profesorilor de la Universitatea din Lincoln (Nebraska). Dincolo însă de schimbarea de atitudine față de tineret se desprinde și o altă tactică — aceea de captare a bunăvoinței partidului democrat. Recenta numire în Administrația Nixon, în funcția de ministru de finanțe, a lui John Connally, fost guvernator al statului Texas, este elocventă. Ca și refuzul președintelui Nixon de a exclude posibilitatea alegerii unui democrat drept colistier în 1972 (!). În tactica politică a șefului executivului american se înscrie, de altfel, și prezentarea — în ciuda problemelor acute pe care le ridică intervenția din Indochina și agravarea situației economice interne — a unui tablou optimist asupra situației interne și internaționale.

Pînă la convențiile celor două partide mai sînt încă circa 18 luni, iar pînă la alegeri și mai mult. Deocamdată e greu de spus dacă maliția celui croniciar italian care punînd titlul «Nixon se gîndește la viitor» comentariului privind hotărîrea actualului locatar al Casei Albe de a spori pensiile ex-președinților a fost de rău augur. Cert este însă că observatorii scenei politice americane se arată mai preocupați în momentul de față în a urmări nu atît raportul de forțe dintre republicani și democrați, cît ce forțe politice vor predomina, indiferent de partid — liberale sau conservatoare.

„apollo 14” — count down

Count Down, numărătoarea inversă, a început. Echipajul lui «Apollo 14» a intrat în faza marilor emoții ale startului în misiunea selenară ce urmează să înceapă miine.

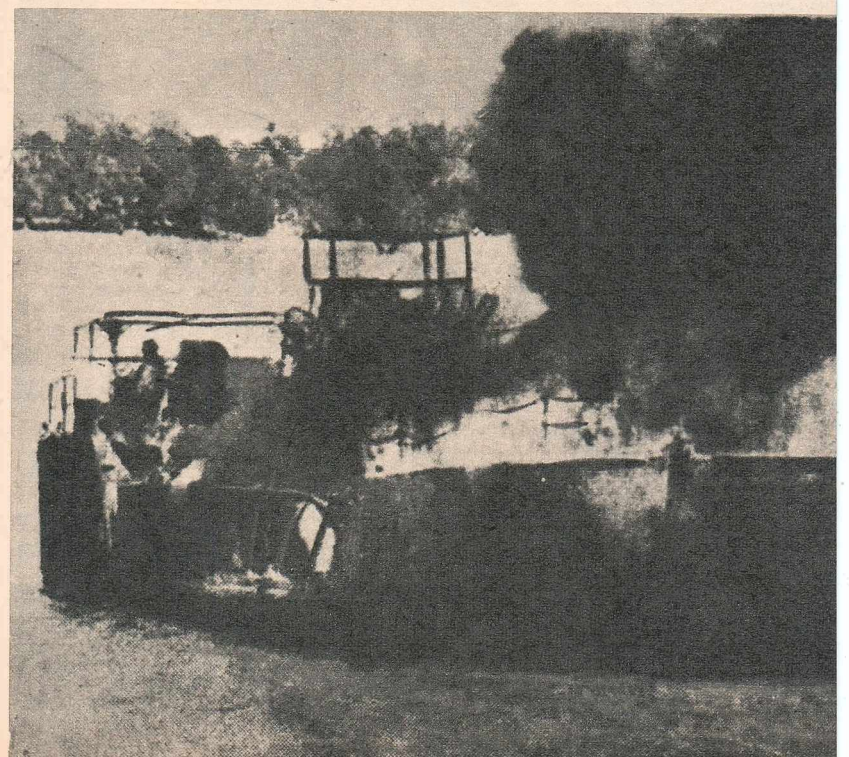
La 9 ianuarie, cei trei cosmonauți americani Alan Shepard, Stuart Rosa și Edgar Mitchell au putut fi văzuți pentru ultima oară în public. După conferința de presă, devenită tradițională, ei au fost supuși «purgatoriului» carantinei, sub controlul medical desfășurat pe minute și secunde. Între timp, specialiștii NASA au comunicat că defecțiunile semnalate la rezervoarele de combustibil ale rachetei «Saturn», care au determinat modificări în programul lansării simulate, au fost remediate și că s-a executat un examen minuțios al întregului complex spațial.

În fotografia 1 (de la stînga la dreapta): Edgar Mitchell, Alan Shepard și Stuart Rosa; fotografia 2 cu ajutorul unui vehicul electric special construit Alan Shepard și Edgar Mitchell sînt transportați spre cabina navei spațiale «Apollo 14».

o torță
plutitoare
pe mekong

Forțele de rezistență populară din Cambodgia și-au intensificat în ultimele săptămîni operațiunile în zone situate în proximitatea orașului Pnom Penh. Încercarea trupelor generalului Lon Nol de a organiza o linie de aprovizionare cu arme și alimente cu ajutorul unor ambarcațiuni militare pe fluviul Mekong este zădărnicită prin atacuri-surpriză.

În imagine: un vas petrolier care transporta combustibil pentru comandamentul din Pnom Penh a fost atacat și incendiat de patrioții cambodgieni.

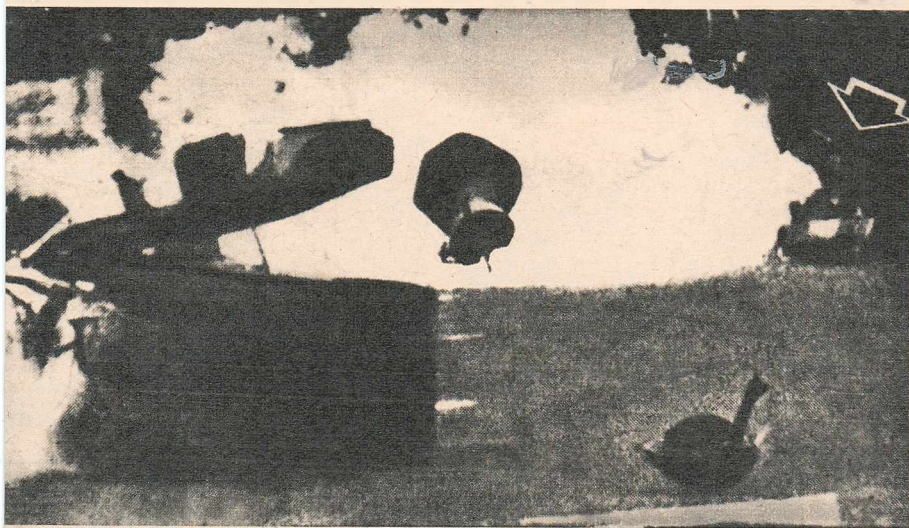
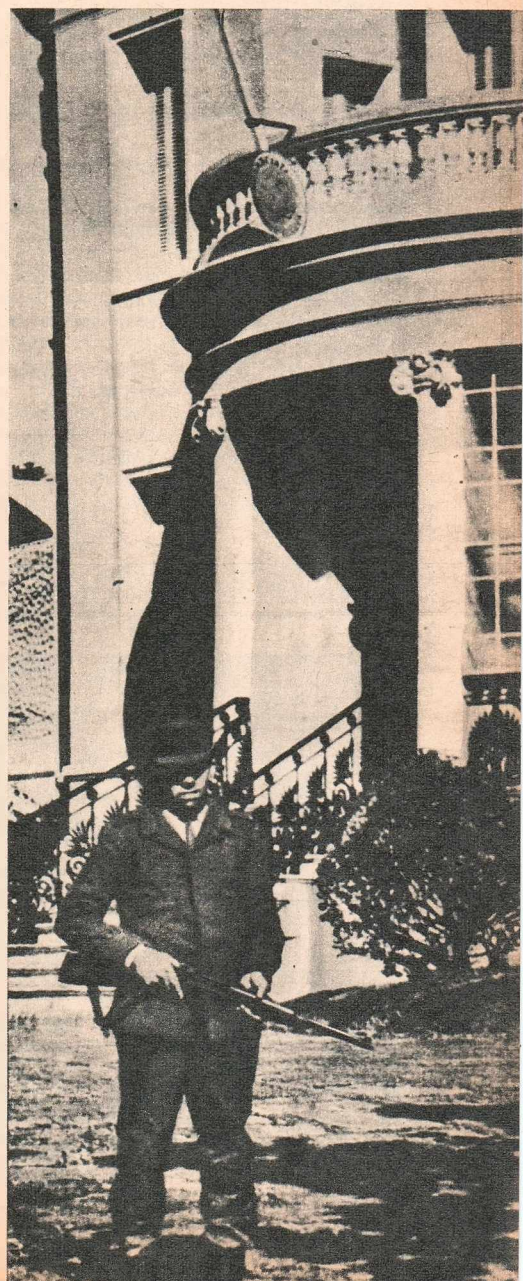

Stockholm—clădirea nouă a parlamentului

Modernizarea structurii parlamentului în Suedia, prin înlocuirea sistemului bicameral cu o Adunare Națională unică, a fost întregită recent și de înălțarea unui nou edificiu, unde își desfășoară lucrările, începând de la 12 ianuarie c.c., cei 350 deputați. După cum se știe, cel mai mare număr de mandate îl deține partidul social-democrat, care vernează însă fără majoritate absolută.

„seria neagră“ a răpirilor

În ciuda măsurilor severe de pază și de urmărire luate în diverse țări din Europa Occidentală, S.U.A. și America Latină, seria neagră a răpirilor continuă. Până în prezent numărul acțiunilor de răpire și sechestrare se ridică la 23, această cifră cuprinzând doar numele personalităților mai importante care au devenit ostateci ai răpitorilor pentru un timp mai scurt sau mai îndelungat. Cea mai recentă victimă a organizației «Tupamaros», care acționează în Uruguay, este ambasadorul Marii Britanii la Montevideo, Geoffrey Jackson, răpit pe una din străzile capitalei uruguayene. În timp ce tratativele pentru obținerea eliberării diplomatului sint în curs, în Uruguay au fost suspendate pe timp de 40 de zile drepturile constituționale, poliția a primit împuterniciri speciale iar în sinul guvernului s-au operat remanieri. În fotografia: scenă de stradă la Montevideo — un trecător considerat suspect este supus unei percheziții corporale (dreapta sus); ambasadele din Montevideo sub pază armată (dreapta jos).

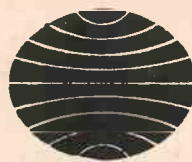
◀ Momentul accidentului.
Ignazio Giunti ▶

„rugul tragic de la buenos aires“

Sub acest titlu, ziarul «Paese Sera» descrie împrejurările în care și-a găsit moartea cunoscutul automobilist italian Ignazio Giunti în cursa pentru «Marele premiu» din Argentina, pe distanța de 1 000 kilometri. Întreaga presă italiană consideră că ciocnirea, care s-a soldat cu incendierea automobilului «Ferrari» pe bordul cărui se afla Giunti, se datorește faptului că francezul Jean-Pierre Beltoise, rămas la un moment dat fără benzină, și-a împins mașina spre marginea pistei, tăind calea bolidului italian.

O anchetă de mari proporții a fost deschisă simultan la Buenos Aires, la Roma și la Paris pentru a se stabili atât vinovăția piloților cât și cea a organizatorilor competiției.

ISTANBUL

GEDIZ LA ORA RECONSTRUCȚIEI

Marele cutremur care a avut loc în primăvara anului 1970 a distrus micul oraș Gediz din regiunea Mării Egee. Bilanțul cutremurului: 8 000 case dărâmate, 2 500 morți, 3 000 răniți. Și iată că, după 10 luni de la dezastru, în partea de sud-est a munților Murat, la o depărtare de 7 km de vechiul Gediz, a fost inaugurat, într-un cadru festiv, noul Gediz. Construit pe o mică înălțime, noul Gediz are 1 872 case de trei tipuri diferite. Dintre acestea, 400 sînt blocuri cu cîte 3 etaje și 6 apartamente, restul — case individuale cu sau fără grădini, ocupînd o suprafață de circa 300 mp fiecare. Pentru a se asigura locuitorilor noii așezări condiții de viață normale, s-au mai construit o piață, o hală, trei hoteluri, trei geamii, trei școli elementare, o școală medie, două cinematografe, o baie publică, un spital, și au fost instalate un număr de fântini arteziene. Cheltuielile efectuate pentru construirea noului Gediz se cifrează la aproximativ 800 milioane lire.

salvarea vine din văzduh

▶ Iarna cu totul neobișnuită ce s-a abătut și asupra sudului Franței continuă să provoace, în numeroase localități izolate de barajele zăpezii, mari dificultăți în aprovizionarea populației cu alimente și medicamente. În imagine, o scenă redînd operațiunile de ajutorare prin intermediul elicopterelor în apropiere de Montélimar.

Zone întinse din Pakistanul devastat de ciclone nu sînt accesibile decît elicopterelor. Ajutorul — care nu poate veni pentru supraviețuirii amenințați de foamete și epidemii decît pe calea aerului — este așteptat și primit ca o adevărată pronie cerească. Această fotografie o demonstrează din plin.

ROMA

CAZUL „NEVESTEI VÎNDUTE“

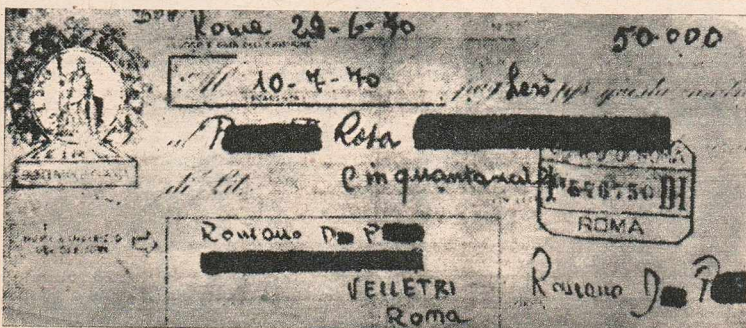
Correspondență specială de la Michele RUBINI

La Roma face vîlvă o întîmplare tulburătoare: o nevăastă a fost vîndută pentru cincizeci de mii de lire. Cu contract. Ciudatul document nu a avut efectul scontat: «cumpărătorul», care a semnat în acest sens și o poliță, nu a mai onorat-o, argumentînd că, între timp, femeia se îndrăgostise de el și, în această situație, nu se mai simte dator să-și achite datoria. Protagonisții neobișnuitei vinzări-cumpărări sînt Luigi Giacinti, de 50 de ani, soția lui, Rosa Pizzuti, 45 de ani, și prietenul lor, Romano Da Prato, 44 ani.

Soția lui Luigi Giacinti a prezentat împreună cu prietenul ei un denunț în care explică detaliile și condițiile neobișnuitului contract. Luigi Giacinti respinge acuzațiile ce i se aduc, afirmînd că ar fi semnat contractul sub presiunea amenințării lui Da Prato. El a cerut separarea legală de soția sa. Toată istoria s-a desfășurat sub ochii celor doi copii ai familiei, Giuseppe, 10 ani, și Marco, 8 ani.

Ocupîndu-se de cazul «nevastei vîndute», numeroși ziarisți au arătat că asemenea întîmplări sînt caracteristice așa-zisei «lumi bune», constituind o raritate printre oamenii de condiție modestă, asemeni soților Giacinti. Prin analogie cu un scandal celebru izbucnit în înalta societate italiană, presa a denumit întîmplările tragico-burlești ale soților Giacinti «un caz Casati al periferiei romane».

Eroii scandalului: Luigi Giacinti, Rosa Pizzuti și Romano Da Prato, și facsimilul neobișnuitului contract de vînzare-cumpărare, căruia, pentru a deveni document legal, nu îi mai lipsea decît ștampila tribunalului...

«bombele explodează în casa domnului ministru

Valul acțiunilor de protest împotriva legii anti-sindicale «Industrial Relations Bill», care urmărește în mod practic să interzică grevele în Marea Britanie, a culminat zilele trecute cu o încercare de a arunca în aer locuința ministrului folosirii forței de muncă și al productivității, Robert Carr, considerat autorul principal al acestei legi, pe care guvernul conservator intenționează să o treacă prin parlament. Cele două bombe explodate au pricinuit grave stricăciuni, fără a face însă victime omenești. În imagine: locuința domnului Robert Carr, după explozie și după sosirea poliției.

cronica de trei secunde

„REVISTA PRESEI”

«Consternare în Statele Unite». «Decesul a fost anunțat imediat la radio și la televiziune». «Majoritatea ziarelor americane îi consacră lungi articole». «New York Times» îi consacră trei coloane». «La Londra, «Times» îi consacră o întreagă pagină, concluzionând că influența ei a fost incalculabilă».

În Franța — declarații:
«Ea a fost mai presus de omagii, în afara criticilor... O admiram pentru că era simplitatea însăși, a murit în plină glorie, cu câteva zile înaintea unui nou triumf — colecția ei de primăvară. Cred că asta e extraordinar. Dar influența va stăruî. Spiritul ei va rămîne prezent, peste tot»...

«Îmi plăcea ce făcea fiindcă corespundea temperamentului meu. Era eleganța și simplitatea, adică esențialul. Avea un rafinament extraordinar și niciodată nu a fost excentrică, în scopuri publicitare. Am fost oare influențat de dînsa? S-ar putea»...

«Stilul ei se va perpetua. Dar, din păcate, nimeni nu va crea ca dînsa, căci a fost unică»...
«Era o femeie extraordinară și minunată. Moartea ei constituie o pierdere ireparabilă»...
«A murit regina noastră»... «împărăteasa noastră și-a dat ultima suflare»...

«Era, mai ales, o inteligență. Se exprima cu o rară acuitate. În creația ei găsim tocmai această calitate... Stilul ei era viața»...

«Stilul ei e imuabil, îl vom continua, pentru noi acest adevăr e în afara discuției și nu constituie o problemă crucială».

«Nu pot spune nimic. Într-o asemenea împrejurare, e mai bine să taci»...

Nu știu ce s-a scris la moartea lui George Sand, a Cleopatrei sau a Ecaterinei a doua. Nu știu cum se va comenta decesul Simonei de Beauvoir sau al Gretei Garbo; nu știu cum au arătat zările la vremea săvîrșirii din viață a Mariei Curie sau Virginiei Woolf. Dar făcînd această «revistă a presei» la moartea celebrei croitorese Coco Chanel, constatînd cu cită ușurință și firesc tragismul evenimentului a adus sub tipar și în glasuri competente vocabularul propriu operei de artă — de la «stil și inteligență» pînă la «temperament și influență» — nu pot spune decît că secolul nostru conține în incontestabilă sa superioritate zone de mister medievale și exaltări idolatre rupte, dacă nu din rai, atunci din comuna primitivă...

«FAPTUL DIVERS»

...Dar în comuna primitivă nu apăreau ziare. «Revista presei» era imposibilă. Faptul divers exista, dar nu se știa de el, omul era vînător și pleca la vînătoare să împuște căprioare. Ca atare, nu-i de mirare că la 11 ianuarie 1971 se semnala la «fapte diverse» că doi oameni din țara numită Franța s-au dus să omoare sălbăticiuni și unul dintre ei, pînă să dea de urma vînătorului, a început să facă zgomot, să fluiere, să cînte, ceea ce l-a enervat cumplit pe bipedul de lîngă el. «Nu mai fă zgomot, că sperii vînatul!» — a atras atenția drastic și logic cel enervat. Omul n-a dat urmare sfatului civilizat și s-a trezit cu două șarje de alic în cap. Omul a murit pe loc. Singura diferență față de comuna primitivă constă în aceea că, despre acest fapt divers, în 1971 se scrie la gazetă. Altfel, e indiscutabil că omul s-a născut, din adîncul timpului, vînător și vînător a rămas, iubind bipedul cît patrupedul.

Radu COSAȘU

agenda

PIERRE ELLIOTT TRUDEAU, premierul Canadei, se află la capătul unui lung turneu într-o serie de țări asiatice. Etapele călătoriei au inclus Pakistanul, India, conferința țărilor membre ale Commonwealth-ului de la Singapore, Indonezia, Ceylonul și Irakul. În diversele sale luări de cuvînt, primul ministru al Canadei a exprimat îngrijorarea țării sale în legătură cu construirea, de către Anglia și S.U.A., a unor baze militare în Oceanul Indian.

Condamnat la moarte de tribunalul militar din Yaoundé, împreună cu alți cinci acuzați de complot împotriva guvernului, episcopul ALBERT NDONGMO a fost grațiat de șeful statului camerunez, președintele Ahmadou Ahidjo. Comutarea sentinței inițiale în închisoare pe viață se datorește în bună parte presiunilor opiniei publice exercitate în primul rînd de țărilor catolice, precum și aperturii de clemență ale Vaticanului.

Sentința de expulzare pronunțată împotriva lui RUDI DUTSCHKE de tribunalul bri-

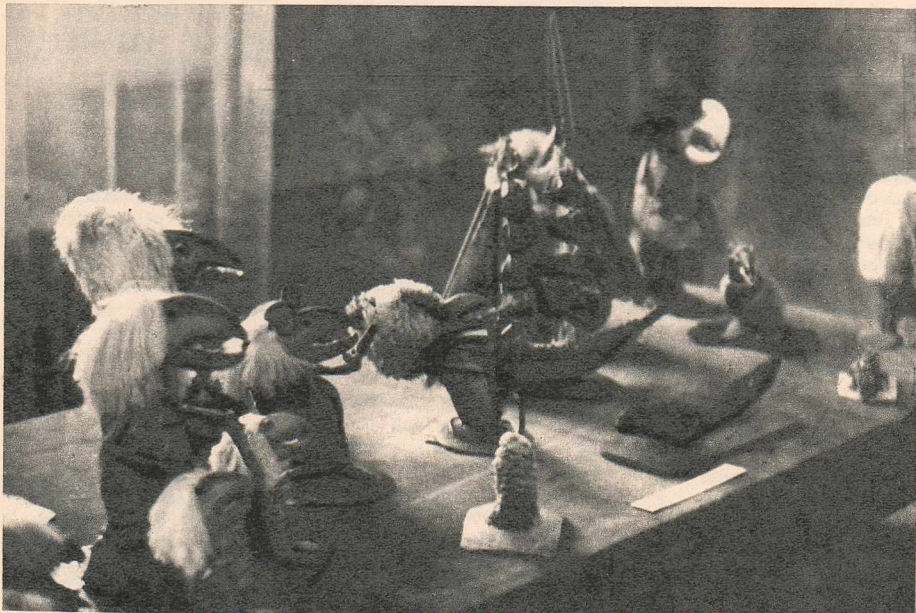
tanic al imigrărilor — sub motiv ca prezența sa permanentă în Anglia ar constitui un pericol pentru securitatea statului — a stîrmit un puternic val de proteste, concretizat în atacuri la adresa ministrului de interne Maudling, o amplă și violentă campanie în presă, la radio și televiziune, demonstrații ale studenților din toată Anglia. Rudi Dutschke, protagonist al mișcării contestatare studențești din 1968 din R.F. a Germaniei și victimă în acea perioadă a unui atentat care i-a pus în pericol viața, își pregătea la Cambridge teza de doctorat.

Secretarul general al ONU, U THANT, a afirmat că nu are intenția de a accepta un nou mandat pe cinci ani după expirarea, la 31 decembrie 1971, a actualului termen pentru care a fost ales. U Thant își mai manifestase intenția de a părăsi funcția pe care o deține în cadrul Organizației Națiunilor Unite cu prilejul realegerii sale, în 1966.

JULIETTE GRECÓ a fost și ea victima unei răpiri. La sfîrșitul unui recital în orașul belgian Huy, celebra șansonetistă franceză a fost sechestrată de un grup de studenți ai Institutului tehnic agrar din localitate — care voiau pe această cale să atragă atenția autorităților asupra necesității restructurării învățămîntului superior agricol. Juliette Grecó nu s-a împotrivit răpitorilor. Eliberată după zece ore, ea le-a urat — după cum se afirmă în comunicatul dat de studenți — ca gestul acesta să le fie de folos.

serviți languste?

Figurinele, unele cu înfățișarea grotescă, pe care le vedeți în fotografie, nu-s realizate nici din lemn, nici din metal și nici măcar din plastic, ci dintr-un material cu totul inedit: cruste de homar, de crab sau de langustă. Cine-i meșterul? Un marinar român, pe nume Costache Mihai, de pe traulerul «Marea Neagră» — navă care pescuiește în largul Atlanticului. O colecție de asemenea figurine a fost oferită de marinar Muzeului marinei din Constanța.

fac viața mai roză?

Ochelarii de soare s-au integrat de mult și total în moda feminină, urmînd linia ei sinuoasă și capricioasă. Poate n-ați aflat încă de existența, de pildă,

un templu la domiciliu

Onorabilul profesor de limba engleză Mr. Hugh Hamilton McGovern are și el un hobby: egiptologia. Drept care a transformat o încăpere a locuinței sale într-un singular templu egiptean. Nu știm cît unor britanici trebuie căutat în ideea domnului profesor; ceea ce știm însă e că reproducerile murale realizate aici sînt apreciate de cei mai buni specialiști egiptologi ca deosebit de valoroase. Principiul zeu adorat în acest templu este Min-Ra, al cărui cult datează din anul 3600 î.e.n. Sînt prezente și alte zeități sub chipuri umane, de animale sau obiecte, în total 47 de zei.

Și cînd te gîndești că totul a pornit de cînd, copil fiind, Mr. McGovern a auzit, povestită de mama sa, o frumoasă legendă — «The Lady of the Pyramids» — care i-a trezit gustul și mai tîrziu interesul științific pentru lumea stranie, de milenii apusă, a piramidelor.

vicarul zburător

Directorul unei întreprinderi londoneze producătoare de materiale de protecție a muncii a donat bisericii St. Crispin, rămasă cu grave avarii încă de la bombardamentele din timpul ultimului război mondial, suma de 5 000 de lire în vederea unor radicale lucrări de refacere. În semn de recunoștință pentru prețioasa donăție, vicarul bisericii, reverendul Percy Gray, în vîrstă de 42 de ani, s-a oferit să experimenteze personal un nou produs al firmei, o centură de siguranță pentru cei ce lucrează la mari înălțimi. Ceea ce ar mai fi de adăugat este că reverendul nostru este, nu întîmplător, una și aceeași persoană cu capelanul familiei directorului și cu capelanul unui regiment de parașutiști. Fotografia îl înfățișează pe vicar în plin test, pe un pod de pe Tamisa în construcție, dovedind nu numai trăinicia noii centuri de siguranță, ci și faptul că sfinția-sa însuși nu se teme decît de... Dumnezeu.

a unor ochelari maxi. Din cele cinci modele pe care le prezintă — ați ghicit, la o expoziție — tînăra din fotografie, primul de sus se cheamă «Maxi-look»; următorul model are un suport care ține loc și de bandă pentru strîns părul; cea de-a treia pereche de ochelari este din aur și nu costă decît... 856 de lire sterline; a patra se numește «nas-protector»; în sfîrșit, cel de-al cincilea model are un nume împrumutat probabil din filmul lui Antonioni — «Blow-up».

GASTRONOMICĂ

mai mult lichidă

Nimic nu deschide mai mult apetitul și nu ajută mai mult la digestie decît o conversație interesantă. Panseul respectiv mi-a fost confirmat mai deunăzi cînd am auzit, fără voi: mea, pe o jună belă, ahtiată după literatură, comentînd cu istețime romanul scris anul trecut de... Ștefan Zweig. Printr-o asociație de origine mi s-a făcut pe loc poftă de un șnițel austriac din piept de curcan, poftă care a fost direcționată, la scurt interval, de afirmația că un autor cunoscut ar fi lansat ideea evoluției în... zigzag și spre un șprîțuleț curățel.

Însă, să fim serioși, o conversație de asemenea nivel riscă să se împotmolească atunci cînd vorbitorii au gura plină. Așa că e mai bine pentru dv. cînd aveți — într-o după-masă cu vreme incertă — musafiri subțiri ce conversează despre cultura lui Manitas de Plata sau lirismul lui Marcuse, să fiți moderat și nu lacom dați întîietate plăcerilor spirituale oferind cîteva cocteiluri de nivel corespunzător. Iată cîteva rețete corespunzătoare.

Augen der Soraya — cocktail. Într-un shaker (agitator) se introduc 6 cuburi de gheață, zeama de la o lămîie, un albuș de ou, o linguriță de lichior de mentă și 50 ml gin. Totul se bate bine, se mai adaugă 50 ml gin și se bate din nou. După ce se așază, se toarnă lichidul în pahare și se adaugă sifon după gust.

Onassis — cocktail. Pentru două pahare se introduc într-un agitator 6 cuburi de gheață, 150 ml de țesocină veche sau secărică, zeama de la o lămîie și o linguriță de sirop de zahăr. După ce se lasă cîteva minute să se limpezească, se toarnă în pahare mijlocii în care se introduc una-două bucăți de gheață. Deasupra se adaugă la fiecare pahar cam o frunză de mentă zdrobită (se găsește la Plafar) și se completează cu sifon.

Liz Taylor — cocktail. Se toarnă într-un agitator suc de la o portocală și de la jumătate de lămîie, se adaugă un pahar mic de cremă de cacao și un pahar de lichior de anason. Amestecul respectiv se introduce în pahare în care se adaugă coajă de lămîie, cîte două cireș crude sau zaharisite și două frunzulițe proaspete de mentă. După gust, se adaugă sifon.

În afară de aceste specialități lichide se pun pe masă și cîteva solide. De pildă: o farfurioară cu măsline Crespo, o farfurioară cu cubulețe de brînză de Olanda cu o picătură de Kečup (cehoslovac), o farfurioară întinsă cu felii de cartofi prăjiți. În nici un caz piine.

Vizita și conversația intelectuală în stilul prezentat la început nu trebuie să dureze mai mult de două ore. La sfîrșit conduceți-vă oaspeții pînă în stradă, mulțumiți-le pentru lucrurile pe care le-ați aflat de la ei și luați un taxi care să vă ducă la prima zahana. Veți avea o poftă de mîncare mai dihai ca (scuzați) lady Moby Dick.

FLACĂRA-ALBUM

VIRNA LISI — frumusețe desăvârșită,
decor perfect. Altfceva se pare că nici
nu o interesează.